MELINDA LEIGH

MIDNIGHT BETRAYAL

Melinda Leigh

Midnight Betrayal

(Trădare la miezul nopţii)

Seria: Midnight # 3

Traducere
Julliet Attoh

Capitolul 1

Acum două săptămâni

A murit mai repede decât m-aş fi aşteptat. De fapt,

întreaga schemă de răpire şi ucidere a fost mai uşoară decât am anticipat. Mi-am alocat câteva ore pentru sarcina din seara asta, dar am terminat-o cu mult înainte de termen.

Am mişcat pumnalul din mâner. Lumina felinarului de tabără strălucea pe mânerul gravat, iar sângele strălucea umed şi gros pe lama argintie pe care o ascuţisem pentru această ocazie.

A fost uşor de ademenit. O simplă ofertă de droguri a fost suficientă pentru a o atrage în maşină. Odată ce am ajuns în intimitatea acestei case abandonate, restul paşilor au decurs conform planului. O păstram de câteva zile, dar seara aceasta era marele final. Amintindu-mi de orele petrecute perfecţionându-mi planul şi de precizia de ceasornic a execuţiei sale, adrenalina mi-a curs prin vene. Deşi umezeala persista sub pământ, nu mi-era frig. Evenimentul se desfaşurase minunat, iar succesul era întotdeauna o senzaţie plăcută. Dar pentru punctul culminant al unui plan îndrăzneţ, finalul a fost cu siguranţă anticlimactic. Planificasem asta de atât de mult timp, îmi imaginasem fiecare moment, fiecare pas pe parcurs. Ce dezamăgire.

Ce am făcut greşit?

Corpul uman era îngrozitor de fragil.

Mărime, condiţie fizică, forţă. Nimic din toate astea nu conta. O singură tăietură la gât era tot ce era nevoie pentru a transforma o fiinţă vie într-o grămadă de ţesut conjunctiv şi oase.

Stând în picioare, mi-am analizat opera. Era goală. Blugii şi cămaşa, tăiate de pe corpul ei în prima zi, erau împăturite frumos lângă ea. Lupta ei de ultim moment îi slăbise crustele de pe coapsele înţepate. Sângele proaspăt se scurgea în şuvoaie subţiri pe pielea ei. Rănile nu mai sângerau acum că inima i se oprise.

Am anticipat că uciderea va fi o afacere murdară, dar nu am apreciat violenţa morţii. Tăietura a fost perfect plasată pentru o moarte rapidă. Aş vrea să spun că nu sunt complet lipsit de milă, dar nu ar fi adevărat. Decizia mea s-a bazat pe practică şi pe necesitatea de a-mi respecta programul. La urma urmei, nu era prima dată când foloseam un cuţit pe carnea ei, dar cu siguranţă era ultima. Primele câteva bătăi ale inimii după lovitura de cuţit au produs stropi ritmici cu traiectorie descrescătoare. Placa de beton nu era perfect plană. Rămăşiţele de sânge care curgeau din rană se scurgeau la vale şi se îngrămădeau pe peretele de blocuri de ciment. Odată ce inima ei s-a oprit, gravitaţia a permis corpului să se scurgă timp de câteva minute postmortem. Din fericire, mă îndepărtasem bine de râul roşu, scutindu-mi hainele şi pantofii de contaminare.

Aplecându-mă, am trecut la o prindere inversă a mânerului şi am folosit vârful cuţitului pentru a desena o spirală pe abdomenul ei. Chiar şi pe un subiect complet nemişcat, precizia necesita atenţie. Ce-aş da pentru spirograful copilăriei mele. Gata. Gata.

Am şters lama pe tricoul ei şi am pus cuţitul într-o pungă de plastic în trusa mea. Acum trebuia să fac ultimele retuşuri. Adusesem tot ce era necesar pentru un rug funerar adecvat: hârtie, lemne, benzină. Chibritul a fost aprins şi aruncat. Focul a vuit, flăcările îmbrăţişând corpul cu degete lacome. Mi-am făcut ieşirea, fără să aştept să văd dacă cineva a observat focul sau mirosul de carne arsă. Chiar dacă ar fi făcut-o, acesta nu era genul de cartier în care cineva se grăbea să cheme poliţia. Am luat lanterna de tabără, m-am grăbit la maşină şi mi-am pus geanta în portbagaj. Am verificat ceasul de bord. Mai aveam o oră la dispoziţie. Mă bazasem pe o luptă mai bună din partea ei. În loc să se zbată şi să se

împotrivească morţii, se lăsase înduplecată de câteva lupte minore, predându-se în momentul în care văzuse cuţitul. Poate că rănile înţepătoare au fost prea adânci.

Se agăţau unii oameni de speranţă mai mult timp decât alţii? Condiţia fizică, vârsta şi forţa au fost factori majori în instinctul de supravieţuire al unei persoane sau rezistenţa mentală a jucat cel mai important rol? Un student fericit cu un viitor strălucit avea o dorinţă mai mare de a lupta împotriva morţii, o voinţă mai puternică de a trăi, decât un fugar fără adăpost? Sau instinctul de supravieţuire era o trăsătură înnăscută la fel de independentă de evenimentele vieţii ca şi culoarea ochilor?

5 5

Toate sunt întrebări interesante, dar înainte de a le putea analiza, următorul pas al planului meu trebuie să fie executat.

Încă o fată aşteptată. O altă moarte. Un alt incendiu.

Capitolul 2

În prezent

Camera de depozitare a colecţiilor de la Muzeul de Arheologie Livingston a menţinut temperatura şi umiditatea relativă optime pentru a stabiliza deteriorarea artefactelor depozitate pe pereţii săi căptuşiţi cu rafturi. Filtrele şi vigilenţa reduceau expunerea la lumină, poluare şi dăunători. La o masă lungă din oţel inoxidabil din centrul spaţiului de 12 pe 20 de picioare alocat colecţiei europene, Louisa a examinat sabia scurtă celtică din Epoca Fierului cu mâinile înmănuşate. Cu o lamă de 16 inci, arma veche de două mii de ani fusese

uşoară şi mortală în luptele corp la corp pe care le preferau celţii. Ea a întors piesa antică în cutia deschisă, fără acid. Trecând la un al doilea container, Louisa a despachetat reproducerea nou sosită şi a ţinut-o lângă original, lungimea oţelului strălucitor fiind un contrast puternic cu lama puternic corodată a artefactului.

Era perfect.

Expusă una lângă alta în vitrina de sticlă de sub pictura murală a bătăliei, juxtapunerea săbiilor vechi şi noi îi va ajuta pe vizitatorii muzeului să îşi imagineze războinicii celţi intrând în luptă cu romanii. În colţul îndepărtat al încăperii, figuri în mărime naturală, îngheţate în luptă, vor reconstitui confruntarea mortală în 3-D. Dacă Louisa închidea ochii şi îşi imagina sala de expoziţie aşa cum va arăta în câteva săptămâni, când noile renovări vor fi finalizate, putea auzi sunetele bărbaţilor ţipând şi *zgomotul* lamei grele pe scuturile de metal, putea simţi mirosul corpurilor nespălate şi al transpiraţiei peste mirosul de cupru al sângelui proaspăt.

Era fără speranţă, blocată în trecut, trăind în imaginaţia ei. Încă din copilărie, avea mai multe cărţi decât prieteni, mai ales după moartea mamei sale.

Nu. Nu avea de gând să mai fie acea persoană. Îşi lăsase vechea viaţă în urmă.

Nu se mai ascundea în istorie pentru a evita prezentul. Concedierea de la ultimul ei post a fost o pată pe CV-ul ei – chiar dacă a recuperat artefactele furate sub supravegherea ei – dar, precum o pisică în cădere liberă de pe un zgârie-nori, a aterizat relativ nevătămată. Da, pentru a obţine un loc de muncă, a trebuit să accepte o lovitură pentru ego-ul ei şi să accepte o retrogradare la postul de curator adjunct. În Maine, fusese curatoarea unui întreg mic muzeu. Dar era recunoscătoare că lucra din nou în domeniul pe care îl iubea şi

că fusese nevoită să părăsească dureroasele încurcături familiale din oraşul ei natal. Faptul că era departe de casă îi dădea un sentiment exaltant de libertate care compensa salariul mai mic. Era un lucru bun că fondul său de încredere îi permitea să facă ce dorea.

Indiferent de dezavantaje, Philadelphia era totuşi noul ei început. Nimic nu era perfect.

Cineva a bătut la uşa din spatele ei. A lăsat cuţitul jos, a traversat un metru şi jumătate de linoleum gri cu pete şi a deschis uşa pentru asistentul administrativ al departamentului. April a urmat-o înapoi la masă. „Oh, reproducerea este minunată."

„Este." Louisa se lăsă pe spate şi studie noua armă strălucitoare. „Sper că este la fel de eficientă în a uimi vizitatorii pe cât este de frumoasă."

„Nu subestima efectul sclipiciului. Oamenii sunt ca peştii. Sunt atraşi de obiectele strălucitoare." April a înclinat capul în timp ce privea. „Noua expoziţie va fi spectaculoasă. Vizitatorii se vor simţi ca în mijlocul unei bătălii epice."

„Asta e ideea. Dă-mi doar un minut. Vin imediat la tine." Louisa a reîmpachetat ambele cutii.

„Nu te grăbi." Respectând concentrarea Louisei, asistenta ei a aşteptat, dar vârful pantofului ei practic plat bătea într-un ritm neîncetat.

Satisfăcută că armele erau în siguranţă, Louisa a aşezat artefactul pe raft. Scotându-şi mănuşile, şi-a scos ochelarii şi i-a strecurat în buzunarul sacoului.

April a trecut la treabă. „Directorul Cusack vrea să vă vadă în biroul său." „Ce s-a întâmplat?" Louisa se întoarse spre asistenta ei.

La cincizeci şi cinci de ani, April era mică şi subţire, cu părul roşu aprins, tuns scurt, în vârf, care se potrivea

personalităţii sale energice şi excentrice. Lucra la muzeu de zeci de ani. April cunoştea pe toată lumea şi tot ce se întâmpla în exteriorul său de sticlă şi cărămidă. Nimic nu trecea neobservat de scrutarea ei experimentată.

„Nu sunt sigură ce vrea.” Fruntea încruntată şi ochii îngustaţi ai lui April îi transmiteau nemulţumirea. „Dar poliţia este cu el.”

„Poliţia?” De parcă a fi chemată în biroul directorului nu era suficient pentru a o stresa. Louisa a băgat reproducerea în cutie sub braţ şi a urmat-o pe April pe hol. Uşa s-a închis automat în urma lor.

„Bănuiesc că este vorba despre Riki.”

„Sper că nu sunt veşti proaste.”

Riki LaSanta, o stagiară de anul doi care lucra la colecţia egipteană, dispăruse cu câteva săptămâni înainte. Poliţia interogase personalul atunci când fata dispăruse prima dată, dar, neexistând nicio dovadă de crimă, cazul nu stârnise prea multă atenţie. Deşi nu lucra direct cu Riki şi nu o cunoştea pe tânără de prea mult timp, de fiecare dată când Louisa vedea unul dintre fluturaşii DISPĂRUTĂ afişaţi în jurul muzeului şi universităţii, o durea pieptul. Ce s-ar fi putut întâmpla cu ea?

„Nu ştiu, dar poliţia pare sumbră.” Ochii lui April s-au înceţoşat. „Speram că Riki avea nevoie doar de o pauză. Ştiu că notele ei au fost şubrede semestrul acesta.”

Louisa i-a strâns antebraţul lui April cu susţinere. „Asta e ceea ce speră toată lumea. Este o teorie valabilă. Şcoala doctorală este grea. Presiunea poate ajunge la oricine.”

Au mers pe coridor în tăcere. Tocurile Louisei băteau pe gresie, făcând ecou bătăilor staccato ale inimii ei. La o intersecţie în hol, s-au oprit.

„Vrei să duc reproducerea în camera de recuzită?”

„Ai vrea? Ar fi minunat.” Louisa i-a înmânat cutia. „Am

catalogat-o deja. Merge pe peretele cel mai îndepărtat, alături de celelalte recuzite pentru expoziţia *Războinicilor Celtici*

„O să am eu grijă de asta.” April şi-a coborât vocea. „Ai grijă de tine acolo. Cusack va avea grijă de propria lui piele, nu de a ta.”

„Aşa voi face. Mulţumesc.”

5 5

Ea şi April s-au despărţit pe coridorul central. Louisa s-a oprit în faţa uşii directorului pentru a-şi încheia haina. Calmă, a intrat în biroul exterior. Recepţionera blondă care vorbea la telefon îi făcu semn să treacă. Doi bărbaţi cu ochi ageri stăteau în scaunele pentru oaspeţi care dădeau spre biroul antic din mahon al directorului. În spatele biroului său, doctorul Hamish Cusack, director şi curator şef, se ridică în picioare, îndemnându-şi oaspeţii să facă la fel.

„Dr. Hancock, intraţi.” Adus de la un muzeu din nordul Angliei cu şapte ani înainte, accentul directorului Cusack era la fel de impecabil şi britanic ca şi manierele sale. Îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, care contrasta cu ţinutele scoase din raft ale oaspeţilor săi, era înalt şi în formă pentru cei cincizeci de ani ai săi. Cusack a făcut un gest către bărbaţi, pe rând. „Aceştia sunt detectivii Jackson şi Ianelli.”

Detectivul Jackson era un afro-american zvelt de vreo cincizeci de ani, cu capul ras care reflecta lumina din tavan ca un nuc lustruit. Ianelli era mai tânăr, de vreo patruzeci de ani, cu părul negru şi pielea măslinie care sugera o ascendenţă mediteraneană. Nasturii cămăşii sale albastre se strângeau în faţa burţii sale proeminente.

„Lăsaţi-mă să vă aduc un scaun.” Cusack şi-a ocolit biroul, a luat un fotoliu din colţ de spătar şi l-a înclinat între biroul său şi detectivi. Louisa nu era un geniu în a citi limbajul subtil al corpului uman, dar poziţia şefului ei era evidentă. El îşi declara neutralitatea. O pusese cu grijă între el şi poliţie şi

se distanţase de situaţie.

Ea a strâns mâinile poliţiştilor şi s-a aşezat pe scaun. „Cu ce vă pot ajuta, domnilor?”

Detectivul mai în vârstă, Jackson, îşi drese glasul. „Am vrea să vă uitaţi la câteva fotografii, dr. Hancock. Dar trebuie să vă avertizez că ar putea fi puţin... deranjante.”

Louisa şi-a atins perlele de la gât.

„Am găsit câteva simboluri care par ciudate. Directorul Cusack crede că sunt celtice. El spune că tu eşti expertul.” Ochii pătrunzători ai lui Jackson o priveau agitată.

Şi-a coborât mâna, încrucişându-şi degetele pe poală pentru a le ţine nemişcate, şi s-a uitat la şeful ei. El a evitat contactul vizual. Şobolanul. Muzeul pe care Cusack îl conducea în Anglia era plin de artefacte celtice.

„Unde ai găsit simbolurile?”

Răspunsul lui Jackson a fost abrupt. „Pe o victimă a unei crime.”

Ea a tresărit. *Nu puteau să vrea ca ea să . . .* A întâlnit privirea neclintită a detectivului. Voiau. În ciuda bluzei de mătase şi a sacoului de la costum, un val de frig umed a trecut peste braţele Louisei ca ceaţa peste golf.

„Vrei să mă uit la un cadavru.”

„Nu chiar”, a spus Jackson cu o voce la fel de plată. „Fotografii.”

Fotografiile erau o opţiune mai bună, dar nu cu mult. Inspiră greu. Cineva trebuia să ajute poliţia şi era evident că acel cineva nu ar fi fost şeful ei. „În regulă.”

Jackson a scos trei fotografii dintr-un plic cu fermoar galben şi le-a întins pe biroul directorului. Imaginile erau mărite atât de mult încât la început nu era sigură ce vedea. În plus, pielea era închisă la culoare...

Louisa şi-a pus ochelarii. *O, Doamne.* Aceea era pielea

unei persoane.

„Semnele sunt greu de văzut.” Jackson a scos din buzunar o lupă mică. „Sunt foarte mici, iar corpul a fost ars.”

Imaginea mentală grafică care a urmat declaraţiei lui i-a întunecat vederea pentru o fracţiune de secundă. Răni de cuţit. Piele carbonizată. Era obişnuită să vadă urme de lamă pe oase care fuseseră îngrop ate de o mie de ani. Timpul asigura distanţa. Dar asta . . .

Aceste răni erau aici şi acum. Ele strigau durere, frică şi violenţă.

Jackson a trecut lupa peste micile pete violacee. „Aceste modele de vânătăi sunt cele care ne interesează. Arată ca nişte spirale şi altceva.”

Louisa a închis ochii la imaginile groaznice şi a respirat adânc o singură dată. Şi-a ridicat pleoapele şi a studiat semnele, încercând să se detaşeze de imagini ca şi cum ar studia un os recent dezgropat. Nu a reuşit. Era prea recent, prea proaspăt, prea real. Încă vedea o persoană, pielea carbonizată şi suferinţa. Hotărâtă, şi-a dres glasul şi s-a concentrat.

„Astea arată ca nişte simboluri celtice tipice: spirale şi noduri. Acesta ar putea fi un cal.”

„Ce ne puteţi spune despre ei?”

„Celţii îşi decorau armele cu simboluri ale zeilor şi credinţelor lor, orice credeau ei că le va da un avantaj în luptă.” Louisa se lupta cu greaţa care i se aduna sub stern.

„Ce tip de armă ar putea lăsa astfel de urme?” a întrebat Jackson.

„Avem câteva pumnale celtice cu gravuri.” Louisa ştia că văzuse un model asemănător.

„Armele sunt aici?” Jackson a stivuit fotografiile şi le-a strecurat înapoi în plicul lor.

„Da, sunt în camera de depozitare a colecţiilor. Suntem în curs de a construi o nouă expoziţie de arme celtice. Artefactele sunt închise până când renovările sunt finalizate.”

El a fixat închizătoarea de metal. „Îi putem vedea?”

„Desigur, dar lamele nu sunt suficient de ascuţite pentru a ucide pe cineva.” Louisa a tresărit. Pentru a lăsa vânătăi în jurul rănilor, lama trebuie să se fi înfipt până la gardă. Ar fi fost nevoie de multă forţă – sau de multă furie. „Au între opt sute şi două mii de ani vechime.”

„Nimeni nu pretinde că armele au vreo legătură cu o crimă”. Dar vocea lui Cusack a sunat goală.

Louisa şi poliţiştii l-au ignorat.

Înghiţind un val de greaţă, Louisa s-a îndreptat spre uşă. Cei trei bărbaţi au urmat-o înapoi în camera artefactelor. Ea a deblocat uşa trecându-şi cartela de identitate. Înăuntru, şi-a pus mănuşi albe şi a scanat rafturile în căutarea cutiilor pe care le dorea. Primele trei pe care le-a verificat conţineau pumnale din Epoca Fierului. Doar unul era gravat, dar sculpturile nu se potriveau. A luat următoarea cutie care conţinea un specimen din Epoca Bronzului. A mutat-o pe masa centrală şi a ridicat capacul. Lama corodată era învelită într-o patină groasă de oxid şi rugină. Ea a arătat spre apărătoarea curbată care separa lama de mâner. „Este greu de văzut pe piesa originală, dar gravurile erau spirale şi noduri. Pot să mai văd o dată fotografia?” Deşi acesta era ultimul lucru pe care voia să-l facă.

Te rog să nu te potriveşti.

Jackson a scos poza şi a ţinut-o lângă artefact. „Tot ce văd este rugină.”

A scos o lampă cu lupă din centrul mesei de lucru şi a poziţionat gâtul flexibil deasupra pumnalului. Uzate de timp, gravurile erau slabe, dar ochiul ei experimentat a vizualizat o

imagine în oglindă a semnelor de pe pielea victimei.

Compară simbolurile cu semnele din fotografia pe care o avea Jackson în mână. Nu toate simbolurile făcuseră o impresie distinctă, dar cele care erau vizibile se potriveau cu cele de pe arma antică.

Cu întrebările în cap, ea s-a dat la o parte.

Jackson s-a aplecat peste lupă. S-a crispat, apoi s-a îndreptat şi l-a bătut pe braţ pe partenerul său. „Aruncă o privire.”

Ianelli s-a uitat prin obiectiv şi a mormăit. „La naiba. Pare aproape, dar aşa cum a spus doctorul Hancock, în niciun caz lama aia nu a ucis pe nimeni. Arată de parcă s-ar sfărâma dacă ai atinge-o.”

Groaza i-a inundat pântecele Louisei. Sângele i se răci, curgându-i prin membre precum Atlanticul în ianuarie. „Muzeul a comandat o reproducere a acestui pumnal.”

„Ai copiat-o?” a întrebat Jackson.

„Nu chiar. Reproducerea este făcută pentru a arăta cum ar fi arătat cuţitul când era nou.” Louisa a întors artefactul în cutia sa şi l-a pus pe raft. Au ieşit din camera de depozitare a colecţiilor şi au mers pe hol până la lift.

„Spaţiul de depozitare a colecţiilor este întotdeauna o problemă”, a explicat Cusack în timp ce apăsa butonul pentru etajul al treilea. „Menţinerea unui mediu controlat pentru a proteja artefactele de deteriorare este destul de costisitoare. Obiectele care nu au valoare istorică sunt depozitate separat de artefacte.”

Liftul a sunat, iar ei au ieşit din lift într-o hală goală cu aspect industrial, cu vopsea verde urâtă şi linoleum gri zgâriat. Muzeul îşi cheltuia cea mai mare parte a bugetului pe părţile din clădire care erau accesibile publicului. Etajul al treilea era o amestecătură de camere mici. La jumătatea

holului, Louisa a deschis uşa şi şi-a plimbat mâna peste peretele de lângă tocul uşii. Luminile fluorescente de deasupra pâlpâiau şi apoi îşi păstrau intensitatea.

Trebuie să fie aici.

Rânduri de rafturi metalice conţineau obiectele pe care muzeul le folosea pentru a completa exponatele, precum sala de recuzită a unui studio de film. Ca un studio, muzeul prezintă secvenţe de viaţă de-a lungul timpului. O duzină de rafturi de doi metri înălţime formau culoarele, iar rafturile erau pline de obiecte.

Louisa a mers până la ultimul culoar. Pe o etichetă de pe raftul fixat pe perete scria CELTIC WARRIOR EXHIBIT. A scanat etichetele de pe containere şi a coborât cutia potrivită. „Pumnalul a venit acum câteva săptămâni. Aici este."

A ridicat capacul. Cutia era goală. Genunchii i-au slăbit şi aproape că a scăpat recipientul. „A dispărut."

Cu siguranţă arma fusese pur şi simplu rătăcită. Dar unde era? Noua expoziţie a *Războinicului Celtic* urma să fie deschisă peste trei săptămâni. A închis cutia goală. Luând un clipboard, a răsfoit paginile imprimatului computerizat. Degetul i s-a oprit pe linia pentru replica pumnalului. „E pe foaia de înregistrare. Ar trebui să fie aici."

„Câte copii ale acestui pumnal au fost făcute?" a întrebat Jackson.

„Am avut una făcută." Louisa şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei.

Ianelli şi-a scărpinat fruntea. „Ar putea fi şi altele?"

„Nu prea cred, dar este posibil", a răspuns Cusack cu o voce sumbră. „Îţi voi da numele şi numărul producătorului."

„Replica asta este suficient de ascuţită pentru a ucide pe cineva?" a întrebat Jackson.

„Nu." Louisa a scos replica sabiei care sosise în acea

dimineaţă. I-a înmânat-o lui Jackson. „Marginea era mată ca aceasta, dar putea fi ascuţită ca orice altă lamă.”

Jackson a trecut un deget de-a lungul marginii. „Este valoros?”

Cusack a scuturat din cap. „Nu în mod special. A trebuit să plătim o taxă de proiectare, dar valoarea reală este simbolică. Puteţi cumpăra online replici de muzeu pentru mai puţin de o sută de dolari.”

Jackson a scos un blocnotes şi un stilou din buzunarul hainei. „Cine are acces în această cameră?”

Sângele îi curgea în urechi Louisei. Sunetele exterioare se atenuau. Cu ochii aţintiţi asupra cutiei goale, l-a auzit vag pe Cusack răspunzându-i detectivului.

„Obiectele depozitate aici sus nu sunt de mare valoare. Securitatea la etajul trei este minimă. Cea mai mare parte a personalului are acces. Avem un curator senior, trei curatori asistenţi, securitatea muzeului, doi asistenţi administrativi curatoriali, un stagiar...” Vocea lui se întrerupse în timp ce enumera persoanele care aveau acces la armă.

Detectivul a scanat tavanul. „Sunt camere de supraveghere aici?”

„Nu”, a spus Cusack. „Există o cameră în lift.”

Se pare că cineva a fost ucis cu un obiect furat din muzeul ei. În mintea Louisei a apărut o imagine cu fluturaşul dispărut al lui Riki. Louisa o văzuse pe frumoasa brunetă pe coridoare. Fata zâmbea mereu în trecere. Tristeţea o cuprinse la pierderea unei vieţi tinere, promiţătoare.

„Cine este victima?” a întrebat Louisa liniştită.

Bărbaţii s-au oprit din vorbit şi s-au întors spre ea.

Faţa lui Jackson s-a încordat. „Nu putem spune în acest moment.”

„Dar *ştii* cine este?” Louisa îl privi direct pe Jackson.

Buzele i s-au aplatizat şi şi-a încrucişat braţele pe piept. „Avem o bănuială despre cine este, dar aşteptăm confirmarea pentru a face o identificare oficială.”

„Victima este femeie?” Mintea Louisei a călătorit înapoi la fotografii, apoi la amintirile ei cu Riki.

„Da.” Detectivul Jackson se încruntă. „Tot ce pot să vă spun este că victima este o femeie caucaziană, probabil în jur de douăzeci de ani. Un om fără adăpost a găsit-o în subsolul unei clădiri abandonate acum câteva ore. Am fost norocoşi să ajungem înaintea presei, dar poveştile se răspândesc acum.”

În săptămânile care au urmat dispariţiei lui Riki, şapte cadavre au fost descoperite în zona Philadelphia. După primele trei, angajaţii muzeului au încetat să mai speculeze că fiecare ar putea fi Riki.

„Credeţi că victima este stagiara noastră?” a insistat Louisa. Dar ochii lui Jackson nu trădau decât iritare.

„Aveţi fotografii ale replicii pumnalului?” a întrebat el, ignorându-i întrebarea şi lăsând-o să presupună ce e mai rău.

„Da, am poze.”

Detectivul i-a aruncat o privire ascuţită. „Noi nu dăm presei toate detaliile cazului. Am aprecia să păstraţi confidenţialitatea discuţiei noastre.”

„Desigur.” Louisa şi-a încrucişat braţele.

Alături de ea, Cusack, cu o faţă încruntată, a dat din cap.

Jackson le-a înmânat fiecăruia câte o carte de vizită. „Vă rugăm să ne sunaţi dacă vă amintiţi ceva sau dacă observaţi ceva neobişnuit.”

5 5 5 5

Poliţia a făcut desene, măsurători şi fotografii ale reproducerii pumnalului, astfel încât medicul legist să poată determina dacă replica din muzeu a fost probabil arma crimei. Imediat ce detectivii au terminat cu ea, Louisa s-a retras în micul ei birou şi s-a aşezat pe scaun.

Doamne, nu din nou.

Nu-i venea să creadă că se întâmplă asta. Pentru a doua oară, obiecte furate din muzeul ei au fost folosite de un criminal. Cu şase luni în urmă, în Maine, un nebun folosise piesele furate din muzeu în ritualuri celtice bizare care uciseseră mai mulţi oameni. Acum se întâmpla din nou.

Conor Sullivan o atrăsese în anchetă. El făcuse legătura între artefactele dispărute şi o tentativă elaborată de crimă în masă, iar ea mersese cu el pentru a ajuta la rezolvarea cazului. Conor şi reacţia ei faţă de el au fost aproape la fel de deconcertante ca şi implicarea într-un caz de crimă violentă.

A deschis sertarul de jos al biroului, a scos un dosar şi l-a aşezat pe birou. Deschizând coperta, a împrăştiat articole de ziar pe mapă. Ultimul articol se înfăşura în jurul unei fotografii alb-negru în care Conor o escorta la maşină după ce poliţia terminase cu interogatoriul. Ea era abia vizibilă în fotografie. Unghiul corpului lui mare bloca cea mai mare parte a ei de intruziunea presei. Uitându- se acum la fotografie, aproape că-i simţea poziţia protectoare, corpul puternic atingându-l pe al ei. Picioarele i s-au încovoiat la amintirea asta.

Din momentul în care s-au întâlnit, el a dat-o peste cap. Ea tocmai îşi pierduse slujba. În cele două zile în care au lucrat împreună, teama lui pentru fratele său, oroarea de a fi implicat într-un caz de crimă şi reacţia inexplicabilă a ei faţă de el s-au amestecat într-o confuzie totală în viaţa ei deja agitată.

Nu era genul de bărbat cu care se întâlnea ea: un profesionist politicos, cu un trecut şi interese similare cu ale ei. Nu, Conor nu avea nimic cool. Nu a vrut să se simtă atrasă de el, dar numai privindu-i poza acum, a simţit că i se învârte căldura în stomac. Îşi scoase ochelarii şi alunecă poza câţiva centimetri mai departe pe mapă, ca şi cum distanţa dintre ea

şi fotografie ar fi creat o prăpastie în emoţiile ei.

Nu a făcut-o.

Dar toate acestea rămăseseră în urma ei. Acum şase luni fusese o perioadă dificilă din viaţa ei. Acum, că se stabilise din nou, avea un control mai bun.

Asta ar fi mai uşor de crezut dacă Conor nu ar locui în Philadelphia. Şi dacă ea nu i-ar ţine poza în birou.

Uşa s-a deschis, iar ea s-a ridicat brusc în picioare.

„Relaxează-te.” April a închis uşa în urma ei. Avea o pungă de hârtie maro într-o mână şi două cafele mari într-o tavă de carton în cealaltă. „Nu ai mâncat toată ziua. Avem o pauză de cină. Fără discuţii comerciale.”

„Mulţumesc.” Louisa s-a uitat la articolele de ziar. Ar fi fost evident să le arunce în grabă în biroul ei. Şi-a forţat mâinile să se mişte încet, adunând hârtiile. „Eşti cea mai bună.”

April şi-a aşezat recompensa pe birou. Louisa a luat cafeaua cu un *L* scris cu marker negru pe margine.

„Ştiu.” April a scos din pungă două sandvişuri deli ambalate. „Curcan sau ton?”

Louisa a sorbit din cafea şi a ales curcanul. A luat o înghiţitură timidă, iar stomacul i-a cerut mai mult. „E grozav.”

„Sunt prăjiturele pentru mai târziu.” April a scos o cutie albă mică de patiserie. „Cupcakes face totul mai bine.”

„Nu te contrazic.” Louisa mai luă o muşcătură din sandviş.

Deli-ul fusese generos cu slănina. Papilele ei gustative au aplaudat. April a zărit fotografia înainte ca Louisa să o poată împinge în dosar.

„Dragă, nu trebuie să ascunzi asta. Toată lumea din muzeu ştie ce s-a întâmplat la ultimul tău loc de muncă. Articolele alea au fost distribuite în sala de pauză. De fapt,

este unul dintre motivele pentru care Cusack te-a angajat.” April se lăsă într-unul dintre cele două fotolii de piele din faţa biroului.

„Nu înţeleg.”

„L-am cam *auzit* pe Cusack spunându-i unuia dintre membrii consiliului că ar fi o oportunitate de a obţine un curator de top la un preţ de nimic. El a mai spus că ai fost înlocuită cu cineva mult mai puţin calificat. Probabil că muzeul din Maine trebuia să îşi reducă bugetul”.

Inima Louisei a cedat. Dar apoi decizia lui a căpătat sens. Muzeele, în special cele mici, funcţionau cu fonduri foarte limitate, iar recenta recesiune economică afectase donaţiile şi subvenţiile. Cine ar fi crezut vreodată că situaţia care a adus-o în Philadelphia s-ar putea repeta?

„Sunt destul de sigură că şi reputaţia tatălui tău a ajutat.”

Răspunsul asistentei ei a fost încă o lovitură. Louisa nici măcar nu obţinuse acest post de bază pe meritul ei. În prezent locuind la Stockholm, tatăl ei era un expert renumit în înmormântări vikinge, iar ea îi împrumuta fără să vrea succesul academic. Evenimentele din Maine, şi acum aici, în Philadelphia, erau în afara controlului ei, dar cariera ei era în pericol. Şi-a înăbuşit sentimentul de autocompătimire. Cum putea să-şi plângă de milă când o femeie fusese ucisă cu violenţă?

April a ridicat articolul. „Am mai văzut poza asta. *Cine* este *el?”* Şi-a dus ochelarii cu ramă roşie care atârnau pe un lanţ în jurul gâtului la nas.

În fotografie, faţa slabă a lui Conor era întoarsă de la Louisa şi îndreptată spre camerele de luat vederi. Fusese furios de pofta de poveşti macabre a presei. Furia i-a întărit trăsăturile angulare. Cu maxilarul său nebărbierit, părea mai mult decât periculos. Cizmele de motociclist şi geaca de piele

contribuiau la personalitatea lui de băiat rău.

„Numele lui este Conor Sullivan. Familia lui deţine o tavernă în sudul Philadelphiei.”

„Locuieşte *aici?”* April şi-a strâns buzele şi a ridicat o singură sprânceană. „Te rog spune-mi că te vezi cu el şi apoi dă-mi toate detaliile.”

„Nu. Nu mă văd cu el.” Cum ar fi să fie din nou cu el? Căldura a urcat pe gâtul Louisei.

April şi-a ridicat sprâncenele şi a privit-o pe Louisa de peste jumătăţile de lentile ale ochelarilor de citit.

„Este un nemernic?”, a întrebat ea cu francheţea ei tipică.

„Nu.”

April a scos sunete *mmm, mmm* la fotografie. „Fierbinte.”

Frumuseţea lui Conor nu era pusă la îndoială. „Nu avem prea multe în comun, şi ne-am întâlnit în circumstanţe atât de bizare. Sunt sigură că nu are niciun interes să mă vadă.”

April a studiat poza. „Louisa, poate că nu se uită la tine, dar limbajul trupului lui este numai despre tine. Practic e înfăşurat în jurul tău. Dacă un bărbat ca el mi-ar acorda o asemenea atenţie... Mă întreb ce părere are despre femeile mai în vârstă.”

Louisa nu şi-a putut reţine un râs scurt. „Recunosc. Arată bine.”

Ea muşcă din sandvişul ei. Distragerea lui April îi permisese stomacului Louisei să se liniştească, ceea ce, fără îndoială, fusese intenţia asistentei sale. Louisa se străduia să intre în contact cu oamenii, dar sinceritatea şi umorul lui April, împreună cu hotărârea Louisei de a nu mai fi o singuratică, erodaseră hotărârea Louisei precum picurul persistent al apei pe piatră.

„Dragă, să spui că acel bărbat arată bine e ca şi cum ai spune că opera lui Michelangelo *David* o statuie frumoasă.”

April s-a aerisit.

„De obicei nu-mi plac băieţii răi.”

April a scuturat din cap. „Ăsta nu e băiat. Este un bărbat.”

Uşa s-a deschis din nou, iar stagiara Louisei a intrat grăbită în birou. Deşi abia împlinise douăzeci şi unu de ani, trupul lung al lui Zoe îşi păstra slăbiciunea tinerească. Cu părul ei lung şi castaniu prins într-o coadă de cal, părea mai tânără decât vârsta ei. Ochii ei căprui erau larg deschişi.

„Poliţia mi-a pus o grămadă de întrebări. De ce ar fura cineva o replică?
Valoarea ei în dolari este relativ mică.”

Louisa a închis poza cu ea şi Conor şi a întors dosarul în sertar.

Faţa lui Zoe a pălit. Pistruii care îi ieşeau în evidenţă pe pielea ei blondă dădeau o tentă înspăimântată tenului ei. „Nu au vrut să-mi spună nimic, dar trebuie să aibă legătură cu dispariţia lui Riki, nu?”

„Chiar nu pot spune la ce se gândeşte poliţia”, a spus Louisa. „April şi cu mine vom rămâne la noapte şi vom face un inventar complet al exponatelor europene.” Probabil că va fi o noapte întreagă. „Ne-ar prinde bine o mână de ajutor.”

„Am o întâlnire.”

Louisa şi-a ridicat privirea de la sandviş. „Serios?”

„Nu trebuie să te fii atât de surprinsă că am un prieten.” Zoe a zâmbit. „Deşi, sincer, chiar şi eu sunt şocată că m-a invitat în oraş.”

Louisa a zâmbit. „Sunt surprinsă doar pentru că nu l-ai mai pomenit până acum.”

Zoe era cu câţiva ani mai tânără decât colegii ei absolvenţi şi suferea de stângăcia socială care însoţeşte adesea strălucirea. Totuşi, era o stagiară excelentă, cu excepţia unor întârzieri obişnuite. Fără îndoială, ambele

probleme se vor rezolva pe măsură ce fata se va maturiza.

„El e nou. Diseară mă duce la un meci de hochei.” Zoe s-a îmbărbătat.

„Dar cred că aş putea anula dacă chiar ai nevoie de mine să rămân.”

Louisa şi April au împărţit un zâmbet resemnat.

„Nu, bucură-te de întâlnirea ta.” Louisa ştia exact cum era să fii disperat să te integrezi în mediul social când erai diferit de toţi ceilalţi. „O să ne descurcăm.”

„Mulţumesc.” Zoe a zâmbit. Emoţia radia din ochii ei căprui.

„Fii atentă.” După cum Louisa ştia din experienţă, băieţii ştiau cum să

1 5 1 5 *y* 5 5

profite de fetele naive ca Zoe. Nervii ei liniştiţi se încordau la o amintire veche. Nu. Nu e momentul. A pus vechea durere înapoi în colţul întunecat al minţii ei, acolo unde îi era locul.

„Nu vă faceţi griji. Voi fi bine.”

„Distracţie plăcută”, a spus Louisa în timp ce Zoe ieşea din cameră.

Gândurile Louisei se îndreptară spre fotografiile groaznice pe care le adusese poliţia. Cadavrul era al lui Riki sau al altei biete tinere? Oricine ar fi fost, se credea în siguranţă? Unde şi cum fusese luată?

Şi cel mai important, va lovi criminalul din nou?

Capitolul 3

Oare această noapte nu se va termina niciodată?

În subsolul barului din Philadelphia de Sud pe care îl

deţinea împreună cu cei trei fraţi ai săi, Conor a pregătit un butoi nou de bere brună. Podeaua veche de cărămidă îi săpa în genunchi. A terminat, a urcat scara abruptă de lemn, a trecut de bucătărie şi s-a întors în camera principală.

O urare a izbucnit la capătul barului. O jumătate de duzină de fani ai hocheiului de vârstă universitară se învârteau în jurul unei mese, toţi îmbrăcaţi în tricouri Flyers. Îşi vopsiseră feţele cu dungi portocalii şi negre în semn de susţinere a echipei lor. Conor nu recunoscu pe niciunul dintre ei şi, spre deosebire de mulţimea obişnuită de la Sullivan's, băieţii ăştia aruncau cu banii de când intraseră, cu o oră în urmă. Unul dintre ei a ridicat mâna şi a pocnit din degete pentru chelneriţă. Sunetul nu se auzea din cauza gălăgiei, dar atitudinea superioară era foarte clară. O aură de agresivitate privilegiată plutea în jurul grupului. În timp ce Conor aprecia dolarii din sertar, această gaşcă îi declanşa radarul bine dezvoltat de scandalagiu.

Conor a ridicat peretele cu balamale şi s-a dus în spatele barului. Înclinând un pahar sub robinet, a testat fluxul de bere.

Barmanul cu jumătate de normă, Ernie, era la casa de marcat, înregistrând un client.

„Terry este încă aici?” a întrebat Conor. Vechiul său prieten, acum poliţist, băuse o bere în afara serviciului când Conor coborâse scările.

„Tocmai a plecat”, a spus Ernie.

„Normal.” La doar zece minute de mers pe jos de Complexul Sportiv, Sullivan's era o oprire de după meci pentru fanii care fie îşi plângeau de milă pentru o înfrângere, fie sărbătoreau o victorie. El a dat din cap spre mulţimea de studenţi. „Sunt cuminţi?”

„Până acum.” Semnul Heineken luminat se reflecta pe capul chel a lui Ernie. La şaptezeci de ani, Ernie îşi suplimenta

asigurările sociale câteva nopţi pe săptămână la Sullivan de ani de zile. „Dar în timp ce tu erai la subsol, ei au mai băut o halbă de bere şi o tură de Jägermeister.”

Ernie a şters un inel de condens de pe lemnul neted şi uzat.

„Să sperăm că se plimbă prin baruri şi vor pleca în curând.” Conor a verificat capul berii. Perfect. A turnat berea de test în chiuvetă. „Dacă nu, le vom tăia calea.”

„Hei, întoarce-te aici.” Vocea era iritată, masculină şi beată.

„Am spus nu, Heath.” Singura fată din grup, o brunetă subţire în blugi vopsiţi, s-a strecurat din poala unui student beţiv. Coada ei de cal şi pistruii împrăştiaţi pe nas o făceau să pară dureros de tânără.

„Nu fi necăjită.” Băiatul beat a apucat-o cu ambele mâini de talie şi a tras- o înapoi. Cu părul scurt şi închis la culoare şi ochii albaştri prea apropiaţi, chipul lui era de prădător, de şoim.

„Încetează.” Ea s-a învârtit şi l-a lovit la piept.

„Rahat.” Conor a pus paharul gol jos şi s-a îndreptat spre scandal.

II /-i • • < w w /v II w • i–i .

„Şi iată că începem”, mormăi Ernie.

Conor a intrat în dispută. „Este vreo problemă?”

„Da.” Faţa băiatului beat s-a înroşit. „Te bagi în treburile mele personale. Asta e problema.”

Dacă puştiul ar fi fost un obişnuit, s-ar fi retras la privirea lui Conor. Dar era plin de beligeranţă, de bere şi de el însuşi – trifecta prostiei.

Conor a încercat totuşi diplomaţia. „Doamna ar dori să îi dai drumul.” „Cred că ştiu ce vrea *doamna* mea mai bine decât un tip bătrân.” „Loveşte-l în fund, Heath”, a strigat unul dintre prietenii lui de la masă. „E timpul să plecaţi, băieţi.” O durere

de cap a început să apară în tâmplele lui Conor. Cea. Mai. Lungă. Zi. Dintotdeauna.

„Du-te dracului.” Băiatul beat a împins-o pe fată din poala lui şi s-a ridicat în picioare, cu o postură combativă.

Fizic, se potriveau bine. Băiatul beat avea cu câţiva centimetri peste 1,80 m înălţime şi avea constituţia slabă şi atletică a unui jucător de lacrosse sau de

55 5 5 a

fotbal. Dar mărimea nu era totul. La 1,88 m, Conor alerga regulat şi căra butoaie şi cutii de bere în fiecare zi. Renunţase la box cu ani în urmă, dar se antrena la sacul cu greutăţi de câteva ori pe săptămână. În plus, Conor avea grijă de propriul bar încă de când împlinise douăzeci şi unu de ani. Scosese o sută de beţivi nesuferiţi pe trotuarul de dincolo de uşă. Dacă celulele creierului Băiatului Beat nu ar fi fost murate în Jägermeister, tânărul s-ar fi gândit bine înainte să dea un pumn.

Dar erau murate.

Lovitura a fost lentă şi neglijentă. Conor a respins pumnul puştiului şi a tras un pumn exact în maxilarul acestuia. Băiatul beat s-a prăbuşit pe podeaua de lemn ca şi cum oasele i s-ar fi evaporat. O tăcere şocantă a umplut barul pentru un minut întreg. Apoi prietenii s-au ridicat şi s-au împiedicat.

Ow. Durerea îi trecu prin încheieturile degetelor lui Conor. Era sătul şi obosit să aibă de-a face cu tineri nemernici.

Băiatul beat a clipit şi s-a ridicat. Strâmbătura lui urâtă a prins-o pe brunetă. „Eşti aşa o căţea.”

5 5 5

Conor a băgat fata în spatele lui. S-a adresat grupului. „Luaţi-vă prietenul şi ieşiţi din barul meu. Să nu vă mai întoarceţi.”

5 55 5

Nu s-au certat. Doi amici l-au ridicat pe Beţivan în picioare şi l-au târât afară.

Conor s-a întors spre fată. „Care este numele tău?”

„Zoe.”

„Am presupus că nu vrei să pleci cu ei. Poţi să suni pe cineva să vină să te ia, Zoe?”

„O sun pe colega mea de cameră.” Dând din cap, ea a scos un telefon mobil din geantă.

„Data viitoare, nu ieşi fără câteva prietene de rezervă. Să fii singură cu tipii ăştia nu este inteligent.”

„Nu ştiam că se transformă în asemenea ticăloşi după câteva beri. Mergem la şcoală împreună.” Ochii mari şi căprui au clipit inocenţi la Conor. Doamne, era o fată drăguţă. Dar mult prea tânără pentru el. Mult, mult prea tânără.

Chiar dacă nu ar fi fost aşa, el jurase să nu mai sară în pat cu femei pe care abia le cunoştea de la episodul cu Barbara am-uitat-să-menţionez-sunt- căsătorită McNally, în urmă cu trei ani. Pentru o relaţie care durase doar câteva luni, lăsase o impresie al naibii de mare. Faptul că fusese minţit şi folosit în mod deliberat îi schimbase atitudinea faţă de întâlniri, ca şi uşurinţa cu care ea îl manipulase.

„Luni închidem la miezul nopţii”, a spus el.

„Colega mea de cameră ar trebui să fie acasă.” Trimiţând mesaje furios, a alunecat înapoi în cabină. Conor a curăţat băutura, i-a adus o Diet Coke şi a lăsat- o să se uite la ESPN. Era încă acolo o oră mai târziu, când Ernie şi personalul de la bucătărie au plecat.

„Ţi-ai găsit colega de cameră?”

Ea a clătinat din cap. „Nu. O să iau metroul.”

Ea nu este responsabilitatea ta. Conor a dat înapoi. Avea nevoie de o studentă frumoasă la fel de mult ca de o erupţie cutanată. Ambele aveau tendinţa de a rămâne suficient de mult timp pentru a-i face viaţa incomodă. „Şi nu mai poţi suna pe nimeni? Vrei să-ţi chem un taxi?”

Ea a scuturat din cap şi şi-a fluturat din nou genele groase. „Nu. Iau metroul tot timpul. E în regulă.”

S-a uitat pe fereastră. În lumina felinarului de pe colţ, o siluetă într-un hanorac se cocoşa împotriva ploii. South Philly era în general sigur în timpul zilei. Fiind un cartier muncitoresc, oamenii aveau grijă unii de alţii. Familiile aveau tendinţa de a rămâne generaţie după generaţie. Dar o fată tânără singură la miezul nopţii…

„Vrei să te conduc la staţie?”

„Ai face asta?”

„Sigur.” Pentru că era un mare idiot incapabil genetic să-şi vadă de treaba lui. Îşi parcase maşina ilegal pe alee. Trebuia să o mute oricum. Şi tipul ăla de la colţ dădea o impresie greşită.

În plus, cu cât o scotea mai repede de aici, cu atât mai repede se putea duce la culcare.

„Oh, mulţumesc.”

„Haide. Maşina mea e în spate.” Conor a încuiat uşa din faţă a barului şi a

5 V 5 5 5

condus-o pe aleea din spate. Ploaia se transformase într-o burniţă constantă, înecăcioasă. Nici urmă de cineva sau ceva ce nu ar fi trebuit să fie aici.

Conor şi-a pipăit buzunarul. „Trebuie să mă duc sus să-mi iau cheia. Aşteaptă aici.”

Dar ea era chiar în spatele lui în timp ce el alerga pe scări spre apartamentul său de deasupra barului. Conor a aprins lumina. Cheile lui erau de obicei pe masa de lângă uşă. Nu erau acolo.

Zoe s-a aşezat în spatele lui. „Nu am vrut să aştept singură în întuneric.”

„Bine. Aşteaptă aici. Trebuie să-mi găsesc cheile.” Conor a făcut o scanare rapidă a suprafeţei. Nimic. Blatul din

bucătărie era liber. În dormitor, s-a dus la noptieră, a mutat nişte cărţi şi a amestecat nişte hârtii înainte de a-şi găsi inelul cu chei pe comodă, sub un teanc de corespondenţă nedorită. Când a ieşit din dormitor, Zoe stătea în bucătărie şi răsfoia o circulară publicitară.

„Îmi pare rău că a durat atât de mult.” Conor a făcut semn spre uşă. „Să mergem.” A luat o umbrelă în drum spre ieşire, apoi a urcat-o pe Zoe în Porsche- ul vechi de douăzeci de ani pe care îl cumpărase ca rablă şi îşi petrecuse cea mai mare parte a anului trecut restaurându-l. Staţia SEPTA era la doar opt străzi mai jos. A tras la bordură în spatele unui autobuz de transport în comun.

„'Noapte bună.” Ea a coborât din maşină şi s-a întors.

„Noapte bună.” Amintindu-şi când sora lui fusese agresată într-o parcare cu ani în urmă, Conor s-a uitat în oglinda retrovizoare. Stând pe trotuar, scoţând ceva din poşetă, Zoe părea atât de tânără şi vulnerabilă. *La naiba.* A sărit din maşină şi a alergat prin spate spate. „Aşteaptă.” A bătut-o pe umăr.

Ea s-a învârtit, sărind pe spate, cu ochii mari de alarmă. Şi-a dus o mână la piept. „Doamne, m-ai speriat.”

„Imi pare rau. Eşti sigură că nu-ţi pot chema un taxi?”

„Nu, ai făcut destul.” Ea a dat înapoi un pas.

A scos o carte de vizită din portofel. „Fă-mi o favoare? Sună-mă repede când ajungi acasă.”

Ea a luat cardul. „Sigur. Mulţumesc din nou.”

A claxonat. Maşina lui bloca un taxi. Şoferul s-a aplecat peste scaunul pasagerului şi a gesticulat iritat între Conor şi Porsche.

„Ai grijă.” S-a întors la maşină şi a ieşit în stradă. Şi asta a fost tot.

S-a întors la bar şi a găsit un loc de parcare la capătul

străzii. Tipul cu hanorac dispăruse când Conor a ocolit barul şi a intrat pe alee. La baza scărilor apartamentului său, un scâncet slab a trecut peste zgomotul traficului de pe Oregon Avenue. A întors capul şi a ascultat. Un alt scâncet subţire a emanat din întunericul de sub casa scării. S-a ghemuit şi a privit în umbră.

Un câine se ghemuia în spaţiul dintre clădirea de cărămidă şi scările de lemn. O mulţime de câini vagabonzi cutreierau străzile oraşului, dar ceva în postura acestui animal era ciudat. A fugit la etaj după o lanternă şi câteva felii de brânză. Întors afară, a aprins lumina în crăpătura întunecată. Era un pitbull sau un amestec de pitbull, de culoare albastru-cenuşiu şi rănit.

„Ţi-e foame?” Conor s-a ghemuit şi a aruncat o bucată de brânză la câţiva metri în faţa câinelui. Câinele s-a târât în faţă, adulmecând aerul, cu corpul încordat şi pregătit de zbor, în timp ce lingea provolone-ul învechit.

Numeroase cicatrici vechi, tăieturi proaspete şi zgârieturi supurate străbăteau pielea câinelui, mai ales în jurul capului şi feţei. Gâtul era înconjurat de o zgardă cărnoasă, de care atârna o bucată scurtă de lanţ greu, toate fiind semne că pitbull-ul ar putea proveni dintr-o operaţiune de lupte între câini – şi încă una proastă. Bietul animal era foarte slab. Pitbulii erau câini musculoşi din fire, dar pielea acestuia era întinsă peste tendoane şi oase vizibile. Cum naiba putea un câine slab să lupte? Nu că acesta ar fi arătat ca un luptător. Nu era nimic agresiv în postura lui.

Picăturile de ploaie s-au împrăştiat pe asfalt. Tunetul a bubuit, iar un fulger a străbătut cerul. Câinele a tresărit, clătinându-se spre casa scării.

Trebuia să urce la etaj. Ridicarea vagabonzilor nu era responsabilitatea lui şi, cu norocul pe care îl avea, câinele l-ar

fi muşcat. Îşi petrecuse ultimii optsprezece ani din viaţă ajutând la creşterea fraţilor săi mai mici. Acum familia lui era stabilită. Afacerile mergeau bine. Unele datorii fuseseră plătite. Conor simţea în sfârşit că se poate relaxa.

Poate că şi-ar lua o vacanţă.

Singur? Da, era penibil, dar el nu mai avusese o întâlnire de mult timp. Nu că ar fi încercat cu adevărat. Nu şi-o putea scoate din cap pe curatoarea pe care o întâlnise în Maine. Ceva în legătură cu apăsarea butoanelor blondei răcoroase îi încălzea sângele şi le făcea pe femeile care încercau să îl agaţe la bar să pară... prea uşoare. Dr. Louisa Hancock ar fi o provocare.

Doamne, trebuie să fie ceva în neregulă cu el. Avea treizeci şi opt de ani. Era timpul să se aşeze la casa lui, la fel ca fraţii lui, nu să caute muncă suplimentară.

Tunetul a pocnit din nou, iar câinele s-a prăbuşit pe trotuar. A mai aruncat o bucată de brânză pe jos, mai aproape de picioarele lui. Câinele a înaintat, cu un ochi la Conor, cu un ochi la mâncare. El s-a ghemuit şi a ţinut o bucată spre câine. Ploaia s-a intensificat, udând părul lui Conor şi picurându-i pe nas. Câinele a înaintat şi i-a luat mâncarea din mână. O picătură de sânge s-a scurs pe asfaltul negru şi s-a învârtit roz în vârtejul scurgerii. S-a uitat în sus la uşa apartamentului, apoi înapoi la câine. Ochii mari, căprui, au clipit la el cu o expresie complet patetică, plină de suflet, de vai de mine.

„Doar pentru seara asta. Dimineaţă te duc la adăpostul de animale. Nu sunt destul de acasă ca să am un câine.” Câinele i-a lins degetele.

„Haide.” Ţinând provolonul rămas în faţa nasului câinelui ezitant, Conor l-a condus – s-a uitat în urmă – pe scări şi în apartamentul său. A umplut un bol cu apă şi a întins un prosop proaspăt pe podeaua veche din linoleum. „Mă întorc imediat.

Trusa de prim-ajutor este în bar.”

A coborât scările alergând. Era la jumătatea drumului spre uşa din spate a barului când paşii şi ecoul metalic al unui coş de gunoi răsturnat l-au pus în alertă. Un adolescent îşi croia drum pe alee. S-a oprit, s-a ghemuit şi a inspectat în spatele tomberonului. Conor s-a ferit spre uşă fără să-şi ia ochii de la puşti.

„Hei.” Puştiul s-a târât în lumină. Sub un hanorac negru cu fermoar, purta un pulover, blugi căzuţi şi Air Jordans. „Ai văzut un câine gri?”

Puştiul nu părea cunoscut, dar strălucirea răutăcioasă din ochii lui şi starea câinelui de la etaj l-au pus pe Conor pe jar. A scuturat din cap şi a minţit. „Îmi pare rău, nu.”

Adolescentul se poziţionă, întinzându-şi braţele lateral, umflându-şi pieptul şi înclinându-şi partea superioară a corpului spre Conor în stil cocoş. „Tipul de peste drum spune că a văzut un câine gri venind pe aleea asta.”

„Şi?”

Atenţia puştiului a alunecat pe casa scării şi a poposit pe uşa apartamentului lui Conor. Sub surparea acoperişului, treptele erau uscate. Pete roşii punctau lemnul. „Ai sânge pe mână.”

„Noapte grea.” Conor a făcut un pas înainte.

„Nu las oamenii să-mi ia ce e al meu.” Puştiul a ezitat, evident surprins când Conor nu a dat înapoi. Adolescentul nu putea fi din cartier sau ar fi ştiut mai bine.

„Uite, puştiule. Asta nu e o idee bună”, a spus Conor.

„Nu aşa văd eu lucrurile.” Puştiul şi-a scuturat apa de pe faţă. „Îmi vreau câinele, iar tu eşti un mincinos nenorocit.” A scos un briceag din buzunar şi şi-a mişcat încheietura. Lama s-a deschis, metalul strălucind în lumina galbenă.

În seara asta se părea că prostia şi tinereţea erau suflete

pereche veşnice.

„Faci o greşeală.” Conor şi-a ridicat mâinile deschise în faţa pieptului. Vorbind despre idioţenie. Făcuse unele lucruri ridicole în viaţa lui, dar să rişte un cuţit în burtă pentru un câine trebuia să fie în capul listei.

„Du-te dracului. Tu eşti cel care face o greşeală, furându-mi câinele. Am să te tai. Apoi mă duc sus s-o văd pe baba ta.” A făcut o mişcare de împingere cu pelvisul. Puştiul nu putea avea mai mult de cincisprezece ani, iar faţa lui de copil făcea gestul şi mai vulgar.

S-a năpustit cu cuţitul direct spre faţa lui Conor. Aşteptându-se la un atac la piept sau la burtă, Conor a parat cu o fracţiune de secundă mai lent. Vârful cuţitului i-a zgâriat obrazul în timp ce-şi scotea capul din drum. A apucat încheietura puştiului şi a răsucit-o spre spate. Apoi a înfipt o dreaptă puternică în nasul adolescentului. Capul puştiului a căzut pe spate. A scăpat lama şi s-a prăbuşit cu fundul într-o baltă. Sângele i-a ţâşnit din nas şi i-a udat partea din faţă a tancului alb.

Conor i-a strâns mâna. Îl dureau încheieturile deja rupte, avea stropi de sânge pe cămaşă, iar faţa îl ustura. „Pleacă de aici. Data viitoare când te văd, chem poliţia.”

„O să-ţi pară rău pentru asta.” Ducându-şi o mână la faţă, puştiul îşi smulse cuţitul de pe trotuar şi se ridică în picioare. „Nu mi-e frică de nenorociţii de poliţişti. O să mă întorc.”

„Ceea ce trebuie să faci este să te duci acasă, să-ţi pui gheaţă pe faţă şi să- ţi reevaluezi viaţa.”

Puştiul i-a arătat un deget mijlociu însângerat în timp ce se îndepărta clătinându-se.

Conor a aşteptat până când adolescentul a dispărut de pe alee. A intrat pe uşa din spate şi a ocolit dulapul cu provizii pentru trusa de prim ajutor. Ar fi trebuit să sune la poliţie şi să

completeze un raport. Dar puştiul dispăruse de mult, iar Conor ura hârtiile. În plus, exista întotdeauna o mică posibilitate ca acest tânăr adolescent să înveţe o lecţie. Papa a fost tweeting. Se putea întâmpla orice.

Întors sus, a folosit un şerveţel antiseptic pe mica crestătură de pe pomete. *La naiba. Fusese cât pe ce.* Se aşează pe podea lângă câine. „Nu mă muşca, bine?”

Câinele tremura şi se uita în altă parte în timp ce el îi usca blana şi îi curăţa rănile de murdărie.

„Cred că asta e tot ce va fi mai bun.”

Simţind că ce era mai rău a trecut, câinele s-a întins pe burtă, cu nasul sprijinit pe labele întinse. A clipit la el cu ochii întunecaţi, lichizi. Conor îşi strânse lucrurile de prim ajutor şi se spălă pe mâini. „Nu vei distruge locul, nu-i aşa?”

Nu că ar fi fost multe de distrus. Conor trăia o viaţă spartană. Nu fusese niciodată unul care să acumuleze lucruri. Fratele său mai mic, Danny, se mutase primăvara trecută, lăsând casa mai goală ca niciodată. Dar câinele părea mulţumit.

„Ţi-e foame?” Câteva felii de brânză nu păreau suficiente pentru un câine de mărimea ei. A scos o cutie de ouă din frigider şi a amestecat o jumătate de duzină. În timp ce acestea se răceau, a verificat tăieturile câinelui. „Mai bine. Cele mai multe dintre ele nu mai sângerează.”

A servit cina. Câinele s-a apropiat, a adulmecat şi a ciugulit din mâncare, în timp ce îşi ţinea un ochi speriat fixat pe Conor. Poate că va mânca când se va relaxa.

„Poate ar trebui să te blochez aici pentru noapte.” Nu că ar fi crezut că câinele îi va face rău. În general, rasa pitbull nu merita reputaţia proastă pe care o căpătase, iar aceasta se purta de-a dreptul supus. Fără îndoială că pierduse orice luptă în care fusese forţată să intre. Dar câinele avea probabil

purici.

„Bine, atunci mă duc la culcare. Tu stai aici în bucătărie.” El a blocat uşa cu o bibliotecă joasă. „Nu-mi face faţa asta. Eşti hrănită şi ai un acoperiş deasupra capului. Ar trebui să fii fericită.”

S-a dezbrăcat de haine şi a făcut un duş rapid. În timp ce se aşeza pe pat, şi-a verificat telefonul de pe noptieră. Niciun apel de la Zoe. Poate că nici nu s – ar fi deranjat. Poate că i-a aruncat cartea de vizită în cel mai apropiat coş de gunoi. Un vuiet slab se auzi din bucătărie. Conor s-a rostogolit şi şi-a tras perna peste ureche. Oare adolescentul cu cuţitul se va întoarce sau va renunţa la câine şi va lua altul, din moment ce nu lipseau pitbulli vagabonzi în oraş?

Seara asta fusese un dezastru. Fusese nevoit să intervină între fată şi prietenul ei beţiv, dar să-şi rişte viaţa pentru un câine vagabond nu fusese cea mai inteligentă mişcare a lui.

Trebuie să fi aţipit, pentru că o mişcare în saltea l-a trezit. O adiere de aer cald i-a traversat faţa. Stai. Pe jumătate adormit, confuzia domnea. O condusese pe brunetă acasă, nu?

S-a rostogolit. La cinci centimetri de nasul lui, câinele slăbănog îl privea în jos, gâfâind.

„Trebuia să dormi în bucătărie. Cred că baricada mea nu a fost suficient de înaltă.”

Telefonul i-a vibrat pe noptieră. L-a ridicat şi a citit numărul necunoscut de pe ecran. Zoe? „Alo.”

„Um, sunt aproape la mine acasă. Mulţumesc.”

„Cu plăcere.” Linia a murit. Conor l-a pus înapoi pe noptieră, uşurat. Nu crezuse că ea chiar va suna.

Câinele i-a lins faţa. A ridicat o mână şi a scărpinat-o după una dintre urechile lipsă. O crustă i se deschisese pe o parte a feţei în timpul nopţii, iar sângele îi împletise blana de sub ochi. „Nu eşti genul de fată pe care o aleg eu de obicei,

dar cred că avem în comun chestia aia dură.”

Coada ei se mişca înainte şi înapoi pe cearşafuri. S-a mutat în cealaltă parte a patului lui king-size, s-a întors de trei ori şi s-a ghemuit cu capul pe perna lui suplimentară.

„Ah, la naiba cu asta.” Întinzând mâna peste pat, a aşezat o mână pe partea câinelui. Ea a suspinat mulţumită şi a închis ochii, coastele ei proeminente ridicându-se şi coborând sub degetele lui vinete. Evitase două situaţii potenţial periculoase în seara asta. Riscul câtorva purici părea minor în comparaţie. Întruna din zilele astea, complexul lui de erou îl va băga în belele.

Capitolul 4

Mama îmi justifica mereu ora de culcare spunând că nimic bun nu se întâmpla după miezul nopţii. Un clişeu, dar o afirmaţie corectă. Să luăm seara asta. Ştiam ce urma să se întâmple, dar bruneta subţire de pe trotuar, cu umerii încovoiaţi de ploaia de octombrie, nu ştia că viaţa ei era aproape terminată.

Am oprit la bordură, am coborât geamul pasagerului şi m-am aplecat peste scaun. „Ai nevoie de o plimbare?”

Speriată, ea s-a întors, aplecându-se la brâu pentru a privi în maşină. Recunoaşterea i-a traversat fata. „Bine.”

5 5

S-a urcat în maşină – şi şi-a pecetluit soarta. „Unde te duci?” Am întrebat. „Acasă”, a spus ea.

„Trebuie să fac o oprire să iau nişte iarbă.” Am făcut la dreapta. „Vrei să vii şi tu?”

„Sigur.”

Ştiam că o va face. Ne-am drogat împreună cu o săptămână înainte.

Am condus până la locaţia aleasă cu grijă, o casă de cărămidă din North Kensington. Unităţile de pe ambele părţi fuseseră demolate. Aceasta ar fi trebuit să fie şi ea demolată. Exteriorul său din cărămidă înnegrită era scorojit. Iarba înaltă şi gunoiul împrăştiat acopereau curtea. Înainte să mă opresc, m-am plimbat prin cartier. Blocurile din jur semănau mai mult cu o zonă de război decât cu un loc în care locuiau oameni. Am verificat strada întunecată în ambele direcţii. Nu era nimeni la vedere. Sub stâlpii de iluminat stradal distanţaţi uniform, bălţi galbene de lumină străluceau pe asfaltul negru ud. Picăturile de ploaie îmi acopereau parbrizul într-o peliculă uşoară, dar continuă.

Până acum, totul este bine.

Am parcat la bordură, fără să-mi fac griji că maşina va fi văzută. Vehiculul era un sedan de nedescris, iar numerele de înmatriculare le schimbam des, alegându-le dintr-o colecţie de numere furate strânse doar în acest scop. Mi-am ridicat gluga de la geacă şi mi-am pus mănuşile, m-am întins spre mânerul portierei.

Ea a ezitat, ochii ei scanând întunericul. „Eşti sigur că e sigur?”

Am ridicat din umeri. „Am mai luat lucruri de aici şi nu e nimeni în jur care să pară periculos.”

Cu excepţia mea.

Totuşi, ea nu s-a mişcat.

„Bine. Aşteaptă aici singură dacă vrei. Eu mă duc înăuntru.” Am coborât din maşină. Aşa cum prevăzusem, fata a fost lângă mine în câteva secunde.

M-a urmat pe treptele de ciment. Pe o stradă din

apropiere, câinii lătrau peste ploaia moale. În afară de vuietul îndepărtat al unei sirene, cartierul era liniştit. Nimeni de aici nu voia să atragă atenţia asupra a ceea ce făcea. Pe veranda dărăpănată, am deschis uşa cu piciorul şi am intrat uşor în interiorul întunecat. Pardoseala din centrul sufrageriei se prăbuşise în subsol, dar cel mai mare risc era ca altcineva să se fi hotărât să folosească această clădire abandonată pentru scopurile sale nefaste.

Mi-am aprins lanterna şi am cercetat rapid spaţiul. Interiorul era plin de murdărie, excremente de rozătoare şi bucăţi de cărămizi. „Totul e liber. Sunt sigur că va fi aici într-un minut. Rămâi pe marginile camerei.”

Cu privirea pierdută în umbră, ea s-a dus la fereastra închisă cu scânduri şi s-a uitat printr-o gaură între foile de placaj.

„Nimeni nu ne va deranja aici.” Eu eram singurul lucru de care trebuia să se teamă.

Privind încă în gol, ea şi-a strâns trunchiul, frecându-şi bicepşii. „Va dura mult?”

„Nu. Nu va dura mult deloc.” Am mers în spatele ei şi mi-am pus o mână în buzunar. Apăsând pe butonul pistolului meu paralizant, i-am dat câteva secunde să se încarce înainte de a-l scoate. Firele i-au atins pielea cu un pocnet albastru de electricitate. Corpul ei a tresărit şi s-a prăbuşit la podea, cu picioarele înţepenite. I-am prins gleznele şi am târât-o pe scări până la subsol, corpul ei zdrobindu-se pe treptele vechi de lemn. Am târât-o la locul ei şi am rostogolit-o pe o parte. Mâinile i-au fost prinse la spate. Un alt set îi lega gleznele. Le-am legat pe amândouă cu o frânghie groasă de nailon de conducta de apă care trecea prin perete şi cobora în subsol. Fundaţia era solidă. Verificasem deja. Ea nu ar fi putut să o desprindă.

Când corpul ei a încetat să se mai zvârcolească, i-am lipit o bucată lungă de bandă adezivă pe gură. Chiar şi în blocul ăsta bombardat, o femeie care ţipa atrăgea atenţia. Nu puteam accepta asta.

Supravegheam clădirea de câteva săptămâni şi eram destul de sigur că nimeni nu va fi tentat să o folosească pentru nimic. Chiar şi dependenţii de crack recunoşteau riscurile structurale. Dar, pentru a fi în siguranţă, am montat un fir declanşator şi o surpriză explozivă pe casa scării de la subsol. Dacă cineva cobora în pivniţă – *kaboom* – nu existau martori.

„Mă voi întoarce.” Am ieşit afară. Am lăsat-o să se marineze în frică câteva zile, aşa cum un aligator bagă o pradă mare sub un buştean scufundat pentru a se înmuia sub apă. Consecvenţa era importantă, la fel ca şi respectarea cât mai strictă a planului meu. În plus, aş fi preferat ca efectele pistolului paralizant să dispară înainte de a o ucide. De data aceasta, am vrut ca punctul culminant al planului meu să fie mai puţin o dezamăgire şi mai mult un punct culminant adecvat.

Capitolul 5

Era ora unsprezece când Conor şi-a băgat capul sub jetul de duş. Spălându- se, şi-a examinat degetele negre şi albastre. O oră grea pe sacul cu greutăţi în această dimineaţă nu-i ajutase încheieturile vinete, chiar şi în mănuşile grele de box.

Dar sala de sport a fost exact ceea ce sufletul său avea nevoie. Nu erau televizoare la sala lui. Nici aparate cardio sofisticate. Doar zgomotul mănuşilor pe apărători, ţipetele

antrenorilor, grohăiturile efortului fizic, întrerupte de zgomotul metalic ocazional al greutăţilor stivuite pe o halteră. Sala de sport a lui Conor era plină de luptători înrăiţi şi era perfectă pentru a-şi exersa frustrările – sau pentru a se pedepsi. Totuşi, lupta nu mai era pentru el. Era un sport pentru tineri, iar Conor văzuse prea mulţi boxeri cu leziuni cerebrale permanente. Un craniu uman nu putea suporta prea multe abuzuri.

Ar fi trebuit să o ignore pe tânăra brunetă – şi câinele care se văita pe alee – noaptea trecută. Trebuia să înveţe să-şi vadă naibii de treaba lui, în loc să se concentreze asupra celor lipsiţi de apărare ca un localizator GPS.

Şi dacă acel copil tâmpit avea o armă?

Şi-a târât fundul afară din duş şi s-a şters cu prosopul, ignorând durerea din muşchii abuzaţi. Bineînţeles că nu a putut să lase câinele la adăpost. O lăsase la veterinar mai devreme în acea dimineaţă. Acum apartamentul său era atât de

gol, încât practic răsuna. Conor s-a îmbrăcat într-un tricou, blugi şi cizme. Era timpul să coboare la muncă.

Sullivan's ocupase un colţ în sudul Philadelphiei timp de peste trei decenii. Barul fusese înfiinţat şi condus de părinţii lui până când aceştia au murit întrun accident de maşină, când Conor avea douăzeci de ani. Cu Danny şi Jayne amândoi în gimnaziu când s-a întâmplat accidentul, Pat şi Conor şi-au petrecut următorii zece ani luptându-se pentru a-şi creşte fraţii mai mici şi pentru a menţine barul pe linia de plutire. Lucrurile se înrăutăţiseră din nou când Danny se întorsese acasă din Irak cu doi ani în urmă cu sindromul stresului posttraumatic. Facturile sale medicale aproape că i-au falimentat. Trecuseră şi prin alte momente dificile, cum ar fi ucigaşul nebun din Maine care o luase la ţintă pe Jayne şi, mai

târziu, pe logodnica lui Danny. Dar lucrurile se îndreptau din nou. Familia Sullivan era o familie rezistentă.

Personalul de la bucătărie se pregătea pentru masa de prânz. Fratele său mai mare, Pat, era în spatele barului cu un clipboard, făcând inventarul. În lumina care pătrundea prin geamul care dădea spre bar, Conor putea vedea câteva fire de păr alb pe capul lui Pat, cândva roşu aprins.

El şi-a netezit trăsăturile. „Îmi pare rău că am întârziat."

Toţi cei patru fraţi Sullivan moşteniseră ochii turcoaz distinctivi ai tatălui lor. În această dimineaţă, ochii lui Pat au văzut prin faţa de joc a lui Conor.

„Noapte grea?"

Punându-şi un braţ peste piept, şi-a întins tricepşii prea strâmţi. „N-o să-ţi vină să crezi. Cum ţi-e spatele?"

Pat rânji. La patruzeci de ani, cu doi ani mai în vârstă decât Conor, jumătate din viaţa fratelui său nu fusese altceva decât muncă grea şi responsabilitate, dar simţul umorului al lui Pat era la fel de solid ca şi bara de stejar groasă de câţiva centimetri care îi înconjura. „Mă simt de parcă cineva ma folosit pe post de trambulină în timp ce dormeam."

„Hei, în casa ta, asta e o posibilitate reală."

Cei trei copii ai lui Pat aveau vârste cuprinse între patru şi nouă ani şi erau o gaşcă sălbatică, adevăraţi Sullivani până în adâncul sufletului.

„Nu glumesc." Pat a râs. „Dar data viitoare când mă hotărăsc să sparg singur o terasă de beton, aminteşte-mi că spatele meu este prea bătrân pentru munca grea."

„Aşa voi face."

Pat a numărat sticlele de Absolut şi a scris un număr pe foaia sa. Conor sa alăturat şi, împreună, au terminat de făcut inventarul. Clopoţelul de la uşă a zornăit.

„Şi iată că vine mulţimea de la prânz", a spus Pat.

Au petrecut următoarele două ore servind sandvişuri. Seara, berea şi aripioarele erau la ordinea zilei, dar la prânz mulţimea prefera cartofii prăjiţi şi burgerii. În jurul orei două, mulţimea s-a redus la câţiva rătăciţi.

„Ei bine, uită-te la asta.”

Ridicând o nouă ladă de bere, Conor a făcut o pauză, urmărind privirea lui Pat spre uşă. În întunericul de la intrare, o blondă subţire îşi netezea o mână peste coafura ei elegantă şi sofisticată.

Oh, la naiba.

Conor nu ar fi fost mai şocat dacă papa ar fi intrat pe uşă şi ar fi comandat un boilermaker. Louisa Hancock, doctor în medicină, nu avea ce căuta în barul sau în viaţa lui, indiferent de câte ori se strecurase în gândurile şi visele lui în ultimele şase luni. În afară de firea ei rece şi înţepătoare, pe care el, pervers, o considera foarte excitantă, el şi Louisa erau la fel de diferiţi ca NASCAR şi cursele de iahturi.

Dar ea era aici. În barul lui. Fiecare centimetru perfect, lustruit din ea, ca şi cum gândurile lui anterioare ar fi evocat-o.

Ca şi prima dată când s-au întâlnit, era îmbrăcată într-un costum conservator. Croiala feminină a fustei ei era suficient de strâmtă pentru a-i da o mulţime de idei, iar aspectul mătăsos a ţesăturii îl făcea să se întrebe dacă pe dedesubt purta lenjerie elegantă. Cu cât arăta ea mai puţin, cu atât imaginaţia lui fără speranţă se învârtea mai mult cu imaginile. Unde erau ochelarii care îi dădeau acel aer de bibliotecară sexy?

„Pământul către Conor.” Pat l-a împins, şoptindu-i: „Cine este?”

„Aceasta este curatorul muzeului pe care l-am întâlnit în Maine când l-am ajutat pe Danny.”

„Nu prea seamănă cu un curator.”

„Nu mai spune.” Conor a aruncat berea pe tejghea.

Pat l-a înţepat în spate. „Ei bine, nu sta acolo. Du-te s-o vezi pe doamnă.”

„Mă duc.” Conor şi-a şters mâinile pe blugi. „Te ocupi de bar pentru moment?”, a întrebat el.

Pat a făcut semn spre barul aproape gol. „Glumeşti, nu?” A dat din cap spre Louisa. „Du-te naibii acolo şi vorbeşte cu ea.”

Fără alte îndemnuri, Conor a traversat podeaua veche şi uzată din câţiva paşi lungi. Dorindu-şi să se fi bărbierit în dimineaţa asta, sau chiar ieri dimineaţă, i-a întins o mână. „Louisa, mă bucur să te văd.”

Sigur, ştia că se mutase la Philly.

Nu că ar fi urmărit-o.

Ok. O urmărise. *Ugh.* Se dusese chiar la Muzeul Livingston cu câteva săptămâni în urmă, dar plecase fără să ceară să o vadă. Nu aveau nimic în comun şi, în ciuda distracţiei cu care o tachinase, atracţia lui acută şi inexplicabilă faţă 5? 5 *7* *9* 5±5 de Louisa era iritantă.

De aproape, ea nu era la fel de bine prezentată ca de obicei. Câteva şuviţe scăpaseră din cocul strâmt pe care degetele lui se chinuiau mereu să-l desfacă. Cum ar fi arătat cu tot părul desfăcut, căzându-i pe umeri?

***

„Louisa?”

Vocea lui Conor a scos-o pe Louisa din ameţeală. A clipit. Poate că venirea aici fusese o greşeală. Subestimase impactul pe care l-ar fi avut asupra ei întâlnirea cu el. Poate că erau circumstanţele ciudate şi teribile care îi făcuseră să se

întâlnească pentru prima dată în Maine, sau legătura inconfortabil de asemănătoare care o adusese astăzi aici, dar Conor Sullivan o tulburase din prima clipă în care îl văzuse. Îşi întoarse privirea.

Louisa a studiat taverna, luându-şi câteva secunde pentru a-şi stăpâni calmul. Mai adânc decât părea de pe stradă, interiorul tavernei era dominat de un bar dreptunghiular. De pereţi atârnau trei televizoare cu ecran plat, reglate pe diferite evenimente sportive în surdină. Câteva duzini de mese şi cabine ocupau cea mai mare parte a spaţiului rămas. Un pian zgâriat şi zdrenţuit ocupa colţul îndepărtat. Lipite cu bandă adezivă de podea, cablurile electrice şerpuiau prin spaţiul gol de zece pe zece de lângă el. Probabil că în nopţile aglomerate găzduiau o formaţie.

„Nu ai de gând să mă prezinţi încântătoarei doamne?”, a întrebat o voce gravă.

Conor a condus-o la bar şi l-a prezentat pe barmanul voinic şi roşcat drept fratele său mai mare, Pat. Ea ştia că avea şi un frate şi o soră mai mici. Louisa ia oferit lui Pat un zâmbet distrat şi a spus: „Bună”.

Dar atenţia ei s-a întors imediat la Conor, ca şi cum ar fi fost atrasă de un magnet de mărimea unui elefant. Un tricou gri vechi cu Rolling Stones se agăţa de trunchiul lui sculptat. Blugii la fel de uzaţi şi cizmele de motociclist scoteau în evidenţă şoldurile slabe şi picioarele lungi. Venise aici pentru răspunsuri, nu să se holbeze, dar materialul uzat se agăţa de muşchii sculptaţi ai pieptului lui. *Priveşte-l în ochi.* Ea şi-a ridicat privirea.

Ei bine, asta nu a ajutat. Sub părul negru şi răvăşit, ochii lui turcoaz erau ascuţiţi de inteligenţa şi umorul care o deconcertau mai mult decât atributele lui fizice impresionante. Din ochii lui ieşeau riduri. Ca de obicei, maxilarul său puternic

era umbrit de barba crescută de câteva zile. Avea bărbatul un aparat de ras? Efectul general era slab, absolut masculin şi complet diferit de orice bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

Ea a clipit.

„De ce nu stăm jos?” El a condus-o la un colţ de cabină. „Ţi-e foame?” Cuvintele lui erau serioase, dar ochii lui practic îi zâmbeau. I se părea amuzantă reacţia ei la el?

„Nu, dar mulţumesc.” Vedea imaginile cu cadavrul acelei biete fete de fiecare dată când închidea ochii. Se îndoia că poate înghiţi mâncare.

Comparaţia dintre manierele lui politicoase şi înfăţişarea lui nervoasă a
1 5 1 5 5 5
scos-o şi mai mult din minţi. Conor Sullivan avea o onoare cavalerească din
5 5
lumea veche.

O, Doamne, toate prostiile astea romantice erau ridicole. O imaginaţie hiperactivă era un hazard al petrecerii orelor singură cu artefacte şi al contemplării originilor lor. Ar fi trebuit să-şi scoată nasul din cărţi din când în când şi să petreacă mai mult timp cu oamenii în tinereţea ei.

Concentrează-te!

„Cafea, sifon, bere?”

„Cafeaua ar fi bună.” Ea şi-a scos jacheta şi s-a strecurat în cabină. Pielea de culoare Bordeaux aluneca uşor sub mătasea fustei ei. Şi-a pliat jacheta peste poşeta de pe scaunul de lângă ea.

A intrat în spate şi s-a întors câteva minute mai târziu cu o tavă. Punând marginea pe masă, a transferat pe masă două căni groase de cafea, o carafă termică şi un mic ulcior de ceramică cu frişcă. Poate că era proprietarul barului, dar era evident că servise la multe mese. Lăsând tava goală deoparte, se lăsă pe scaunul din faţa ei. „Vreau să-ţi mulţumesc din nou

pentru că m-ai ajutat în Maine.”

„De fapt, nu am făcut nimic, iar intenţiile mele au fost complet egoiste.” O ajutase la fel de mult pe cât îl ajutase ea pe el. „Am vrut doar să-mi recuperez exponatele.”

Umorul strălucea în ochii de culoarea Mediteranei însorite. „Ai putea spune pur şi simplu: „Cu plăcere”.”

Căldura i-a înroşit obrajii. „Cu plăcere.”

„Ce te aduce aici?” Conor îşi sorbi cafeaua.

Ea a adăugat un strop de smântână în cană.

„Am acceptat o slujbă la Muzeul Livingston.”

„Felicitări.” Pe faţa lui nu se citea niciun semn de surprindere. Ar fi ştiut? „Mulţumesc.” Să fii concediat încă mai ustura.

„N-ar fi trebuit să te concedieze.” Capul lui s-a înclinat. Îi citea gândurile? „Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost vina ta.”

„E complicat.”

I-a dat drumul, dar strânsoarea gurii îi sugera că nu vrea să o facă. „Cum îţi place noua ta slujbă?”

„E bună.” Louisa şi-a amestecat cafeaua. Data trecută el venise la ea pentru ajutor şi o urmărise cu o hotărâre tenace până când ea se conformase. De data asta ea era cea care avea nevoie de ceva de la el.

„Unde stai?”

„Închiriez un apartament la Rittenhouse.”

A fluierat. „Frumos.”

„Este doar temporar. Nu ştiam ce vreau şi este convenabil pentru muncă.” El s-a aşezat pe spate şi a studiat-o, iar ea şi-a dorit brusc să nu-şi fi scos jacheta. Mătasea subţire a bluzei ei nu era o barieră suficientă. Se simţea aproape goală sub privirea lui.

Louisa a urmărit vârtejul de smântână din cafeaua ei, dar îi simţea privirea pe pielea ei.

Conor şi-a aşezat cana pe masă, concentrarea lui intensă ameninţând să îi întunece din nou creierul. „Deci, ce te aduce în barul meu în această după – amiază?”

Era un lucru bun că unul dintre ei funcţiona cu toate sinapsele creierului.

„Caut o fată.”

Conor a ridicat capul. „O fată?”

„Da, unul dintre stagiarii mei absolvenţi de la muzeu nu a venit astăzi la serviciu. Dar asta nu e toată povestea.” Louisa a explicat despre Riki, despre pumnalul dispărut şi despre vizita poliţiei din ziua precedentă.

Conor s-a sprijinit de cabina sa. „Nu pot să cred. Cineva a furat un pumnal din muzeu şi a comis o crimă cu el.”

„Asta sugerează cu siguranţă dovezile.” Louisa îşi lăsă cana jos. Prin stomacul ei se agita deja suficient acid încât să dizolve metalul.

„Nu am mai fost aici?” Tonul lui nu era amuzant.

„Din păcate.”

Conor a înclinat capul. „Situaţia este îngrozitoare, dar nimic din toate acestea nu explică de ce te afli astăzi aici.”

Louisa s-a jucat cu perlele ei. „Prietenul lui Zoe a spus că a lăsat-o aici.”

„Numele ei este Zoe?” Conor îşi trecu ambele mâini prin părul negru crescut în exces. „Am săltat un gură-cască aseară. Prietena lui a ales să nu meargă acasă cu el. Şi numele ei era Zoe. Păr lung, negru. Pistrui. Subţire.”

„Asta sună ca ea. La ce oră a plecat?”

„Am condus-o la staţia de metrou puţin după miezul nopţii.”

„Tu ai condus-o?” Louisa a zâmbit, amintindu-şi cum o protejase de massmedia.

„Era târziu şi era un vagabond agăţat la colţ.” Regretul a

întunecat ochii lui Conor. „Ar fi trebuit să o conduc acasă. O caută poliţia?”

„Când am plecat de la muzeu, directorul îi suna. Nu sunt sigură cum vor trata raportul. Dacă nu ar fi fost dispariţia lui Riki, situaţia ar fi fost mai mult iritantă decât alarmantă. Cu toate acestea, nimeni nu a reuşit să o localizeze toată dimineaţa, ceea ce cu siguranţă nu este un comportament normal pentru Zoe. Poate că întârzie treizeci de minute, dar apare întotdeauna. S-a comportat ciudat noaptea trecută?”

„E greu de spus. Nu ştiu cum se comportă ea în mod normal”, a răspuns el. „Aţi încercat cu prietenii şi familia ei?”

„Nu chiar. Directorul Cusack căuta un raport la care ea lucra pentru el. Nu am vrut ca ea să aibă probleme. Ea a fost deja scrisă pentru întârziere. Am încercat pe telefonul ei mobil, dar nu a răspuns. Când am sunat-o la apartament, a răspuns colega ei de cameră şi mi-a spus că Zoe nu a venit acasă aseară. M-am gândit, bine, a dormit la prietenul ei. Colega ei de cameră mi-a dat numărul lui...”

Conor şi-a coborât ceaşca de cafea. „Spune-mi că nu l-ai sunat pe prietenul ei căutând-o.”

„Am vrut să o scutesc de umilinţa de a fi concediată.” Faţa Louisei a ars de indignare. „Internship-urile sunt foarte competitive. Sunt alţi studenţi cărora le-ar plăcea postul ei. Crede-mă. A fost unul dintre cele mai jenante apeluri telefonice pe care le-am dat vreodată.”

„Te cred.” A ridicat o mână de apărare, dar buzele îi tremurau din nou.

Louisa a pufnit. De ce îi plăcea să o provoace? Şi de ce reacţiona ea la fiecare glumă a lui? Nu era atât de irascibilă cu nimeni altcineva. „Oricum, prietenul ei mi-a spus că au avut o ceartă şi că a lăsat-o aici. Atunci mi-am făcut griji.” Ca să nu mai vorbească de şocul că Sullivan's era implicat. Coincidenţa

pur şi simplu nu părea posibilă.

Conor şi-a frecat tâmplele cu arătătorul şi degetul mare. „Era prea târziu pentru ca o femeie să ia metroul singură.”

„S-ar putea să fi luat-o mult înaintea situaţiei. Zoe ar putea fi bine.” Era îngrijorarea Louisei mai mult motivată de vinovăţie decât logică? Pumnalul furat era responsabilitatea ei.

Un bâzâit a răsunat din buzunarul său.

„Scuză-mă.” A scos un telefon mobil şi a citit mesajul. „Trebuie să fac un comision. Dacă vrei să vorbeşti în continuare, va trebui să mergi cu mine.”

Şi-a verificat ceasul. Luase prânzul târziu şi trebuia să se întoarcă la serviciu până la ora trei. „Va dura mult?”

A scuturat din cap. „Zece minute. Haide. Aerul proaspăt îţi va limpezi mintea.”

Îşi dorea pe jumătate să fugă de Conor în plină viteză. Dar întrebările despre seara precedentă încă îi stăruiau în minte. „În regulă.”

În timp ce îl urma din bar, se întreba dacă acordul ei se baza doar pe grija pentru stagiarul ei sau dacă se înclina în faţa acelei părţi din ea care *nu* voia să fugă.

Capitolul 6

O briză de după-amiază mătura Oregon Avenue în timp ce ele porneau pe trotuar printre umbrele care se alungeau. Louisa şi-a încheiat jacheta şi şi-a strâns poşeta strâns sub braţ.

„Pe aici.” Mâna lui Conor i-a atins umărul când a arătat

spre stânga. Deşi era destul de cald, Louisa tremura până la degetele de la picioare.

„Unde mergem?” Degetele i s-au cramponat şi a slăbit strânsoarea poşetei.

„Doar câteva străzi. Poţi să mergi în pantofii ăia? Vrei să aştepţi în bar?” „Nu. Spune-mi despre prietenul lui Zoe. Ce a făcut aseară care a fost atât de groaznic?”

S-au oprit la colţ. Alţi pietoni s-au grupat în jurul lor în timp ce aşteptau schimbarea semaforului.

„Nu accepta un refuz.” Conor şi-a înclinat corpul între ea şi mulţime. „Deci, eşti la muzeu de două luni. Un stagiar a fost răpit şi ucis cu un cuţit furat, iar acum un al doilea stagiar a dispărut.”

„Aşa se pare.”

„Câţi oameni din muzeu ştiu ce s-a întâmplat în Maine?”

„Aparent, toată lumea. De ce?”

„Este o coincidenţă prea mare, mai ales acum că şi eu fac parte din ea.”

Semaforul s-a schimbat, traficul s-a oprit, iar mulţimea a traversat în masă intersecţia.

„Au existat numeroase articole de ziar.” Se gândi la declaraţia lui April. „Evident, personalul le-a distribuit în săptămânile dintre angajarea mea şi mutarea mea aici.”

„Deci legătura noastră este de notorietate publică, chiar dacă nu ne-am mai văzut de şase luni.”

„Da.” Ea a păşit pe trotuarul opus. „Aproape că te-am sunat”, a spus ea înainte să se poată opri.

Un zâmbet leneş i-a atins gura. „Serios?”

Mâna Louisei era la jumătatea drumului spre perlele ei înainte să se oprească în faţa pieptului. Conor s-a întins şi i-a luat mâna în a lui. Îşi mai strânseseră mâinile înainte, dar asta era diferit. Se simţea posesivă, aproape intimă. Ea s-a

încordat, instinctele ei îndemnând-o să rupă strânsoarea lui, nu pentru că contactul era neplăcut, ci pentru că îi plăcea. Privirile lor s-au întâlnit. A lui era neruşinată, ca şi cum ar fi provocat-o să recunoască atracţia dintre ei.

Ea a acceptat provocarea. Vechile obiceiuri trebuiau să fie abandonate. Oraş nou, viaţă nouă. Căldura i-a pătruns în degetele reci şi a făcut-o să uite de agitaţia ei. Şi de renunţare. „Deci . . . grupul cu care era Zoe. Care dintre ei a vrut să vină aici noaptea trecută?”

„Asta aş vrea să ştiu. Nu facem parte din scena cluburilor la modă, şi suntem prea departe de University City pentru a avea prea mulţi clienţi.” El a condus-o în jurul unei crăpături mari în trotuar. „Dar partenerul ei era un fan Flyers, şi avem o mulţime de trafic postgame. Totuşi, tot pare o coincidenţă prea mare.”

„Coincidenţele se întâmplă.”

„Adevărat.” El i-a strâns mâna. „Îmi pare rău că stagiarul tău lipseşte, dar mă bucur să te văd.”

Terminaţiile nervoase i-au înţepat pielea la căldura sinceră din cuvintele lui. De ce avea el acest efect asupra ei? Nu era în firea ei să fiarbă sub atenţia unui bărbat. Ieşise la întâlniri şi avusese câteva relaţii de scurtă durată. Niciuna

5 5 5

nu fusese serioasă. Dar niciunul dintre foştii ei iubiţi nu fusese la fel de intens sau pretenţios ca Conor.

S-a oprit în faţa unei clădiri din cărămidă albă. Cuvintele CLINICA VETERINARĂ erau ştanţate pe geam. „Asta este.”

Când el i-a dat drumul la mână pentru a deschide uşa, ea a pierdut contactul.

Când a fost ultima dată când un bărbat a ţinut-o de mână?

Niciodată?

Bărbaţii cu care se întâlnea de obicei nu se pretau la gesturi romantice intime. Îi trimiteau trandafiri scumpi şi îi

cumpărau bijuterii, toate frumoase, dar impersonale. Niciunul dintre aceste cadouri nu o făcuse să se simtă crudă, nervoasă şi fierbinte. Chiar şi bluza ei de mătase se simţea zgâriată.

Un clopoţel montat pe uşă a zornăit când au intrat în clinică. Aerul mirosea a animale şi a antiseptic. Tehnicianul îmbrăcat în scrub de la recepţie i-a întâmpinat cu un zâmbet. Părul ei era împletit în codiţe mici, care stăteau lipite de scalp, punând în evidenţă pometii ascuţiţi, exotici.

„Sunt aici pentru câinele meu.” Conor i-a dat numele.

„Mă bucur că eşti aici. Nu vrea să mănânce de la noi. Urăsc să văd un câine atât de dulce speriat.” Tehnicianul a luat un dosar şi i-a prezentat lui Conor o factură. „Ştiu că e mult, dar aţi vrut să fie la zi cu vaccinurile. Partea bună e că rănile ei sunt superficiale.”

„Nu-i nimic.” A tresărit la suma totală şi a plătit cu un card de credit.

Tehnicianul veterinar a adus câinele în sala de aşteptare. Capul şi coada animalului atârnau joase.

„Oh, nu. Biata de ea. E atât de slabă. Alea sunt urme de muşcături? S-a bătut?”

„Mai degrabă a fost pusă la bătaie.” Conor a descris modul în care a găsit câinele cu o seară înainte. „Arată mai bine decât atunci când am lăsat-o azi dimineaţă.”

La auzul vocii lui, urechile mutilate ale câinelui s-au ciulit. Privirea ei a căzut pe Conor. Coada butucănoasă s-a ridicat şi s-a mişcat înainte şi înapoi.

„Ce persoană oribilă ar face asta unui animal?” a întrebat Louisa.

„Poliţiştii au luat măsuri drastice, dar luptele între câini sunt încă o problemă reală în acest oraş.” Conor a luat lesa de la tehnician. „O zgardă şi o lesă roz?”

Tehnicianul veterinar a râs. „Ne-am gândit că are nevoie

de ceva feminin. Modul în care i-au măcelărit urechile le dă oamenilor o impresie greşită. Consideră că este un cadou pentru că nu ai aruncat-o la adăpost.”

„Ar trebui să fac ceva special pentru ea?”, a întrebat el.

„Nu.” Tehnicianul i-a înmânat o foaie de hârtie. „A fost înfometată o vreme, aşa că reintroduceţi mâncarea încet. Dacă pofta de mâncare nu-i creşte în aproximativ o săptămână după ce se acomodează, atunci aduceţi-o înapoi. Vom dori, de asemenea, să o sterilizăm, dar aş dori să aşteptăm câteva săptămâni şi să o lăsăm mai întâi să se întărească.”

„Mulţumesc.” Conor a împăturit hârtia şi a îndesat-o în buzunarul din spate al blugilor. A condus câinele afară. Pe trotuar, s-a ghemuit şi i-a frecat capul.

„Pun pariu că te bucuri că ai ieşit de acolo.”

Louisa s-a aplecat. „Pot s-o mângâi?”

„Nu ţi-e frică de ea? Unii oameni ar putea să o găsească înfricoşătoare.”

„Ar trebui să-mi fie? Arată patetic.”

„E patetică.” Conor a suspinat. „Las-o să-ţi miroasă mâna mai întâi.” Câinele a adulmecat mâna Louisei, apoi i-a lins degetele.

„Ea te place.”

Louisa a mângâiat gâtul animalului, având grijă să nu atingă rănile care se vindecau. Cu excepţia zonelor cu cicatrici, blana ei era moale ca mătasea, ca o catifea zdrobită. Mama ei fusese alergică la animale. După moartea ei, mătuşa care o crescuse pe Louisa interzisese animalele în casă. „Nu am avut niciodată un câine.”

„Ţi-ar plăcea asta?”

„Nu aş şti ce să fac cu ea.” Dar gândul era ciudat de atrăgător. Louisa a mai mângâiat câinele uşor înainte de a se îndrepta. Cât de greu era să ai grijă de un câine? „Iar eu

lucrez toată ziua.” Deşi, în majoritatea zilelor, putea pleca uşor acasă la prânz şi văzuse personalul Rittenhouse plimbând câinii altor rezidenţi.

„Continuă să te gândeşti la asta. Deocamdată, hai să vedem dacă o putem face să mănânce.” Conor s-a îndreptat înapoi spre bar. Câinele se lipise practic de picioarele lui.

„E foarte ataşată de tine.”

„Nu ştiu cum s-a întâmplat asta.”

„Îmi imaginez că este pentru că ai fost bun cu ea.” Louisa a intrat în pas alături de el, interesul ei pentru câine fiind o distragere binevenită de la reacţia ei acută faţă de Conor. „Care este numele ei?”

„Nu ştiu. Nu prea m-am gândit la asta. Am o mărturisire de făcut. De fapt, am dus-o la adăpost în această dimineaţă, dar nu am putut să o las acolo. Era îngrozită, iar locul era deja plin de pitbulli.” Conor a luat-o din nou de mână. „Vrei să îi pui un nume?”

De data aceasta, Louisa abia a ezitat înainte de a-şi înfăşura degetele în jurul palmei lui. „M-ai lăsa să-ţi numesc câinele?”

El a ridicat un umăr. „Sigur. De ce nu?”

„Pare o mare responsabilitate.”

„Lasă-mă să o pun în perspectivă. Am avut odată un câine pe nume Sneezes, pentru că părinţii mei au lăsat-o pe Jaynie să-i dea un nume. Avea trei ani şi era rândul ei să numească un animal de companie. Te asigur că lui Sneezes nu-i păsa cum îi spuneam atâta timp cât îi strecuram resturi de mâncare sub masă. Câinele era atât de gras, încât se bălăngănea”.

Un râs zgomotos îi ieşi Louisei din gât. Genul de râs pe care nu-l mai simţise de mult, mult timp. „În regulă. Voi încerca să mă descurc mai bine decât Sneezes.”

„Eşti atât de serioasă de cele mai multe ori. Îmi place să

te aud râzând.” Conor s-a oprit din mers. Privirea lui a căzut la gura ei. S-a aplecat mai aproape. Voia s-o sărute? Ea şi-a lins buzele. Puţină căldură în ochii lui a dezarmat-o

5 5

complet, iar ţinându-i mâna i-a scurtcircuitat creierul. Ce ar fi făcut gustul gurii lui?

Oricât de mult ar fi vrut Louisa ca el să o sărute, nu a putut opri uşoara deplasare înapoi a greutăţii corpului ei.

El a observat. Suspiciunea i-a îngustat ochii când s-a îndreptat.

O, nu. Deja stricase totul.

„Îmi pare rău.” A închis ochii pentru o secundă, a inspirat şi a expirat. Deschizându-şi din nou pleoapele, s-a forţat să stabilească contactul vizual, aşteptându-se să vadă iritare pe faţa lui, dar ochii lui aveau doar îngrijorare. Cum putea să-i explice că se temea de felul în care îi răspunsese? „Trebuie să iau lucrurile încet.”

A zâmbit. Era oare uşurare în expresia lui?

„Nu îţi face griji. Şi eu mă mişc greu zilele astea.” Întorcându-se, a continuat pe trotuar, în pas uşor şi fără grabă.

Zilele astea? Ce însemna asta?

Au mers în linişte timp de câteva minute, traversând o intersecţie şi ocolind un bărbat în vârstă care cânta la vioară pe trotuar. O haină zdrenţuită îi atârna până la genunchi. Sub o fedora, părul lung şi gri îi cădea ca o perdea pe partea laterală a feţei. Conor a aruncat un dolar în cutia deschisă a instrumentului de la picioarele muzicianului. Când au ajuns la bar, el i-a deschis uşa.

S-au întors la cabină. Conor i-a adus câinelui o chiftea de hamburger gătită din bucătărie. Ea a mâncat câteva înghiţituri şi apoi s-a ghemuit sub masă.

Conor şi-a luat bolul şi l-a pus deoparte. „Deci stagiara ta

a fost aici noaptea trecută şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Şi acum ce facem?”

„Acum iau un taxi şi sper să nu întârzii să mă întorc la serviciu. Poate că este o neînţelegere. Poate că comportamentul prietenului lui Zoe a supărat-o şi ea s-a dus să vadă un vechi prieten. Ştiu că oraşul ei natal nu e departe de aici. Dacă nu gândea limpede, ar fi putut face o greşeală cu programul ei.” Dar un fior de îndoială persista în adâncul pântecelui Louisei.

„Care e numărul tău?” Conor şi-a scos telefonul din buzunar.

Louisa i l-a dat, iar el a tastat numerele de pe tastatură.

Poşeta ei a vibrat. „Ţi-am trimis un mesaj. Vrei să mă anunţi ce se întâmplă cu stagiarul tău?” „O voi face.”

Lumina se revărsa în bar, strălucirea ei amintindu-i că era doar sfârşitul după-amiezii. Întunericul interiorului, cu podele de lemn zgâriate şi piele roşie, sugera noaptea.

Două siluete au păşit pe uşa de la intrare, s-au oprit şi au scanat camera cu hotărâre. Louisa se crispase. Detectivii Jackson şi Ianelli. Mai mulţi poliţişti în

1 5 5 1 5 5

uniformă i-au urmat înăuntru.

„Conor Sullivan?”, a întrebat bărbatul mai în vârstă.

Conor s-a ridicat în picioare. „Ăsta sunt eu. Ce pot face pentru tine?”

„Eu sunt detectivul Jackson.” Detectivul afro-american a făcut un gest către asociatul său. „Acesta este detectivul Ianelli. Am dori să vă punem câteva întrebări.”

Nu foarte surprins să vadă poliţia, Conor s-a întors spre Louisa. „Pa, Louisa.”

„Dr. Hancock?” Sprâncenele lui Jackson s-au îndreptat spre tavan. „Ce faci aici?”

„Bună ziua.” Louisa le strânse mâna detectivilor. „Îl întrebam pe Conor despre Zoe. Mă bucur că o căutaţi.”

„Facem doar câteva investigaţii.” Detectivul a suspinat. „Probabil că voi avea întrebări suplimentare pentru dumneavoastră, doctore.”

„Deja am întârziat să mă întorc la muncă”, a spus Louisa. „Voi fi la muzeu toată ziua, iar tu ai numărul meu de mobil.” A pivotat şi a ieşit din bar.

Conor a făcut semn cu mâna spre partea din spate a barului. „Vă rog să mergem în biroul meu, domnilor detectivi.”

„Totul e în regulă, Conor?” Din spatele barului, Pat a aruncat o privire curioasă spre poliţişti.

„E în regulă, Pat.” Conor i-a condus pe un hol scurt. În faţă era bucătăria; pe stânga, toaletele. A virat la dreapta într-un birou mic şi şi-a luat locul în spatele biroului de stejar zgâriat care aparţinuse tatălui său. Scaunul vechi de lemn scârţâia. Scaunul era tare şi inconfortabil, dar nici Conor, nici Pat nu l-ar fi înlocuit vreodată. Tata plecase de optsprezece ani, dar dacă Conor închidea ochii, încă mai putea simţi mirosul slab de tutun de pipă de cireş. Detectivii l -au urmat înăuntru. Jackson a luat scaunul de plastic de lângă birou. Ianelli s-a sprijinit de perete şi şi-a încrucişat braţele peste burtă.

„Căutăm o femeie tânără.” Jackson a scos o fotografie din buzunarul de la piept al jachetei sale şi i-a înmânat-o lui Conor. Era un instantaneu cu Zoe. „Ai văzut-o?”

„Da. Numele ei este Zoe. A fost în bar noaptea trecută. Prietenul ei s-a îmbătat şi a început să o împingă. A trebuit să o salvez.”

„Ce a făcut Zoe?”

„Nu a putut da de colega ei de cameră să o ducă, aşa că am condus-o până la staţia de metrou.” Conor a făcut o pauză, încă învinuindu-se pentru că nu a dus-o până acasă. „Era târziu. Nu am vrut ca ea să meargă singură.”

Jackson a luat notiţe. „La ce staţie ai lăsat-o?”

„Pattison Ave.”

„Nu a indicat că se duce în altă parte?”

Conor s-a gândit, apoi a clătinat din cap. „Nu prea cred. A spus că se duce acasă.”

„Presupun că aveţi camere de supraveghere în bar?”

„Avem.”

„Am putea avea o copie a înregistrării de aseară?”

„Desigur”, a spus Conor. „Pot să ţi-o aduc într-o oră.”

„Voi trimite pe cineva să o ridice.” Jackson s-a ridicat. „Mulţumesc pentru ajutor.”

Poliţiştii au plecat, iar Conor s-a întors la bar.

Pat a scos capacele de la două sticle de Heineken şi le-a servit câtorva tipi de pe partea cealaltă a barului. Întorcându-se spre Conor, îşi şterse mâinile pe şorţul negru. „Vrei să-mi spui despre ce a fost vorba?”

„Este o poveste lungă.” Conor l-a pus la curent.

Pat s-a încruntat. „Asta nu sună bine.”

„Nu. Nu sună.” Interogatoriul cu poliţia fusese rapid şi nedureros, dar Conor avea un sentiment sâcâitor în stomac că se vor întoarce.

„Totuşi, curatorul tău este sexy. Deci ziua nu a fost o pierdere totală.”

„Ea nu este curatorul *meu”*

Pat a ridicat din umeri. Sub îngrijorare, o scânteie de umor îi strălucea în ochi. „Dacă aşa spui tu.”

Ignorându-şi fratele, Conor s-a întors la birou pentru a copia imaginile de supraveghere din noaptea precedentă. În

ciuda protestului său, vederea Louisei îl înviorase. Dar dispariţia simultană a replicii cuţitului şi a celor două tinere îi stricase plăcerea. Erau prea multe conexiuni întortocheate între evenimentele cu Louisa, stagiara ei şi muzeu pentru confortul lui Conor. Ceva se pregătea.

Capitolul 7

Deşi nimeni nu observase că prânzul ei se prelungise puţin, Louisa a rămas încă o jumătate de oră pentru a recupera timpul pierdut. Mergând spre casă pe Eighteenth Street, a virat la dreapta pe Walnut în Rittenhouse Square. Telefonul i-a bâzâit şi l-a scos din geantă. Tatăl ei? Deşi vorbeau o dată pe săptămână, ea iniţia întotdeauna apelurile. Nici nu-şi mai amintea când *a sunat-o* ultima dată. Ceva trebuie să fie în neregulă.

A răspuns, traversând strada şi intrând în parc. „Tati?”

„Louisa.” Tatăl ei părea nervos – şi mai important – treaz. De la moartea mamei ei, dacă Wade Hancock nu lucra, îşi amorţea durerea cu scotch.

Scenariile unui atac de cord şi ale unui accident îi treceau prin minte.

„Este ceva în neregulă?”

„Nu.” A ezitat. „Am vrut doar să vorbesc cu tine şi să-ţi spun că voi veni în Statele Unite de sărbători. Mă gândesc să rămân pentru o vreme.”

„Te întorci în Maine?”

„De ce m-aş duce eu în Maine când tu eşti în Philadelphia?” a întrebat el. „Oricum, am sunat să văd dacă ar trebui să aranjez cazarea la hotel” – a făcut o pauză, cu nervii strângându-i-se în respiraţie – „sau dacă ai avea loc pentru mine acolo.”

Şocul a redus-o la tăcere pentru un minut. „Eşti încă acolo?”

„Da. Sunt aici. S-a întâmplat ceva, tati?” *Oh, Doamne.* Trebuie să fie bolnav. Sau pe moarte. Ficatul lui cedase în cele din urmă sub asaltul alcoolului?

„Aş prefera să vorbim personal”, a spus el. „Nu am fost la noul tău apartament. Nu ştiam cât de mare este.”

„Bineînţeles că poţi sta cu mine. Am o mulţime de camere.” A ales apartamentul cel mai mare disponibil datorită priveliştilor deosebite. În acest fel, în cazul în care noul ei plan de a fi mai socială nu funcţiona şi ea stătea acasă singură, cel puţin ar avea ceva la ce să se uite. Slavă Domnului.

„Minunat. Îţi voi trimite itinerariul prin e-mail.” Vocea lui era marcată de uşurare şi de altceva pe care ea nu-l putea identifica pe cele patru mii de mile şi pe intervalul la fel de mare de durere care îi despărţea. „Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc.” A încheiat convorbirea.

Braţul unui străin a lovit-o, iar Louisa şi-a dat seama că se oprise în centrul aleii. În jurul ei, parcul fremăta de activitate. Copacii şi arbuştii străluceau de verde, soarele care apunea prinzând aurul sporadic al frunzelor care abia începeau să se întoarcă. Îşi vedea rar tatăl, dar faptul că ştia că era acolo îi dădea o legătură cu cineva, oricât de subţire. În ciuda fluxului constant de pietoni, nu se simţise niciodată mai singură.

Se îndreptă spre o bancă din apropiere şi se lăsă pe scaun. Dintr-o dată, nu mai avea nicio dorinţă să se întoarcă în apartamentul ei imens şi gol şi să se uite pe geam la agitaţia vieţii din care nu se simţea niciodată parte. Telefonul ei a vibrat în degetele ei încleştate. Aproape speriată să vadă numărul tatălui ei şi să audă veştile proaste pe care le ştia, a citit ID-ul apelantului.

Conor.

„Vino să mă vezi”, a spus el. „O să-ţi spun ce voiau poliţiştii.”

„Ai putea să-mi spui acum”, s-a oferit ea.

„Îţi voi spune personal.”

„În regulă”, a spus ea fără ezitare. În ciuda rezervelor cu privire la reînnoirea implicării lor, era curioasă cu privire la vizita poliţiştilor la bar. Nu avusese veşti de la detectivi. Să fi aflat Conor ceva despre cazul lui Zoe? Dar nu se putea păcăli singură. Grija pentru Zoe nu a fost singurul motiv pentru care a pus capăt apelului, a mers în garaj şi şi-a recuperat maşina.

Sunetul vocii lui îi alina singurătatea.

Sullivan's era aglomerat la happy hour. Louisa îşi croia drum printre mese şi grupuri de clienţi. Râsete şi conversaţii bâzâiau în jurul ei. Pat şi Conor lucrau la bar. Pat i-a zâmbit şi i-a dat un ghiont în braţ fratelui său. Ochii lui Conor sau luminat când a văzut-o mergând spre el. A aşezat un pahar cu lichid limpede pe un şerveţel de cocktail, a aruncat o felie de lămâie verde şi l-a strecurat peste bar unui client. I-a făcut semn să se îndrepte spre un scaun din spatele barului. Un bărbat bărbos de vreo treizeci de ani de pe scaunul alăturat a privit-o de sus în jos. Conor şi-a îngustat ochii la bărbat până când acesta a ridicat din umeri şi s-a întors la amicul său.

Conor s-a aplecat peste bar. „Bună, cu ce te pot servi?”

„Club soda.” S-a aşezat pe scaun, fusta ei strâmtă făcând efortul mai mult un salt nedemn decât alunecarea lină pe care şi-o propusese.

„Eşti sigură? Avem o listă decentă de vinuri şi câteva beri artizanale foarte bune.”

„Club soda este bine.”

A întins mâna după un pahar. „Totul e în regulă? Adică, în afară de prietena ta dispărută.”

Ea a dat din cap, nevrând şi neputând să îşi exprime

durerea în legătură cu apelul tatălui ei.

Punându-i sifonul pe un şerveţel în faţa ei, el i-a scanat faţa. „Cina?”

„Nu, mulţumesc.”

El s-a încruntat. Atenţia i-a fost îndreptată spre un alt client. „O să mă întorc. Mulţimea se va micşora într-o oră sau cam asa ceva. Atunci vom avea 5 5 5 ceva timp să vorbim. Eşti sigură că nu îţi pot aduce ceva de mâncare cât aştepţi?” „Sunt bine.” L-a privit şi şi-a sorbit sifonul. Îi invidia uşurinţa cu oamenii, felul confortabil în care conversa în timp ce lucra. Oamenii reacţionau la el. Femeile flirtau. Bărbaţii glumeau.

O tânără chelneriţă mică, dar voluptoasă, i-a aşezat Louisei o farfurie în faţă.

„Îmi pare rău. Nu am comandat nimic”, protestă ea.

Chelneriţa a ridicat din umeri. „Conor a spus să vă aduc un club sandwich.”

Ea s-a întors pentru a-i prinde privirea, dar el a ignorat-o, aparent intenţionat.

Nu-şi dorise mâncare, dar mirosul de cartofi prăjiţi şi şuncă îi atrăgea nările. A mâncat un cartof prăjit, apoi altul, apoi a muşcat din sandviş. Gura îi era plină când Conor s-a apropiat de ea şi i-a umplut paharul. *Se sincronizase bine.* S-a uitat la farfurie, i-a aruncat un zâmbet de atoateştiutor şi a plecat.

Pe la şapte şi jumătate, mulţimea de muncitori se subţiase. Barul era încă aglomerat, dar drumurile chelneriţelor înainte şi înapoi la bucătărie încetiniseră. Fanii sportului se strângeau în jurul meciului de hochei care rula pe televizoarele suspendate.

Conor şi-a sprijinit un cot pe bar şi şi-a sprijinit bărbia într-o palmă. „Deci, cum a fost ziua ta?”

Sforăitul nedelicat care i-a ieşit de pe buze a şocat-o. Şi-a acoperit gura cu o încheietură. „Lungă. A ta?”

I-a oferit un mic zâmbet ironic. „La fel şi a mea.”

Era tentată să-i spună despre telefonul tatălui ei. Cum ar fi să aibă cui să se confeseze la sfârşitul zilei? Dar nu putea să scoată cuvintele. Recunoaşte. Să- şi împărtăşească emoţiile era un nou efort. Va trebui să înceapă încet.

„Cum a mers cu poliţia?”

El a ridicat un umăr. „OK, cred. Nu au stat mult aici. Au cerut o copie a casetelor de supraveghere şi au plecat.”

„Este bine?”

„Habar n-am.” Dar suspiciunea persista în ochii lui. „Nu ai auzit nimic de la ei?”

„Nu. Nu am auzit nimic despre Zoe.” Ea şi-a mestecat buza. „Doamne, sper că e bine.”

Conor s-a întins peste bar şi şi-a aşezat mâna peste a ei. „Ştiu.”

O umbră a căzut peste Louisa. Conor s-a îndreptat. Ea se răsuci pe scăunel. Detectivii Jackson şi Ianelli erau în spatele ei.

Jackson îi prezentă lui Conor un teanc de hârtii împăturite. „Conor Sullivan, avem un mandat de percheziţie pentru bar, apartamentul tău şi maşina ta. De asemenea, te ducem la secţia de poliţie pentru interogatoriu.”

$$$

Nu puteau crede că el. . .

Dar Conor a putut vedea în ochii lui Jackson că au făcut-o. Conor era un suspect. Ei credeau că i-a făcut ceva lui Zoe.

S-a concentrat asupra detectivului senior, întâlnindu-i ochii căprui şi perspicace cu o privire directă.

Poliţistul le-a făcut semn poliţiştilor din spatele lui.

„Începeţi.” Mai mulţi poliţişti au năvălit în bar. Jackson s-a întors spre Conor. „Vom avea nevoie de cheile de la apartamentul şi maşina ta.”

Conor a răsfoit mandatul de percheziţie. Acolo era o descriere de bază a lui Zoe. *Amprente digitale, sânge, fibre, ADN, arme, alte urme de probe, arme,* lista continua. A răsfoit textele legale. Pe scurt, poliţiştii o căutau pe Zoe sau dovezi care ar putea conduce la un posibil suspect în răpirea ei. Nevăzând nicio opţiune, a predat cheile.

„Înainte să intraţi în apartament, aş vrea să-mi scot câinele”, a spus Conor. „Nu o am de mult timp. Nu sunt sigur dacă va muşca dacă se simte ameninţată.” El se îndoia de asta, dar nu voia să o sperie.

Poliţistul a dat din cap.

Conor s-a întors spre Louisa. „Vrei să o ţii tu? Pat nu o poate duce la el acasă.”

„Desigur”, a spus ea.

„Dr. Hancock.” Privirea lui Jackson trecu cu suspiciune între Conor şi Louisa.

Pat s-a grăbit. „Ce se întâmplă?”

„Nu sunt sigur, dar cred că ar fi mai bine să închidem.” Conor s-a îndreptat spre uşa din spate, cu Jackson chiar pe urmele lui. La etaj, poliţistul l-a văzut deschizând uşa, luând lesa şi prinzând-o de zgarda câinelui. A condus-o la parter şi i-a înmânat lesa Louisei. „Mulţumesc.”

5 5

Câinele s-a ghemuit înspre coapsele Louisei.

Jackson a scos din buzunar un set de cătuşe. „Acum mergem la secţia de poliţie.”

Conor şi-a înghiţit şocul şi şi-a găsit vocea. „Vrei să-mi găseşti un avocat, Pat?”

Cu faţa albă, Pat şi-a scos telefonul. „O sun pe Jaynie. Poate Reed ne poate ajuta.”

Logodnicul lui Jayne era un fost poliţist.

Poliţistul l-a împins pe Conor prin uşă de cot şi l-a plimbat prin bar.

Poliţistul l-a scos pe trotuar. O maşină de patrulare era parcată în dublu rând lângă o maşină fără însemne la bordură. Alte trei vehicule erau aliniate în spatele lor. Jackson l-a îndrumat spre maşina alb-negru. Două uniforme aşteptau lângă vehicul. Poliţistul a aplecat capul în jos, iar Conor s-a lăsat pe scaun cu o mişcare laterală ciudată.

S-a uitat pe fereastră. Pat stătea în pragul uşii, cu telefonul mobil lipit de ureche, cu buzele strânse într-o linie fără sânge. Louisa, şi toţi ceilalţi care fuseseră în bar, se strângeau în spatele lui. Umilinţa gemea cu disconfortul lui Conor.

Maşina mirosea a unsoare rece şi stătută de fast-food. O cuşcă de sârmă separa locurile din faţă de cele din spate. Conor era cuprins de un sentiment suprarealist de claustrofobie.

Ce ar fi putut descoperi poliţia?

Capitolul 8

Paralizată, Louisa s-a uitat pe uşile de sticlă.

Poliţia l-a luat pe Conor? Asta era imposibil. Nu-i venea să creadă că i-ar fi făcut rău lui Zoe, nu după tot ce făcuse în Maine pentru a opri un criminal, nu după ce salvase câinele şi intervenise pentru a o apăra pe Zoe cu o seară înainte. Fusese martoră la devotamentul lui pentru familia lui.

De asemenea, Conor era un om inteligent. Poliţia a găsit

ceva în timpul cercetărilor. Dacă *ar fi* comis o infracţiune, nu ar fi lăsat dovezi în apartamentul său.

„Ce s-a întâmplat?” Pat stătea în faţa ei, cu maxilarul întredeschis şi faţa şocant de palidă.

Alarmată, ea s-a dus lângă el. Câinele a rămas aproape. „Nu vă faceţi griji. O să rezolvăm asta.”

„Îl cunosc pe fratele meu. Ultimul lucru pe pământ pe care l-ar face Conor ar fi să rănească o fată tânără.” Pat şi-a frecat buzz cut-ul roşu cu o palmă uriaşă, tremurând, cu ochii confuzi. „Asta nu se poate întâmpla.”

„Poate ar trebui să stai jos.”

Pat nu s-a mişcat. Nu era sigură că a auzit-o. Faţa lui era desenată ca şi cum ar fi îmbătrânit cu zece ani în ultimele zece minute. Louisa i-a luat bicepşii groşi în mâini, l-a condus la o masă şi l-a aşezat pe un scaun. „Stai jos.”

Picioarele i s-au îndoit obedient. Scaunul a scârţâit.

„Dr. Hancock?” Detectivul Jackson a chemat-o din uşa deschisă. Triumful din ochii lui a trimis un val de furie prin ea. Zoe dispăruse, iar poliţia urmărea persoana greşită.

Louisa şi-a ridicat bărbia şi şi-a întărit coloana vertebrală. „Vin într-o

5 5 5

clipă, dle detectiv.”

Ochii lui s-au îngustat. Ea s-a întors spre Pat. „Ai un avocat?”

El s-a încruntat la ea. „Nu am mai avut nevoie de un astfel de avocat de zece ani, nu de când Danny era tânăr. Soţul surorii mele ar putea fi de ajutor, dar nu răspunde la telefon.”

„Vom face o colectă pentru un avans”, a spus o voce bărbătească.

Louisa a tresărit. Fusese atât de concentrată asupra situaţiei încât nu observase câţiva clienţi din bar care se adunau în jurul lor. Vocile murmurau, iar capetele dădeau din

cap în semn de aprobare.

Şi-a îndreptat din nou atenţia către Pat. „Ştiu pe cineva care ar putea fi de ajutor.”

„Mulţumesc.”

Mica mulţime a umplut spaţiul, înconjurându-l pe Pat cu sprijin şi accentuându-i singurătatea, în timp ce Jackson aştepta în uşă, cu braţele încrucişate pe piept şi privirea nerăbdătoare.

„Care este cel mai bun număr la care să dau de tine?”, l-a întrebat ea pe Pat.

„L-am luat”. Un alt client a scris pe un şerveţel de cocktail. „Aici e numărul de mobil al lui Pat.”

Aceşti oameni nu erau doar clienţii familiei Sullivans. Erau prieteni şi vecini. Cum era să ai un grup de oameni care îţi stăteau alături? Intimitatea îi scotea în evidenţă statutul de outsider, dar ar fi trebuit să fie obişnuită să fie singură.

„O să te sun când ştiu ceva.” Înfăşurându-şi lesa la încheietura mâinii, s-a

5 5 5 ~

întors la scaunul de bar pentru a-şi lua geaca şi poşeta.

La ieşire, Louisa s-a oprit pentru a respira adânc înainte de a ieşi pe trotuar. Ziua blândă devenise rece şi umedă.

Detectivul Jackson aştepta la bordură, cu piciorul bătând pe ciment. Louisa traversa trotuarul.

„Vreau să vii şi tu la secţie.” A făcut un gest către un sedan zgâriat, cu un proiector ataşat la oglinda laterală.

„Aş prefera să conduc propria mea maşină. Am parcat la capătul străzii.”

„Parcarea este o pacoste. E mai uşor dacă veniţi cu noi. După aceea vă aducem înapoi aici.” A deschis uşa din spate.

Nu putea da telefoane avocaţilor apărării din spatele maşinii de poliţie. Louisa şi-a adunat curajul. „Atunci ne întâlnim la secţia de poliţie. Trebuie să las câinele la

apartamentul meu. Nu ar trebui să dureze mai mult de treizeci de minute.”

El s-a gândit un minut. Apoi şi-a lăsat braţele la o parte. „Da, doamnă.” El nu era mulţumit, dar ea nu putea face nimic în privinţa asta. Avea nevoie de intimitate.

L-a pus pe valetul de la Rittenhouse să-i ţină maşina în timp ce ea lăsa câinele la apartamentul ei. Înapoi în maşină, a răsfoit contactele telefonului pentru a găsi numărul singurului avocat pe care îl cunoştea în Philadelphia. Ar putea ajuta Damian? El lucra în special cu minori, aşa se cunoscuseră. La scurt timp după ce Louisa se mutase în oraş, Damian se prezentase şi îi ceruse o donaţie pentru finanţarea unui adăpost pentru adolescenţi. Sinceritatea lui a impresionat-o, iar ea a fost de acord nu numai să scrie un cec, ci şi să îşi ofere timpul, dând meditaţii la adăpost. El a răspuns la telefonul mobil, iar ea a fost uşurată când el a fost de acord să meargă imediat la secţie. Dacă cazul se dovedea a fi mai mult decât se putea descurca, îi va da o recomandare.

O jumătate de oră mai târziu, Louisa aştepta într-o cameră mică, fără ferestre, la secţia de poliţie. Îngrijorată, dar prefăcându-şi calmul, şi-a încrucişat mâinile în poală şi şi-a lăsat mintea să o ia razna. Întrebările îi dominau gândurile: Unde era Conor? De ce era detectivul atât de convins că era vinovat încât i-au percheziţionat apartamentul şi l-au adus aici? Ce găsiseră?

Uşa s-a deschis, iar detectivii Jackson şi Ianelli au intrat.

Jackson s-a aşezat vizavi de ea. „Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, dr. Hancock.” Nu părea să-i pară rău.

Ianelli a luat loc lângă partenerul său.

„De unde îl cunoşti pe Conor Sullivan?” a întrebat Jackson.

„Ne-am mai întâlnit o singură dată, primăvara trecută, în

Maine. Am fost consultant într-un caz în care era implicat fratele dlui Sullivan.”

Sprâncenele lui Jackson s-au ridicat. „Deci relaţia ta cu el este în întregime profesională?”

„În cea mai mare parte, da.”

„Şi nu l-ai mai văzut de atunci?” Cu stiloul în mână, Jackson şi-a înclinat capul. „Pentru că voi doi păreaţi teribil de prietenoşi în seara asta în barul lui.”

„Până astăzi, nu l-am mai văzut din primăvara trecută.”

A notat. „Totuşi, v-aţi mutat din Maine în Philadelphia, oraşul natal al lui Conor.”

„Coincidenţă. Postul de la Muzeul Livingston a fost singurul pe care l-am putut găsi după ce am fost concediată de la muzeul din Maine.”

Ochii lui Jackson se aprinseră, punând-o în gardă. „Avem dovezi că Conor a vizitat muzeul acum trei săptămâni. A apărut pe imaginile de pe mai multe camere de supraveghere.”

„Nu ştiam că e acolo.” Venise să o caute? Gândul era un mic punct luminos în camera mohorâtă.

„Nu v-a sunat sau nu a păstrat legătura în vreun fel? Nici un e-mail sau mesaj?”

Louisa a scuturat din cap. „Nu. Nu am avut niciun contact până astăzi.”

„Ai terminat facultatea devreme, nu-i aşa, la fel ca Zoe?” a intervenit Ianelli. „Zoe este şi ea destul de inteligentă, nu-i aşa? De aceea este într-un program de doctorat la douăzeci şi unu de ani.”

„Corect”, a răspuns Louisa.

„Ai scris-o pentru întârziere.” Jackson a scrutat-o prin acoperirea genelor. „Nu eşti mulţumită de prestaţia ei ca stagiară?”

„Nu am avut de ales. A lipsit de la o şedinţă a personalului. Directorul nu a fost mulţumit.” Louisa a făcut o pauză. „Zoe trebuie să lucreze la abilităţile ei de gestionare a timpului. În afară de asta, este o stagiară excelentă. Este ambiţioasă, inteligentă şi încrezătoare în munca ei. Sunt sigură că va avea mult succes.” Louisa a rămas fără suflare. Zoe s-ar putea să nu aibă un viitor. Louisa şi-a şters o lacrimă scăpată de sub ochi.

„Mai e ceva ce ne puteţi spune despre Zoe? Prieteni sau rude pe care le putem verifica, vreun loc anume unde îi plăcea să stea?” a întrebat Ianelli.

„Din câte ştiu eu, ea îşi petrece majoritatea timpului la cursuri, la muzeu şi la bibliotecă. Programul de cursuri al lui Zoe a fost luat în considerare atunci când i s-au stabilit orele de stagiu. Acesta nu îi permite o abundenţă de timp liber.” Louisa şi-a imaginat ceaşca de cafea pe care Zoe o avea de obicei în mână la prima oră a dimineţii şi geanta pe care o căra uneori după prânz. „În drum spre muzeu, se oprea adesea la Joe's Coffee Shop şi frecventa Fresh Deli la prânz. Ambele se află la mai puţin de un bloc.”

Ianelli s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat braţele peste burta rotundă. „Cât de multe ştii despre viaţa ei socială?”

„Relaţia noastră a fost în primul rând profesională, iar eu sunt curator aici de doar două luni. Ştiu că părinţii ei locuiesc la aproximativ o oră distanţă şi că este puţin timidă.”

„Cum rămâne cu băieţii?”

„Băiatul cu care s-a întâlnit noaptea trecută este primul pe care l-a menţionat. Ea a spus că era nou, aşa că presupun că nu au fost împreună mult timp.”

Jackson a ridicat o pagină şi a citit hârtia subiacentă. „Să vorbim despre ultima ta slujbă. Ai fost concediată după ce mai

multe artefacte au fost furate şi folosite într-un ritual de crimă elaborat?”

„Da.” Louisa s-a întărit.

„Şi la scurt timp după ce ţi-ai început noua slujbă aici în Philadelphia, o stagiară şi pumnalul care a ucis-o au dispărut.”

Louisa a inspirat. O tristeţe proaspătă i se adună în piept. „Deci eşti sigu r că victima este Riki? Ieri nu erai.”

Iritarea a pâlpâit în ochii lui Jackson pentru o nanosecundă, înainte de a o alunga. Nu avusese de gând să dea de înţeles asta. „ADN-ul va avea nevoie de săptămâni pentru a se întoarce, dar am fost în măsură să confirmăm identitatea ei prin intermediul înregistrărilor medicale.”

Louisa a înghiţit greaţa din gât. A blocat imaginile zâmbetului lui Riki şi fotografiile cu rănile ei, dar câteva frânturi de imagini se scurgeau prin ele.

Oh, Doamne, Zoe ar putea avea aceeaşi soartă.

Roşul i-a întunecat vederea Louisei. Ea şi-a închis gura şi a respirat pe nas.

Jackson s-a aplecat în faţă şi şi-a încreţit degetele. „Conor Sullivan a fost ultima persoană care a văzut-o pe Zoe în viaţă. Eşti sigură că nu l-ai mai văzut din primăvara trecută?”

„Destul!” Avea nevoie să iasă din această cameră lipsită de aer şi se părea că poliţia avea de gând să repete acelaşi material, aşa că... „Nu mai răspund la întrebări.”

Maxilarul lui Jackson se mişca înainte şi înapoi, ca şi cum ar fi măcinat grâul până la făină cu molarii săi. „Dacă aflăm că ai minţit în legătură cu relaţia ta cu Conor Sullivan sau că ai ascuns informaţii...” Mâna partenerului său de pe antebraţul lui l-a întrerupt pe Jackson.

„Eu plec acum.” Louisa s-a ridicat, rugându-se ca picioarele ei să-i ţină corpul în picioare. Imagini cu trupul distrus al lui Riki îi treceau prin faţa ochilor într-un derulaj

nesfârşit. „Dacă mai aveţi întrebări, voi avea nevoie de timp pentru a-mi anunţa avocatul.”

Dacă poliţia ar fi fost interesată să o găsească pe Zoe, Louisa ar fi fost prima persoană pe listă care i-ar fi ajutat. Dar Jackson a insinuat de fapt că *ea* era implicată sau ştia despre dispariţia stagiarului ei şi despre moartea lui Riki.

„Încă un lucru.” Ianelli se încruntă la partenerul său. „Pentru o crimă ritualică, ar exista vreun fel de aranjament complicat?”

„Nu ştiu.” Louisa s-a agăţat de marginea mesei. Putea Zoe să fie încă în viaţă? Fusese torturată? Pusă pe foc? „Probabil. Cei din Maine au făcut-o. Ar trebui să verifici cu detectivul poliţiei de stat de acolo.”

„Am făcut-o deja”, a spus Ianelli. Privirea lui întunecată era fixată pe chipul ei şi părea să-i recunoască suferinţa. S-a ridicat şi i-a oferit mâna Louisei. „Cred că avem tot ce ne trebuie pentru moment. Mulţumesc pentru timpul acordat. Ai nevoie de nişte apă?”

Scuturând din cap, Louisa i-a acceptat strângerea de mână. Palma lui caldă aproape că i-a ars mâna îngheţată. Îşi îndreptă comentariul de despărţire către Jackson. „Sper că nu eşti atât de concentrat pe Conor încât să nu o mai cauţi pe Zoe.”

„Fiecare poliţist de serviciu o caută. Dacă criminalul are un tipar, atunci ea ar putea fi încă în viaţă. Riki nu a fost ucisă imediat. Mai întâi a fost legată şi torturată timp de câteva zile.”

Louisei i se învârtea capul. Se lupta cu ameţeala. Sub jachetă, o linie rece de transpiraţie îi picura între omoplaţi şi îi uda bluza.

Ianelli îi aruncă lui Jackson o privire tulburată. Ianelli ar fi putut dori să urmărească orice pistă, dar dinamica

parteneriatului era uşor de identificat. Jackson era şeful şi părea să îşi concentreze eforturile asupra lui Conor.

A ieşit din cameră pe picioare şubrede, tocurile ei înalte părând mai înguste. Câteva minute mai târziu, s-a trezit în picioare lângă maşina ei, fără să- şi amintească să fi mers până la ea. A deschis portiera şi s-a aşezat la volan. Vehiculul mirosea încă slab a câine. Deşi răcoros, interiorul era sufocant. A coborât geamurile şi şi-a sprijinit capul pe spătarul scaunului.

Detectivii poliţiei au crezut că ea ar putea colabora cu Conor, ca şi cum oricare dintre ei ar putea face ceea ce i se făcuse lui Riki. Acele imagini vor rămâne pentru totdeauna întipărite în creierul Louisei. Le va vedea până în ziua în care va muri. Gândul că poliţia o suspecta de colaborare sau de muşamalizare a unei asemenea fapte era cu adevărat dezgustător.

Louisa ştia că este nevinovată şi nu-i venea să creadă că Conor ar fi făcut ceva atât de oribil precum îi descriseseră. Cum ar putea poliţia să o găsească pe Zoe dacă nu ar căuta şi alţi suspecţi?

5 5 1 5

$$$

Un poliţist în uniformă l-a condus pe Conor într-o sală mică de interviuri de la secţia de poliţie şi l-a încuiat înăuntru. A umblat pe linoleum câteva minute, apoi s-a aşezat pe un scaun metalic. Şi-a sprijinit coatele pe masa din oţel inoxidabil şi şi-a lăsat capul să cadă în mâini.

Îşi simţea tot corpul de parcă cineva l-ar fi bătut cu un băţ. Îşi petrecuse ultima oră cocoţat pe marginea unui pat

metalic, holbându-se la pereţii mucegăiţi ai unei celule de detenţie. Cum nu existau camere libere pentru interviuri, fusese înghesuit pentru scurt timp cu doi beţivi, câţiva membri ai unor bande şi un nenorocit complet nebun care stătea în mijlocul podelei şi se lovea cu fruntea de beton. Singura toaletă era înfundată. Petele evidente acopereau podeaua. Mirosurile de vomă, de deşeuri umane şi de corpuri transpirate erau permanent infuzate în nările lui.

Când ajungea acasă, avea de gând să se despăducheze. Cu înălbitor. Hainele lui urmau să ajungă direct în tomberon. Refuza să se gândească să-şi petreacă următorii douăzeci de ani din viaţă într-un mormânt de blocuri de ciment şi oţel. Asta nu se putea întâmpla.

Mica sală de interviuri nu avea ferestre şi nici ceas, dar era o mare îmbunătăţire. Conor şi-a deplasat greutatea, apoi s-a aşezat şi şi-a ridicat umerii. Decizia lui de a aştepta un avocat încetinise întregul proces. Nu spuseseră nimic, dar acel anunţ îi solidificase probabil vinovăţia în ochii poliţiştilor, dar el putea vedea practic şinele de cale ferată care îi traversau corpul. Nu avea cum să vorbească cu Jackson sau cu oricine altcineva fără un avocat în cameră. Fratele său mai mic avusese destule probleme în tinereţe. Conor învăţase noţiunile de bază ale sistemului juridic ţinându-l pe Danny departe de detenţia juvenilă.

Uşa s-a deschis şi a intrat un bărbat subţire, blond. Butonii de aur clipeau în lumina puternică a plafonului, în timp ce întindea o mână. „Damian Grant. Sunt avocatul tău.”

Conor a scuturat-o. Totul la tânărul avocat, de la tunsoarea lui scurtă şi tăioasă până la pantalonii subţiri de costum, părea scump. Unde îl găsise Pat pe tipul ăsta? „Mulţumesc că ai venit.”

„E treaba mea. Chiar acum, vreau să-mi spui totul. Nu

omite nimic.”

„Nu am făcut nimic.” Panica a tăiat senzaţia amorţită din stomacul lui Conor în timp ce acesta relata evenimentele din noaptea în care Zoe a dispărut. „Poliţia va investiga. Îl vor găsi pe cel responsabil, nu?”

„Te-ai uitat prea mult la televizor.” Damian a alunecat pe scaunul din faţa lui Conor, şi-a împletit degetele şi s-a sprijinit de antebraţele lui. Gelul de pe părul său ondulat strălucea în lumină. „Există mai multe circumstanţe atenuante în această anchetă. În primul rând, poliţiei i-ar plăcea să o găsească pe această fată în viaţă. Fiecare minut în care ea este încă dispărută scade şansele ca acest lucru să se întâmple. Ei au deja o fată moartă. Nu mai vor încă una. În al doilea rând, dacă tu eşti aici, atunci ei cred că tu eşti responsabil.”

Conor a deschis gura să protesteze, dar Damian i-a tăiat-o cu o palmă ridicată. „Ştiu. Eşti nevinovat. Lasă-mă să termin. Ca întotdeauna, intră în joc şi chestiuni politice. Jackson vrea să închidă acest caz cât mai repede posibil. Şeful lui îi suflă în ceafă. Căpitanul vrea să fie primar, iar un şir de studente ucise nu este pe drumul spre funcţie. În cele din urmă, membrii consiliului de administraţie al universităţii vor exercita propriile presiuni. Părinţii nu vor să îşi trimită fetiţele la o facultate unde nu vor fi în siguranţă. Fata asta e frumoasă şi tânără. Vor scoate în faţa presei pozele ei de bebeluş. Fotografiile din şcoala primară ale lui Zoe Finch în codiţe vor fi peste tot la ştiri şi pe internet. Părinţii ei vor apărea la ştirile de seară pentru a pleda pentru întoarcerea fiicei lor. Tu, pe de altă parte, ar fi bine să nu fi fost condamnat nici măcar pentru o amendă de parcare. Mass-media va găsi cele mai proaste fotografii ale tale pentru a bombarda publicul. Dacă există ceva ce seamănă cu o poză de cazier oriunde în univers, o vor găsi.”

„Totul este greşit.”

„Conor, trezeşte-te din asta. Asta e real. Eşti prins în mijlocul unei situaţii emoţional volatile. Trebuie să te descurci cu ea. Detectivii vor fi aici în orice moment. Răspunde-le la întrebări cât mai succint posibil. Dacă cred că o întrebare este încărcată, te voi opri să răspunzi. Nu oferi informaţii. Nu te referi la fata asta la timpul trecut. Nici măcar o dată. Din câte ştii, ea este în viaţă şi bine şi a petrecut noaptea la casa de pe plajă a unui prieten. Şi Conor, fii atent, pentru că întrebările pe care le pun ne vor spune despre dovezile pe care le-au găsit.”

Ameţit, Conor şi-a lăsat capul în mâini. Sângele îi curgea în urechi.

Uşa s-a deschis, iar detectivii Jackson şi Ianelli au intrat. Damian se mutase pe scaunul de lângă Conor, lăsându-i pe poliţişti să stea vizavi de masă.

Damian a ridicat o mână. „Înainte să începem, domnul Sullivan are nevoie de un pahar cu apă.”

Ianelli a ieşit pe uşă. S-a întors în câteva minute şi i-a pus lui Conor un pahar de hârtie în faţă.

A băut lichidul rece şi a profitat de minut pentru a-şi reveni. I-au citit drepturile Miranda şi i-au înmânat o hârtie pe care să o semneze, confirmând că le-a înţeles.

Jackson şi-a sprijinit antebraţele pe masă. „Să începem cu o recapitulare a serii de luni.”

„Aveţi înregistrarea video de supraveghere”, a spus Conor.

Jackson a dat din cap. „Am dori să auzim ce s-a întâmplat în cuvintele tale.”

„Un grup de fani Flyers a venit după meci. O fată şi patru băieţi. Băieţii băuseră destul de mult. Unul dintre băieţi îşi prinde fata. Ea protestează, dar el nu-i dă drumul. Am

intervenit. Tipul a încercat să mă lovească, aşa că l-am pocnit. Apoi l-am aruncat afară. Ceilalţi trei tipi l-au luat şi au plecat. Fata a rămas în urmă. M-am oferit să-i chem un taxi. Ea a refuzat, spunând că îşi va suna colega de cameră pentru a o duce, dar când a venit ora închiderii, ea era încă acolo. Am întrebat-o cum ajunge acasă, iar ea a spus că cu metroul. Am închis, am dus-o până la staţie şi am plecat acasă."

„Asta e tot?"

„Da."

Poliţistul s-a holbat. „De ce ai dus-o la staţie? E la doar câteva străzi de barul tău."

„Nu am vrut să i se întâmple nimic rău fetei", a spus Conor. Imediat ce cuvintele i-au ieşit din gură, le-a regretat.

Jackson s-a năpustit. „De ce ai crede că i se va întâmpla ceva rău?"

Dar răul a fost făcut. „Sora mea mai mică a fost atacată într-o parcare când era la facultate. Aşa că sunt conştient că acest oraş nu este atât de sigur pe cât ar trebui să fie. Fetele tinere nu ar trebui să aibă încredere în nimeni."

Poliţistul s-a holbat. Conor s-a holbat şi el.

Jackson a schimbat viteza. „Cum te-ai ales cu zgârietura aia pe faţă?"

Oh, rahat. Conor uitase de asta. „După ce am ajuns acasă, am găsit un pitbull rănit pe aleea din spatele barului. Un puşti a venit s-o caute. Având în vedere că arăta ca şi cum ar fi fost într-o luptă de câini, am refuzat să i-o dau înapoi. A scos un cuţit la mine. L-am dezarmat, dar a reuşit să mă zgârie pe faţă".

Jackson îşi înclină capul. „Ce s-a întâmplat cu el?"

„L-am pocnit în nas şi a plecat."

„Două lupte într-o singură noapte?" Sprâncenele lui Jackson s-au ridicat. „Ai un istoric de comportament violent,

Conor?”

Întrebarea părea încărcată, iar Conor nu a răspuns.

Damian a intervenit. „Ambele incidente descrise de clientul meu au fost în mod clar autoapărare.”

Jackson a dat din cap. „Dar ai fost un luptător la un moment dat?”

„Boxer amator”, a clarificat Conor. „Dar am renunţat la asta de ani de zile”.

„Dle detectiv”, a spus Damian. „Nu văd cum activitatea sportivă a clientului meu este legată în vreun fel de evenimentele de luni seara.”

„Te-a sunat pe mobil”, a spus Jackson.

„Am rugat-o să mă sune când ajunge acasă”, a răspuns Conor. „Lăsaţi-mă să vă rezum situaţia.” Detectivul Jackson a ridicat pumnul. „Ai fost ultima persoană care a fost văzută cu Zoe Finch. Avem un martor care a văzut o altercaţie între voi doi în faţa staţiei. Videoclipurile de supraveghere a transportului în comun nu o arată pe Zoe intrând în staţie. Aveţi o zgârietură pe faţă. Ultimul apel de pe înregistrările telefonice ale lui Zoe este către telefonul tău mobil.” El a bifat fiecare punct întinzând un deget până când a rămas fără cifre.

Altercaţie? O, nu. Cineva îl văzuse speriind-o pe Zoe cu acea bătaie pe umăr şi interpretase greşit gestul.

Damian a fluturat o mână în aer. „Toate aceste dovezi sunt circumstanţiale.”

Ianelli nu a clipit. „Acum să trecem la ceea ce a fost confiscat în timpul percheziţiei. Am găsit un tricou însângerat în coşul tău de rufe şi fire lungi de păr negru atât în maşina ta, cât şi în apartamentul tău. Zoe a fost în apartamentul tău, Conor?”

Conor se zvârcolea. Cum se putea întâmpla asta? Vocea lui părea departe când a răspuns. „Doar pentru un minut. A

trebuit să fug să-mi iau cheile. Ploua, aşa că ea m-a urmărit.”

Nimeni nu a vorbit timp de două respiraţii lungi.

„I-ai făcut rău lui Zoe Finch?” Jackson i-a aruncat întrebări cu foc rapid. „Ce ai făcut cu ea, Conor? E încă în viaţă?”

„Nu am rănit pe nimeni. Sângele de pe tricoul meu este de la puştiul care m-a atacat.”

„De unde o cunoşti pe Riki LaSanta?”

„N-o cunosc.” Conor s-a aplecat în faţă pentru a-şi lipi vârfurile degetelor de ochii care-i pulsau. „Louisa mi-a spus astăzi despre ea. A fost prima dată când am auzit numele ei.”

„De ce ai fost la muzeu acum trei săptămâni?” Conor şi-a ridicat capul.

Zâmbetul lui Jackson era de prădător. „Te-am văzut pe înregistrările video de supraveghere de la muzeu.”

„Am citit că Louisa şi-a luat o slujbă acolo. M-am gândit să întreb de ea, dar m-am răzgândit.” Conor şi-a frecat faţa cu ambele mâini. Nu voia să-şi creadă propria poveste penibilă.

„De ce?” Jackson s-a aplecat înăuntru.

„Nu ştiu”, a răspuns Conor categoric. Acesta era adevărul sincer.

„De unde ai ştiut că Dr. Hancock a fost angajată de muzeu? Mă îndoiesc că un curator adjunct a ajuns la secţiunea Lifestyle din *Inquirer”*

Conor a suspinat. „Am căutat-o pe Google.”

„Cât de des aţi efectuat căutări pe internet despre Dr. Hancock?”

„De câteva ori de când am cunoscut-o primăvara trecută.” a răspuns Conor.

„De ce?”

Conor şi-a ales cuvintele cu grijă. *Nu puteam să mi-o scot din cap* îl făcea să pară un obsedat. „Am fost curios.”

„Asta e tot?”

„Da.” Conor nu recunoştea că avea o *atracţie* pentru Louisa. Poliţiştii ar fi transformat fără îndoială atracţia lui pentru ea în ceva pervers.

„Sunt surprins. Ai răspunsuri frumoase şi ordonate pentru orice altceva.” Jackson a gesticulat cu ceaşca. „Aproape că ai planificat fiecare detaliu.”

Conor a gemut.

„Dle detectiv, clientul meu a răspuns la fiecare întrebare pe care i-aţi puso.” Damian şi-a apăsat degetul arătător pe masă. „Sunteţi pregătit să îl acuzaţi de o infracţiune?”

Jackson s-a încruntat, dar nu i-a răspuns la întrebare. În schimb, a băgat mâna în dosarul său şi a pus o fotografie pe masă. Pentru primele câteva secunde, ochii şi creierul lui Conor au refuzat să înregistreze ceea ce vedea. Dar imaginea s-a clarificat mult prea repede: un corp carbonizat. Conor a închis ochii, dar era prea târziu. Nu putea să nu vadă oroarea de pe masa din oţel inoxidabil, care fusese cândva o tânără fată. Îi trebuia toată puterea să nu arunce pe podea tot ce mâncase în ultimele trei săptămâni.

Louisa menţionase poza la bar mai devreme. Ştia că va fi deranjant şi îi părea şi mai rău că ea o văzuse.

„Ce naiba?” Palmele lui Damian au lovit masa. „Chiar era nevoie de asta?”

Conor şi-a sprijinit capul în mâini. Damian a împins paharul cu apă spre el, dar Conor a scuturat din cap.

„Asta e tot. Clientul meu nu mai răspunde la întrebări. Dacă nu sunteţi pregătiţi să îl acuzaţi de o infracţiune, plecăm.”

Conor a fost de acord. Nu mai răspundea la întrebări. Dacă detectivii credeau că el poate face ceea ce i se făcuse acelei tinere, era inutil să încerce săi convingă de contrariul.

Corzile gâtului lui Jackson s-au strâns ca nişte cabluri de oţel, iar buzele i s-au comprimat într-o linie fără sânge.

Ianelli s-a ridicat în picioare. „Clientul dvs. va trebui să mai stea liniştit câteva minute.” A ieşit din cameră. Jackson l-a urmat fără să vorbească.

„Respiră un minut. Nici n-am apucat să mă uit bine la poză şi era cât pe ce s-o pierd.” Damian a pus o mână pe umărul lui Conor. „Partea bună e că, dacă nu eram deja convins de nevinovăţia ta, reacţia ta mi-a pecetluit convingerea.”

Conor şi-a ridicat capul. Acidul îi ardea din fundul gâtului până în căile nazale. Trebuia să iasă din camera asta claustrofobă. Dar celula de detenţie fusese şi mai rea. Ce aveau de gând să facă cu el?

Damian s-a aplecat aproape de urechea lui. „Evident, verifică cu procurorul să vadă dacă este dispus să depună plângere.”

„O va face?”

„Sincer, Conor, se poate întâmpla oricum. Au adunat furtuna perfectă de dovezi circumstanţiale.”

Capitolul 9

Louisa a găsit un loc de parcare cu plată peste drum de muzeu. Designul exterior al Muzeului Livingston reflecta exponatele din interior. Renovările făcute de-a lungul anilor dăduseră clădirii vechi un aer modern, o alunecare pe linia cronologică a istoriei de la prezent la trecut.

Felinarul din spatele ei se reflecta pe sticla întunecată,

arătându-i propria imagine. Era trecut de ora închiderii. S-a apropiat şi şi-a protejat ochii cu mâinile. Nu putea vedea nicio mişcare înăuntru. Dar ştia că erau oameni înăuntru. Paznicul de noapte trebuia să fie de serviciu. Probabil îşi făcea rondul. Femeile de serviciu lucrau cel puţin până la miezul nopţii. Nu avea cheia de la uşa din faţă şi nu era nimeni la vedere. Călcâiele sunând pe beton, s-a strecurat pe aleea îngustă care ducea spre spatele clădirii. Şi-a scos brelocul din poşetă şi a deschis uşa din spate. Pe coridor, o mică lumină verde de pe panoul de alarmă clipea. Şi-a trecut cardul prin cititor şi a introdus codul de securitate din patru cifre, iar lumina s-a stins.

A aprins întrerupătorul de pe coridorul din spate. Podeaua strălucea de ceară proaspătă. Zumzetul slab al unei maşini de curăţat podele a plasat echipa de curăţare în partea de expoziţie a muzeului. Ea a mers pe hol.

De ce era aici?

Pentru că nu putea merge acasă. După ce a părăsit secţia de poliţie, s-a gândit la un alt loc în care cuţitul ar fi putut fi pus din greşeală. Dacă ar putea găsi reproducerea, muzeul ar putea fi absolvit. Ea ar putea fi absolvită.

Moartea sărmanei Riki nu ar fi fost vina ei. Nu-şi va pierde slujba şi nu- şi va dezamăgi tatăl din nou. Tot ce trebuia să facă era să găsească cuţitul şi să dovedească că nu a fost arma crimei.

A ocolit biroul ei, apoi s-a oprit. O lumină strălucea de sub uşa ei. Perplexă, a verificat clanţa. Era încuiată. A scos cheia şi a intrat. Nimic nu părea în neregulă. Portarul trebuie să fi uitat să stingă lumina. A stins-o, a încuiat şi sa întors în hol. La capătul coridorului, lifturile mărgineau peretele din stânga.

Louisa şi April verificaseră de două ori întreaga expoziţie a *Războinicului Celtic.* Alţi membri ai personalului curatorial

fuseseră rugaţi să inventarieze celelalte colecţii ale muzeului, iar directorul Cusack încredinţase angajaţilor din birouri căutarea în diversele camere de recuzită şi costume. Era sigură că funcţionarii făcuseră tot ce putuseră, dar depozitul suplimentar era sertarul cu vechituri al muzeului. O a doua căutare nu putea face rău.

Ea a scanat rafturile pline. Totul, de la pietre false la urne şi insecte de cauciuc, era depozitat aici. Recuzita furniza detaliile care aduceau trecutul la viaţă. Putea cineva să fi pus aici replica cuţitului? Ea a oftat. În partea din spate a camerei se aflau sertare pentru păstrarea pieselor mai mici. Rafturile şi sertarele erau etichetate şi ordonate alfabetic. Dar ea căuta un obiect rătăcit. Putea fi oriunde.

A început să caute cel mai aproape de uşă, mişcându-se metodic de jos în sus, de la stânga la dreapta. Rafturile conţineau piesele mai mari, iar ea a trecut prin ele în mod constant, fără niciun semn de la cuţitul lipsă. Ceva strălucea în spatele unui raft. În genunchi, a dat la o parte frunzele unei ferigi artificiale. Nu era cuţitul. Doar un mic piedestal auriu care putea fi folosit pentru a expune o piesă de ceramică sau o sculptură. S-a aşezat pe un scăunel, şi-a scos un pantof şi şi-a frecat degetele dureroase de la picioare. Ar fi trebuit să se oprească acasă pentru a se schimba înainte de a-şi începe căutarea. Dar fusese mistuită de gândul că cuţitul ar putea fi încă aici, pe undeva.

Va trebui să plece în curând, totuşi. Câinele trebuia plimbat.

Şi-a scos telefonul din geantă şi a verificat afişajul. Căuta prin muzeu de ore întregi. Pierduse un apel de la Damian, dar el îi trimisese un mesaj: CONOR ESTE ELIBERAT. TE SUN MÂINE.

Ce a însemnat asta? Poliţia îl acuza? Trebuia să plătească

cauţiunea?

L-a sunat înapoi pe Damian, dar apelul a intrat pe căsuţa vocală. A lăsat un mesaj.

Un ping metalic a răsunat prin cameră. Louisa a întors capul spre uşa deschisă, ascunsă în spatele rândurilor înalte de rafturi. O minge de muschetă a trecut pe culoar. Inima ei a tresărit. Căutarea ei scosese mica bilă de metal din recipientul ei? Scoţându-şi pantoful rămas, s-a ridicat în picioare, cu tocurile atârnându-i de vârful degetelor. Luminile s-au stins, lăsând camera fără ferestre neagră.

Ea a îngheţat.

Luminile erau pe un cronometru de mişcare care economiseşte energie. Fusese prea nemişcată?

O ţesătură a foşnit pe hol. Unul dintre angajaţii de la curăţenie? Un alt angajat? Nu văzuse pe nimeni altcineva când intrase, dar asta nu însemna că un alt curator nu se hotărâse să facă ore suplimentare. Fiecare şef de departament dorea ca expoziţia lui sau a ei să fie perfectă pentru strângerea de fonduri de sâmbătă seara.

Şi-a deschis gura ca să strige, apoi a închis-o, instinctul şi frica constrângându-i vocea.

Era ridicolă. Noaptea erau mulţi oameni în clădire, inclusiv personalul de curăţenie şi de pază, dar văzând pozele cu Riki, imaginaţia ei luase amploare. În orice caz, era timpul să plece.

Îşi strânse telefonul. L-a îndreptat spre podea şi s-a îndreptat spre uşă. Cotul ei s-a lovit de ceva solid. S-a învârtit. O faţă şi un cap chel se uitau la ea. Louisa s-a clătinat înapoi, teroarea înfundându-i gâtul, blocându-i ţipătul în spatele sternului. S-a împiedicat şi a căzut pe fund. Frica primordială i-a trimis picioarele goale într-un şut puternic. Figura s-a răsturnat, aterizând deasupra ei. Ea a împins-o. Mâinile ei au

întâlnit plastic în loc de piele sau ţesătură.

Un manechin.

L-a îndepărtat şi a dat înapoi, ca un crab. Gâfâind, şi-a dus o mână la piept. Sub stern, inima îi bătea în palmă, iar plămânii îi funcţionau ca nişte burdufuri. Cu faţa în jos pe linoleum, braţele manechinului erau îndoite în unghiuri groteşti, nefireşti. Louisa s-a ridicat în picioare. A ocolit figura şi s-a strecurat spre uşă, ca şi cum ar fi fost posibil ca cineva de la etaj să nu fi auzit încăierarea.

Se purta ca un copil care şi-a imaginat un monstru sub pat.

Poate că unul dintre angajaţii de la curăţenie stinsese pur şi simplu lumina la plecare. Doar că nu văzuse şi nu auzise pe nimeni la etajul trei de când fusese aici. Fusese atât de absorbită de căutările ei încât nu auzise pe nimeni? Nu ar fi prima dată când munca ar fi înecat sunetele normale din jurul ei. Avea tendinţa de a se hiperconcentra pe o sarcină.

Dar avertismentul primitiv nu dispărea. Îşi strânse degetele umede în jurul telefonului şi se uită afară din camera de depozitare. Nu a văzut pe nimeni în raza mică de lumină. Întrerupătorul de lumină al coridorului era la capătul holului, lângă uşile care duceau la lifturi şi la casa scărilor. Toate uşile de p e fiecare parte a holului erau întunecate şi închise, la fel ca atunci când intrase în camera de recuzită. Dar niciuna dintre ele nu era încuiată. Oricine putea fi înăuntru.

Se mişca mai repede, imaginaţia ei evocând imagini cu mâini care se întindeau să o prindă. În momentul în care a ajuns la casa scării, aproape că alerga. S-a oprit la uşă. Ceva a şoptit în spatele ei, o altă perie moale de ţesătură pe ţesătură. Louisa a împins uşa în casa scării. A aprins lumina şi a coborât în fugă două etaje, izbucnind în holul de la primul etaj transpirată şi fără suflare. Zumzetul unei maşini a atras-o spre

coridorul principal. Un îngrijitor împingea încet un aparat de curăţat podele pe gresie, calea din spatele maşinii sale fiind curată şi strălucitoare de umezeală. Uitându-se la pantofii din mâna ei, el a ridicat o sprânceană. Ea a zâmbit şi s-a oprit să-şi pună tocurile.

Mergând pe coridorul principal, l-a văzut pe agentul de pază în spatele recepţiei de lângă uşa principală.

Gardianul şi-a ridicat privirea de la dosarul său. „Dr. Hancock.” A salutat- o cu uşorul său accent slav şi o înclinare bruscă a capului său cu părul alb. „E totul în regulă?”

„Bună seara, Serge.” Louisa a respirat deliberat pentru a-şi încetini pulsul accelerat. „Este vreunul dintre ceilalţi curatori aici în seara asta?”

El s-a încruntat. Capul i s-a înclinat în timp ce o studia. „Nu am văzut pe nimeni intrând, dar nu ştiam că eşti aici. Îmi făceam rondul până acum câteva minute.”

„Nu erai aici când am intrat”, a recunoscut ea. „Am folosit uşa din spate.” „Ce este în neregulă?”

„Mi s-a părut că aud pe cineva la etajul trei.”

„Probabil cei de la curăţenie. Dr. Cusack este şi el aici.”

Ridicându-se cu
o strâmbătură, a ieşit din spatele biroului, cu postura dureroasă şi încovoiată de artrită.

Cusack nu frecventa camerele de depozitare.

Serge şi-a trosnit gâtul. „Ce-ar fi să mă duc sus să arunc o privire?”

„Aş aprecia asta.”

Ea l-a urmat până la coridorul din spate. Au trecut pe lângă toaleta publică. Un cărucior de curăţenie susţinea uşa deschisă. Sunetul apei curgătoare răsuna pe gresie şi oţel. Mersul sacadat al lui Serge a acoperit terenul mai repede decât se aştepta Louisa, dar el a ales lifturile în locul scărilor.

La etajul al treilea, el a aprins luminile de pe hol. Au trecut de la o cameră la alta într-o inspecţie superficială. Treizeci de minute mai târziu, după ce nu a găsit pe nimeni şi nimic suspect, Serge a stins ultima lumină şi s-au întors la lift.

„Probabil unul dintre cei care fac curăţenie”, a spus el. „Sau un şobolan.” Louisa nu se gândise la paraziţi când fusese îngenuncheată pe podea. Gândul i-a ridicat firele de păr de pe ceafa şi a vrut brusc să meargă acasă.

„Mulţumesc, Serge.”

„Oricând, Dr. Hancock.” Coloana lui vertebrală se aplecă într-o plecăciune curbă. „Data viitoare când aveţi nevoie să vă plimbaţi noaptea prin muzeu, aş fi fericit să vă însoţesc. Clădirea asta e înfricoşătoare pe întuneric.”

Liftul s-a oprit, iar ei au coborât. Serge s-a oprit, holbându-se la capătul holului lung unde o lumină strălucea de sub uşa şefului ei. Şi-a clănţănit limba. „Voi toţi munciţi prea mult.”

I-a zâmbit lui Serge. „Încercăm doar să ne pregătim pentru marea strângere de fonduri de sâmbătă seara.” Ceea ce suna ca un motiv bun pentru ca şi ea să fie în muzeu până târziu. Dar directorul Cusack nu prea mai făcea muncă fizică. Treaba lui era mai mult administrativă, politică chiar. Presupunea că avea o mulţime de detalii de ultim moment de organizat pentru marele eveniment.

„Trebuie să-l vedeţi pe Dr. Cusack sau plecaţi?” a întrebat Serge.

„Mă duc acasă.” Nu avea nicio dorinţă să-i explice directorului prezenţa ei. „Sunt sigură că doctorul Cusack este aici până târziu ca să-şi poată face treaba fără să fie deranjat.” Ceea ce ar putea fi adevărat.

„Bine. Pari obosită.” Serge a condus-o la uşa din faţă şi a lăsat-o să iasă.

Louisa s-a grăbit să-şi ia maşina şi a condus până la Rittenhouse. Se săturase să rătăcească în întuneric pentru o noapte. În ciuda dovezilor contrare, nervii ei erau încă convinşi că era în pericol.

Capitolul 10

Maxilarul lui Conor s-a încleştat suficient de tare încât să-i slăbească plombele din molari. Şi-a frecat colţul ochiului. „Trebuie să-l găsesc pe puştiul pe care l-am pocnit pe alee.”

Damian a pufnit. „Da. Mult noroc cu asta. Chiar dacă îl găseşti *şi* îl faci să vorbească cu poliţia, chiar crezi că, după ce i-ai spart nasul, îţi va oferi un alibi?”

Ugh.

„Dar presupun că nasul lui spart *ar* susţine afirmaţia ta.”

Uşa s-a deschis. Ianelli s-a întors înăuntru. Zâmbetul lui era mai subţire
decât hârtia. „Procurorul nu este dispus să depună plângere în acest moment.”

Conor era prea extenuat pentru a spune ceva. Să fii interogat într-un caz de crimă era ca şi cum te-ai duela cinci runde cu campionul în exerciţiu. Fiecare muşchi din corpul său îl durea, iar capul i se părea că cântăreşte 30 de kilograme. Se simţea ca şi cum ar fi avut gripă. Sau ciumă bubonică. S-a întors spre Damian. „Ce facem acum?”

Damian a zâmbit. „Acum du-te acasă.”

Detectivul a ieşit din cameră. Uşa larg deschisă a fost cea mai frumoasă privelişte pe care Conor o văzuse în ultimele ore.

„Haide. Hai să plecăm de aici.” Damian l-a condus afară din cameră.

L-au urmat pe gardian prin labirintul de coridoare.

Conor a simţit ochii aţintiţi asupra lui tot drumul prin clădire. „Este imaginaţia mea, sau toţi se holbează?”

„Mai bine te-ai obişnui cu asta. Vor fi cu ochii pe tine.”

Afară, Conor s-a lăsat purtat de aerul oraşului. Un autobuz SEPTA a trecut pe lângă el. Gazele de eşapament diesel nu miroseau niciodată atât de bine.

Damian a dat din cap spre parcare. „O să te duc acasă. Sunt sigur că vrei haine noi şi un duş.”

„Da. Vreau să albesc totul, inclusiv pielea mea.” S-au instalat în sedanul Lexus al lui Damian.

Conor s-a sprijinit pe tetieră şi a închis ochii. „Şi ce se întâmplă în continuare? Fii sincer.”

„Ei au toate dovezile circumstanţiale despre care am discutat şi nu le neglija. În funcţie de procuror, suficient de multe pot duce la o condamnare. Dar părerea mea este că ei au urmele din apartamentul tău: părul, sângele. Le vor trimite pentru un test ADN rapid, care va dura între trei zile şi o săptămână. Între timp, te vor supraveghea.”

„Păcat că nu par interesaţi să găsească adevărul, fata sau adevăratul criminal.”

„Asta e chestia, Conor. Ei cred că tu eşti adevăratul criminal.”

Au cotit pe Oregon Avenue. Damian a găsit un loc de parcare la bordură, la o jumătate de stradă de bar. Trecuseră doar patru ore de când Conor fusese dus la secţia de poliţie, dar avea impresia că trecuseră săptămâni întregi când au intrat. Barul era liniştit. Sunetul unui meci de hochei, vocile şi clinchetul paharelor pe mese l-au întâmpinat acasă.

Pat era în spatele barului, iar Jaynie servea la mese. Faţa ei era palidă, ochii îngrijoraţi. Văzându-l, ea şi-a aruncat tava goală pe bar şi s-a repezit la el. Şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui. „Conor, am fost atât de îngrijoraţi. La ştiri au

arătat o poză îngrozitoare cu tine, de pe vremea când boxai, şi au spus că ai fost în două lupte noaptea trecută.”

Exact aşa cum prezisese Damian.

Părul ei creţ şi roşcat mirosea a căpşuni, iar el îşi amintea că era murdar. „Jaynie, dragă.” El a îndepărtat-o uşor. „Nu mă atinge. Sunt dezgustător. Mă duc sus să mă decontaminez. Mă întorc imediat. Apoi îţi voi spune totul.”

Ei bine, poate nu totul. I-ar fi dat versiunea PG. Sora lui trecuse prin destule. „Unde e Reed? Vreau să-i mulţumesc pentru că l-a trimis pe Damian să mă salveze.” Logodnicul lui Jayne, acum un artist bogat, fusese odată detectiv la omucideri.

Lacrimile îi sclipeau în ochi. „Reed nu a trimis pe nimeni. El nici măcar nu este în oraş. A primit un telefon ieri dimineaţă că Scott s-a îmbolnăvit la şcoală. A sărit în primul avion spre Denver.” Fiul lui Reed începuse la Universitatea din Denver la mijlocul lunii august.

„Scott este bine?”

„Apendicele i-a explodat.” Jayne a pufnit. „Îl aştept pe Reed să mă sune când iese din operaţie.”

„Oh, dragă. Îmi pare rău.” El i-a strâns mâna. „Vrei să mergi acasă?”

„Reed nu m-a lăsat să merg cu el pentru că nu mă simţeam bine.”

„Ai fost bolnavă?” Conor i-a dus o mână la frunte. „De ce eşti aici?”

„Nu aşa de bolnavă.” Ea a roşit, rozul febra-bright pe faţa ei palidă. „Sunt însărcinată.”

Oh. Vestea aproape că l-a îngenuncheat pe Conor. De ce era atât de surprins? El a sărutat-o pe obraz. „Ei bine, felicitări. Eşti în regulă? E târziu. Ar trebui să fii acasă în pat.”

„Sunt bine acum. Trebuie să mă ţin ocupată.” Şi-a trecut

o articulaţie sub un ochi. „Ce s-a întâmplat la secţia de poliţie?”

„Nu am fost acuzat de nimic. E totul în regulă.” Nu minţea chiar. Bine, minţea, dar Jayne avea destule cu care să se ocupe. Nu trebuia să-şi facă griji pentru el. Ca fost poliţist, Reed i-ar fi fost enorm de util, dar cum era plecat din oraş şi, fără îndoială, frenetic din cauza fiului său, nu avea rost s-o tulbure pe Jayne.

El i-a făcut cunoştinţă cu Damian. „Jaynie, vrei, te rog, să-i aduci lui Damian ceva de băut, dacă vrea?”

„Bineînţeles. Ce să-ţi aduc?”, l-a întrebat ea pe Damian.

Damian s-a înviorat şi i-a zâmbit. „Te rog. Mi-ar plăcea un Guinness.”

Conor l-a condus pe avocat la un colţ de cabină gol pe care îl păstrau de obicei disponibil pentru uzul familiei. „Este însărcinată şi logodită cu un fost poliţist de la Omucideri.”

„Ok.” Ridicând din umeri, Damian a alunecat în scaun. „Du-te şi curăţă- te. Voi fi aici când vei coborî.”

Conor a luat-o pe ieşirea din spate. Şi-a lăsat cizmele afară, pe trepte, şi a intrat. Scena l-a şocat. Casa lui arăta ca şi cum ar fi fost jefuită. Sertarele atârnau deschise, conţinutul lor ieşind în afară. Pernele canapelei erau întinse pe părţi. Tot ceea ce era cât de cât deplasat părea o încălcare. Un strat fin de praf acoperea fiecare suprafaţă.

Întorcându-şi privirea, a intrat în dormitor şi s-a oprit brusc.

Sfinte Sisoe. *Îi luaseră aşternuturile şi pătura din pat.* Enormitatea a ceea ce poliţia îl suspecta că ar fi comis l-a aplatizat ca un autobuz.

Au crezut că a ucis-o pe Zoe Finch chiar aici, în patul lui. Tremuratul i-a început în genunchi şi a urcat până când tot corpul i-a tremurat.

A întins mâna spre spătarul unui scaun, apoi s-a oprit la câţiva centimetri de scaun. În hainele astea nu stătea pe mobila lui.

Strângându-şi pumnii, şi-a adunat puterile. Avea alte cearşafuri. Nu le voia pe cele vechi înapoi când poliţiştii terminau cu ele. Dezbrăcându-se de haine, lea îndesat într-o pungă de plastic pentru gunoi şi a legat-o. Până astăzi nu apreciase cu adevărat săpunul antibacterian. Până să termine, îşi spălase părul de trei ori şi îşi frecase pielea până la sânge. A tras pe el o pereche de blugi şi un tricou.

Zoe Finch era moartă? Ce s-a întâmplat cu ea după ce el a lăsat-o la staţia de metrou? Ambele erau întrebări la care nu avea cum să răspundă în seara asta.

Îşi pieptăna părul cu degetele şi se spăla pe dinţi cu sârguinţa unui obsesiv- compulsiv. În secunda în care a terminat, stomacul i-a mârâit. Nu mai mâncase de la prânz. A încălţat o pereche veche de pantofi de alergare şi a coborât scările.

Conor i s-a alăturat lui Damian la cabină, dar nu s-a aşezat. Avocatul înfulecase o farfurie cu aripioare.

Pat a mers în spatele lui. I-a înfăşurat un braţ în jurul umărului lui Conor şi i-a întins un burger. „Sunt al naibii de bucuros că te-ai întors.”

„Mă bucur că m-am întors.” Conor a mâncat hamburgerul în câteva înghiţituri. „Mulţumesc că m-ai scos.”

„Nu am fost eu.” Pat a clătinat din cap.

Punând farfuria pe masă, Conor s-a uitat de la Pat la Damian. „Atunci cine...?”

„Louisa ţi-a făcut legătura”, a spus Pat. „Ar trebui să te duci s-o vezi.”

„E târziu.” Dar el ştia că nu va dormi niciodată până nu va vorbi cu ea.

Damian a dat din cap spre uşă. „Serios, o să vrea să te vadă. Era îngrijorată.”

„A fost?” a întrebat Conor.

„Da. Vorbim mâine.” Damian şi-a sorbit Guinness-ul. „Du-te.”

Conor ieşise deja pe uşă, cu cheile de la maşină în mână. Louisa îi salvase fundul în seara asta. De ce? Sigur, i se păruse că avuseseră câteva *momente* mai devreme, dar niciodată nu-şi putea da seama cum stătea cu ea. Părea încrezătoare în abilităţile ei profesionale, dar personal distantă şi singură. Trebuia să muncească pentru a obţine un indiciu al persoanei reale de sub toată mătasea aceea scumpă. Dar privirile pe care le vedea erau o combinaţie fascinantă de forţă şi vulnerabilitate. Să o citeşti era ca şi cum ai încerca să vezi prin sticlă
mată. După minciunile Barbarei, lipsa de transparenţă îl făcea să fie precaut. Louisa ascundea ceva cu siguranţă.

Totuşi, două minute mai târziu, era în maşină şi se îndrepta spre Rittenhouse Square.

Capitolul 11

Louisa a scos globul de ceai din vasul de ceramică şi a inspirat aburul parfumat cu iasomie. Conor ar fi sunat? Era acasă. Vorbise cu Damian mai devreme. Poliţia nu depusese plângere. Deşi Damian avertizase că Conor era încă în pericol.

Telefonul de pe tejghea a sunat, iar Louisa a sărit să răspundă. Doar recepţia suna de pe telefonul fix. Toţi ceilalţi foloseau numărul ei de mobil.

„Dr. Hancock, Conor Sullivan este aici să vă vadă”, a spus

portarul.

„Te rog, trimite-l sus.” A închis telefonul şi s-a întors spre câinele care dormea pe canapea. „Vezi? Ţi-am spus că totul va fi bine.”

Ciocănitul uşor la uşă câteva minute mai târziu a adus câinele de pe canapea. Louisa a deschis uşa. Conor stătea în hol. A vrut să îl salute, dar nu era pregătită pentru potopul de uşurare care i-a venit în gât la vederea lui. Părul lui era încă umed de la duş şi mirosea a săpun. Ea a inhalat. Fără apă de colonie sofisticată, doar mirosul de piele curată.

A întins o pungă de mâncare. „Portarul m-a rugat să îţi aduc asta.”

Ea a înghiţit în sec. „Mulţumesc. Intră.”

În foaier, el i-a înmânat punga şi s-a ghemuit pe gresie pentru a saluta câinele. „Frumos loc.”

Louisa l-a condus în bucătărie. Mirosul de friptură la grătar se simţea din pungă, iar stomacul mârâia. „Contractul de închiriere este pe termen scurt. Chiar e mai mult decât am nevoie, dar nu cunoşteam oraşul când m-am mutat aici. Nu am vrut să cumpăr până nu mă hotăram unde vreau să locuiesc.” Deşi îi plăceau bucătăria elegantă, şemineul cu gaz şi vederea asupra oraşului.

„Hei, sunt al naibii de bucuros că stai aici.” El a urmat-o pe gresia de porţelan alb-negru. „Arată bine şi sigur.”

„Prefer o clădire cu portar şi pază 24 de ore din 24.” Louisa a aşezat mâncarea la pachet pe tejgheaua de granit negru, lângă un sortiment de mâncare pentru câini de firmă. A scos cutiile din polistiren din pungă. „Te rog, ia loc. Pari obosit. Ţi-e foame? Am ceai verde şi cafea.”

„Orice ai mânca e bine.” A alunecat pe un taburet. „Mulţumesc că l-ai trimis pe Damian. Cum l-ai cunoscut?”

„Când m-am mutat aici, m-a recrutat să ajut la adăpostul

său pentru adolescenţi. Am fost impresionată de ceea ce face el pentru a scoate copiii de pe stradă şi pentru a-i încuraja să nu facă parte din bande.”

Louisa a luat o a doua cană de porţelan din dulapul suspendat şi a turnat ceai pentru amândoi. „Cu dispariţia lui Zoe legată de muzeu, simt că implicarea ta este vina mea.”

Conor a adulmecat cu suspiciune aburul, apoi l-a gustat. A lăsat ceaşca jos. „Nu ai făcut nimic rău.”

Deschizând cutia cu mâncare, ea a ridicat friptura pe o farfurie şi a tăiat o bucată mare, pe care a tăiat-o în bucăţi mici. „Am avut rezerve cu privire la folosirea lui Damian. El lucrează mai ales cu minori. Dar nu ştiam la cine altcineva să apelez. Nu locuiesc aici de mult timp, iar el este singurul avocat pe care îl cunosc. Fratele tău era frenetic.”

„Damian a fost grozav. Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Vom găsi o modalitate de a vă răsplăti.”

A îngrămădit fasolea verde tăiată franţuzeşte pe farfurie şi a tăiat-o în fâşii lungi de câţiva centimetri. „Nu e nevoie. El îmi este dator.”

Louisa a strecurat grămada de carne şi legume tăiate într-un castron şi l-a aşezat pe podea.

Conor se holbă. „Ce faci?”

„Nu o pot convinge pe Kirra să mănânce mâncare pentru câini.”

„Deci i-ai comandat o costiţă?”

„Am împărţit-o. Porţiile sunt enorme. Vrei şi tu?”

„Nu, doar ce am mâncat.”

„Nu am făcut cumpărături săptămâna asta.” Căldura a inundat obrajii Louisei. „Am cercetat nutriţia câinilor pe internei Un sortiment de carne şi legume este recomandat pentru o dietă echilibrată.”

Conor şi-a lăsat capul pe braţele încrucişate de pe

tejghea. Umerii îi tremurau.

„Am făcut ceva greşit?”

„Nu.” El şi-a ridicat capul. Un zâmbet i-a atins gura.

„Râzi de mine.” Uşurată, a aşezat castronul pe podea. Kirra a adulmecat îngrijorată mâncarea şi a ciugulit-o, dar a mâncat doar câteva înghiţituri înainte de a se îndepărta.

„Îmi pare rău.” S-a ridicat şi a înconjurat insula din bucătărie. „A fost o zi lungă.”

Louisa i-a urmărit privirea până în colţul camerei, unde îşi depozitase un pat pentru câine, un os mare de mestecat şi câteva jucării care scârţâiau. „Femeia de la magazin a spus că Kirra ar vrea propriul ei pat, dar nu pare interesată.”

„Ai numit-o Kirra?” El s-a oprit în faţa ei. Ochii lui, deşi roşii şi umbriţi de oboseală, erau plini de umor. Cum putea să râdă când tocmai fusese interogat de poliţie?

„Celtic înseamnă „doamnă întunecată”.” Ea a vrut să facă un pas înapoi. Nu, voia să facă un pas mai aproape. Ce a vrut ea? „Este în regulă?”

„Îmi place.” S-a aplecat. „Îmi place că mi-ai luat câinele la un moment dat. Îmi place că i-ai comandat o friptură de 50 de dolari.”

„Am împărţit-o”, a murmurat ea. „Mulţumesc.”

Nervii îi bâzâiau de anticipare. Chiar dacă se aştepta – şi dorea – sărutul, muşchii din corpul ei au devenit rigizi când el şi-a lipit buzele de ale ei. Sărutul a fost tandru şi lipsit de grabă, iar un val de dor i-a străbătut tot drumul până la arcada picioarelor goale. Degetele i s-au încâlcit pe gresia rece. El şi-a ridicat capul, iar corpul ei a protestat. Contactul buzelor durase abia trei secunde, nici pe departe suficient pentru ca ea să se relaxeze.

El şi-a ridicat capul şi fruntea i s-a încruntat de îngrijorare. „Eşti în regulă?”

„Da.” Louisa a dat din cap, dorindu-şi să poată explica. Dar nu putea.

Ea nu era încă pregătită să aibă încredere în el. „Eşti sigură?”

Ea era mai mult decât în regulă. El o sărutase, iar ei îi făcuse plăcere. Tensiunea din corpul ei fusese pur şoc la cât de mult îi plăcuse. Şi-a lins buzele încă tremurânde. Un simplu da nu era suficient. El încă se uita la ea cu acea privire îngrijorată.

„Cu siguranţă.”

Un zâmbet i-a tras colţul gurii. „Vrei să-mi spui ceva?”

Ea s-a încordat. „Da.”

„De ce l-ai angajat pe Damian? De ce eşti atât de sigură că nu am făcut nimic?”

Cu greu putea să-i spună că ştia că nu el a făcut-o. Deşi era adevărul, reacţia ei instinctivă nu avea niciun sens, nici măcar pentru ea. „Nu e logic.”

„Poftim?”

„Am spus-o greşit. Îmi pare rău.” Louisa a studiat micul logo Flyers din centrul tricoului său gri. „Deseori spun ce nu trebuie când sunt nervoasă.”

„Nu e un test.” Conor i-a pus un deget sub bărbie şi i-a ridicat faţa. „Spune doar la ce te gândeşti.”

Avea cei mai frumoşi ochi. Când se concentra intens asupra ei, ca acum, pielea i se încălzea şi muşchii i se relaxau, amintindu-şi de acel sărut blând. Cu toate acestea, tensiunea care îi creştea în burtă nu era deloc relaxată. Era în acelaşi timp confortabilă şi excitată, în cea mai ciudată juxtapunere de senzaţii, ca şi cum ar fi spălat un relaxant muscular cu un espresso triplu.

Dar el voia ca ea să vorbească, iar ea avea de gând să strice totul cu analiza ei de tocilar. Nu era niciun randament în

privirea lui, doar o determinare răbdătoare. Ar trebui să rişte?

O viaţă nouă. O nouă atitudine.

Aici merge.

„Eşti un om inteligent. Dacă ai fi ucis-o pe Zoe şi ai fi vrut să scapi cu crima ta, nu ai fi lăsat un tricou însângerat unde poliţia l-ar fi putut găsi şi nici nu ai fi plecat cu ea în faţa martorilor.”

„Dacă a fost un accident?” a spus Conor.

„Dacă voiai doar să te culci cu ea, de ce ai fi condus-o undeva? Apartamentul tău este chiar la etaj. În plus, asta nu explică legătura cu uciderea lui Riki. Poliţia şi-a bazat cazul pe un argument care nu este logic.”

„Poate ar trebui să fii avocatul meu.” Conor a rânjit. „Cred că ar trebui să- ţi spun Spock.”

„Spock?”

„Ştii tu, din *Star Trek”*

„Oh, am auzit de el, dar nu l-am văzut niciodată.” Louisa a suspinat. „Nu am avut televizor în copilărie.”

„Nu mai spune!” Conor şi-a dres glasul. „Adică, e păcat.”

„Din moment ce glumeşti cu mine, pot să presupun că nu eşti supărat?”

„De ce aş fi supărat?” Conor şi-a înclinat capul. „M-ai ţinut departe de închisoare.”

„Pentru că nu l-am trimis pe Damian doar pentru că am crezut în tine.”

Louisa a clipit. „Deşi asta a fost o parte din ea”, a recunoscut ea. Căldura i-a înroşit ceafa.

A făcut o pauză, iar expresia lui de obicei deschisă s-a închis. „Asta ar fi o prostie. Nu ne cunoaştem suficient de bine pentru o loialitate oarbă.”

Dar *ea* dorea acea credinţă adâncă. Nu voia să creadă că acest om cu inimă bună, care era devotat familiei sale, care o

făcea să râdă şi care găzduia un câine vagabond patetic, ar putea răni o tânără fată. Voia ca el să fie cavalerul ei, ceea ce probabil nu era corect pentru niciunul dintre ei. Viaţa o învăţase că nimeni nu poate fi atât de bun. Chiar şi Lancelot îşi trădase regele.

După privirea încruntată din ochii lui, şi el ştia asta.

De data aceasta, Louisa şi-a ales cuvintele cu grijă. „Am învăţat pe calea cea grea să fiu atentă."

„Notat. Dacă ajută, şi eu am făcut la fel." Recunoaşterea lui a şters rezerva din ochii lui şi i-a lăsat plini de empatie. „Acum câţiva ani, am avut o relaţie cu o femeie care a neglijat să-mi spună că era căsătorită. Eram împreună de trei luni când soţul ei a apărut la bar. Se pare că el călătorea mult, iar ea se plictisea uşor. Eu eram doar jucăria ei când el era plecat".

Trădarea i-a îngroşat vocea. Avusese sentimente pentru femeia aceea.

„Oh, îmi pare rău."

„Aşa că ştiu totul despre mişcarea lentă. Orice ai avea în trecut, poţi să-mi spui."

Ar fi trebuit. Îi împărtăşise ceva personal, dar povestea ei era lungă şi complicată. Dispariţia lui Zoe şi moartea lui Riki o lăsaseră epuizată. Nu avea energia necesară pentru a pune cuvintele cap la cap, darămite să se ocupe de consecinţele emoţionale pe care i le-ar fi provocat discuţia despre acea noapte crucială din trecutul ei. „Nu acum."

Îndoiala i se învârtea în plămâni, scurtându-i respiraţia. Ajunge cu psihanaliza. Riki era moartă. Zoe dispăruse. „Mâine, voi continua să o caut pe Zoe. Se pare că poliţia e convinsă că e deja moartă şi nu văd dincolo de tine un suspect."

„Fără glumă." Conor a suspinat. „De unde ai de gând să începi?"

Bună întrebare. „Prietenul ei, Heath, pare a fi punctul

logic de plecare. El a fost cu ea în noaptea în care a dispărut. El pretinde că s-a dus acasă şi a leşinat imediat după întâlnirea cu tine, dar alibiul lui se bazează în întregime pe declaraţiile prietenilor lui. Nu sunt cele mai de încredere, după părerea mea. Cât de intoxicat era în acea noapte?”

Conor s-a gândit. „Suficient de beat pentru a-l face prost, dar, din păcate, nu suficient de beat pentru a-l face incapabil să acţioneze în consecinţă.”

„Unii oameni nu pot suporta niciun fel de alcool.” Disconfortul a cuprins- o. A împins amintirea înapoi în colţul întunecat al minţii sale, acolo unde îi era locul.

Conor a pufnit. „Asta nu a fost prima ieşire în oraş a lui Heath.”

„Când am vorbit cu el în această dimineaţă, am bănuit că ar putea minţi, dar nu am putut fi sigură la telefon.”

„Nu-mi place gândul că eşti singură cu ticălosul ăla arogant.” Conor i-a strâns mâna.

„Ai vrea să vii şi tu?” Deşi misiunea lor era sumbră, Louisa nu a putut stăpâni valul de plăcere care însoţea ideea de a petrece timp cu el.

„Asta ar fi o surpriză pentru Heath.” Conor a râs.

„Ar putea fi interesant să-l vezi pe Heath cu garda jos.” În retrospectivă, prietenul lui Zoe fusese mult prea calm când vorbise cu el. Părea abia preocupat de locul în care se afla prietena lui. Oare pentru că era un ticălos egocentric şi nepăsător sau pentru că ştia deja ce s-a întâmplat cu Zoe? Sau amândouă?

„Îmi place cum gândeşti.” Ochii lui Conor scânteiau de răutăţi comune. „Contează pe mine.”

„Plănuisem să vorbesc mâine şi cu colega de cameră a lui Zoe. Au locuit împreună timp de o lună. Ea trebuie să ştie câteva detalii despre viaţa personală a lui Zoe.”

„Bună idee. Acum ce-ar fi să plimb câinele în timp ce tu mănânci ceva?”

„Nu mi-e foame încă.” S-a dus la dulap după o pereche de pantofi sport şi lesa câinelui. „Aş prefera să o plimbăm împreună. Aş vrea să mănânce mai mult.”

„Veterinarul a spus să o lăsăm o săptămână sau cam aşa ceva. A avut o perioadă grea.”

„Presupun că ai dreptate.”

Au luat liftul şi au coborât în hol.

Gerome, portarul din Rittenhouse, s-a aplecat să o mângâie pe Kirra. „Vreau ca toţi câinii din clădire să mă placă. Dacă întârziaţi vreodată sau aveţi nevoie de plimbarea ei în timpul zilei, anunţaţi-mă.”

Gândindu-se la câinele lui Conor şi la posibilitatea de a avea grijă de el în viitor, Louisa l-a trecut pe Conor pe lista invitaţilor aprobaţi. Cu o palmă pe capul lui Kirra, Gerome le-a deschis uşa.

Conor a luat-o de mână când au traversat strada şi au urmat câinele în micul parc. O briză răcoroasă trecea printre azaleele îngrijit tunse şi gardul din fier forjat care mărginea Rittenhouse Square. Au mers de-a lungul aleii circulare care înconjura parcul şi au virat pe una dintre aleile diagonale care porneau din fiecare colţ şi se întâlneau la o piscină dreptunghiulară reflectorizantă din piaţa centrală. Felinarele de modă veche inundau aleile şi scoteau în evidenţă statuile greceşti răspândite prin spaţiul verde. Era aproape miezul nopţii, iar parcul era pustiu, cu excepţia unui bărbat care plimba un corgi pe cealaltă parte a pieţei. Kirra i-a condus pe alee, adulmecându-şi drumul spre centrul spaţiului verde.

Louisa a tremurat. „Ţi-e frig?”

„Nu.” S-a uitat în jur. Un grup de oameni zăbovea pe trotuar în faţa unui restaurant. Nu a recunoscut pe nimeni.

Nimeni nu le acorda o atenţie nejustificată, dar Louisa nu putea scăpa de sentimentul înfiorător. Lângă ea, câinele s-a oprit brusc din adulmecat şi s-a lipit de gambele Louisei.

„Ce s-a întâmplat?” Conor s-a apropiat cu un pas, scanând zona. Câinele s-a ascuns între ei.

„Nu ştiu. Probabil nimic.”

„Haide. E gata.” El a luat-o pe Louisa de cot şi a condus-o înapoi spre Rittenhouse.

L-a urmat pe Conor înapoi în clădire, dar nu putea scăpa de senzaţia de crampe din adâncul burţii, de sentimentul că cineva o urmărea.

Capitolul 12

În umbra unei clădiri din partea de vest a Rittenhouse Square, mi-am tras gluga de la hanorac peste cap. Mi-am sprijinit un umăr de cărămida uzată, textura aspră prinzându-se de fibrele de bumbac ale cămăşii mele ca Velcro. Nu mi-a fost greu să mă bucur de răcoarea nopţii de toamnă în aer liber. Micul petic de verdeaţă era aproape gol, cu excepţia unui bărbat care îşi plimba câinele. La capătul unei lese retractabile, corgi-ul adulmeca trotuarul cu un entuziasm nedisimulat. Dintr-un restaurant care se închidea se revărsau câţiva întârziaţi, două cupluri care mergeau încet, ca şi cum digerarea excesului de mâncare şi alcool le-ar fi solicitat toată concentrarea.

Iarna şi nopţile ei lungi şi friguroase se apropiau. Vremea blândă din această săptămână a fost doar o pauză temporară, o amânare a lunilor neplăcute şi inevitabile de întuneric rece

care suflă în gâtul Philadelphiei.

Nu am fost singurul care a urmărit piaţa. Din colţul meu de stradă, cu vedere clară la Rittenhouse, am putut vedea şi maşina de poliţie nemarcată parcată în faţa Smith & Wollensky's.

Îl observasem pe Conor Sullivan intrând mai devreme în hotel. Previziunea mea se adeverise. Se dusese s-o vadă pe Louisa aproape imediat după ce fusese eliberat. Ce credea poliţia despre asta? Puneau la îndoială natura relaţiei lor? Eu speram că da. Aproape că am scris totul pentru ei.

Peste drum, Conor Sullivan şi doctorul Hancock ieşeau din hotel. El ţinea o lesă roz legată de câinele ăla urât pe care îl luase în primire. A luat-o de mână pe doctorul Hancock.

Imediat ce câinele şi-a făcut treaba, s-au grăbit să se întoarcă în casă. Poziţia protectoare a lui Sullivan nu mi-a scăpat din vedere. Ca un ecou al vechiului decupaj de ziar din primăvara trecută, el îşi menţinea corpul între Dr. Hancock şi parc, ca şi cum ar fi protejat-o de pericol. Poliţiştii se uitau? Da, erau.

Perfect.

Capitolul 13

Ugh. O greutate mare s-a aşezat pe pieptul lui Conor. El deschise ochii. Kirra se holba la el, cu labele din faţă înfipte în plexul solar, cu limba slobozită.

„Bună dimineaţa.”

Ea a dat din coadă.

Se încruntă la strălucirea care pătrundea prin ferestrele

imense din sufrageria Louisei. Era pe canapeaua ei. După plimbarea lor şi atacul brusc de anxietate al Louisei, se întorseseră la apartamentul ei. Clădirea ei era cât se poate de sigură, dar el nu voise să plece până când ea nu se calmase. Probabil că adormise în timp ce ea îşi lua cina.

Dând câinele la o parte, el s-a aşezat şi s-a întins. O pătură de bumbac îi cădea până la talie. Ea îi băgase şi o pernă după cap.

S-a ridicat în picioare şi a folosit jumătatea de baie practică de lângă foaier. Şosetele lui erau tăcute pe gresie când s-a întors în bucătărie. Planul deschis curgea direct în camera de zi, profitând de ferestrele mari cu privelişti uimitoare asupra Rittenhouse Square şi a oraşului de dincolo. Apartamentul ei era de două ori mai mare decât casa lui Pat şi era amenajat ca într-o revistă, cu granit, piele şi lemn strălucitor. A trecut o mână peste tejgheaua neagră şi netedă şi a observat un răcitor de vinuri gol dedesubt.

Rittenhouse era una dintre cele mai exclusiviste reşedinţe din oraş, cu apartamente care ofereau toate facilităţile hotelului de lux ataşat. Nici nu-şi putea imagina cât costa această unitate cu trei dormitoare. Cât de bogată era ea? Conor îşi lăsă neliniştea deoparte. Nu era ca şi cum i-ar fi putut cere un extras de cont, dar decorul *House Beautiful* era încă un exemplu al diferenţei fundamentale dintre ei. Nu că venitul ei ar trebui să le afecteze relaţia, dar, lăsând dolarii la o parte, stilul lor de viaţă sublinia faptul că trăiau în lumi diferite.

Un coridor scurt ieşea din bucătărie. Uşa închisă din capăt trebuie să fie camera Louisei. Noaptea trecută o văzuse mai relaxată ca niciodată, în pantaloni de yoga şi un pulover larg, în loc de unul dintre costumele ei. O explozie de nevoie îl străbătu. Voia s-o vadă trezindu-se. Tot părul acela blond i-ar fi

căzut pe umeri, ochii ei somnoroşi, corpul ei cald…

Câinele s-a văitat la uşă. Conor se întoarse. Avea să plimbe câinele înainte să plece şi poate să-i aducă o cafea Louisei.

S-a încălţat, a luat cheia apartamentului ei din bolul de pe hol şi a deschis dulapul de pe hol. Lesa lui Kirra atârna pe spatele uşii. A plimbat câinele prin piaţă până pe strada Nouăsprezece şi a intrat în La Colombe pentru două cafele mari şi brioşe. Când a intrat din nou, apartamentul era încă liniştit. Aseară, Louisa mâncase la cină cartofi copţi şi salată. Tăiase friptura şi fasolea verde rămase şi le lăsase în frigider.

Conor a pus castronul pe podea pentru câine. „Nu ai avea parte de un astfel de serviciu la mine acasă. Hamburgerul este high-end în bugetul meu.”

O uşă s-a deschis şi o Louisa cu ochii obosiţi a intrat în bucătărie. Încă mai
purta pantalonii confortabili de yoga din seara precedentă, dar un hanorac gros o acoperea până la jumătatea coapsei. Părul ei răvăşit, abia scos din pat, îi cădea pe umeri şi îl făcea pe Conor să vrea să o ducă înapoi în pat.

Ea a clipit la el surprinsă. „Oh, eşti încă aici. Am crezut că te-am auzit plecând.”

Aşteptase intenţionat să iasă până când a crezut că el a plecat? A depăşit termenul de bun venit? Să doarmă la ea, chiar şi inocent, era un pas uriaş, având în vedere că, înainte de ieri, nu se mai văzuseră de şase luni. „Vrei să plec?”

„Nu.”

„Bine.” Pentru că oricâte motive i-ar fi găsit creierul să iasă pe uşă, nu voia să o facă. A traversat gresia şi i-a întins o cafea. „Am plimbat câinele. Am luat cafea.”

„Mulţumesc.” S-a holbat la paharul de carton din mâna ei. Privirea i-a căzut la papucii pufoşi din picioare. „Ar trebui să

mă schimb.”

O mână îngrijorată i-a atins gâtul, dar gâtul îi era gol. Nu avea perle cu care să se joace în dimineaţa asta. Ea îşi înfăşură cealaltă mână în jurul mijlocului, iar vulnerabilitatea din postura ei îi spulberă hotărârea de a păstra distanţa.

„Nu o face.” El a lăsat o urmă de dorinţă să-i încălzească ochii. „Îmi place cum eşti tu.”

Mâna i-a căzut. Stătea în mijlocul bucătăriei ei, pierdută. Permiţându-i Louisei câteva minute să se adune, a umplut bolul lui Kirra cu apă proaspătă. Câinele nu mâncase prea mult din micul dejun. Veterinarul spusese să-i lase apetitul o săptămână. Dar dacă nu mânca până luni, urma să se întoarcă.

„Stai jos.” Mâna lui i-a periat braţul când a trecut pe lângă ea în spaţiul îngust dintre tejghea şi insulă. „Unde sunt farfuriile?”

Ea a arătat spre un dulap superior. „Afine sau merişor?”

„De obicei nu iau micul dejun.” A alunecat pe un scăunel.

„De obicei nu sunt treaz pentru micul dejun.” A pus brioşele pe farfurii şi le-a aşezat pe granitul negru, lucios. „Închid barul în majoritatea nopţilor. De obicei nu mă culc înainte de trei.”

A ales brioşa cu afine şi nuci şi a mâncat din ea. „Fraţii tăi nu fac cu rândul?”

„Pat are nevoie de câteva nopţi, dar Danny s-a mutat în Maine, iar noi nu o lăsăm pe Jaynie să închidă singură.”

„Deci tu îţi asumi cea mai mare parte a responsabilităţii.”

„Trăiesc singur. E mai uşor pentru mine.” Conor s-a mişcat pe scaun. „Mi- ai cunoscut cea mai mare parte a familiei. Spune-mi despre a ta.”

Tristeţea i-a umplut ochii. A renunţat la brioşă. „Nu sunt prea multe de spus. Sunt singurul copil.”

„Eşti apropiat de părinţii tăi? Ţi-e dor de ei?”, a insistat el. Reticenţa ei de a vorbi despre familia ei a fost un semnal de alarmă. După Barbara, faptul că Louisa nu era complet sinceră cu el ar fi trebuit să fie un impediment.

„Mama a murit când aveam zece ani.”

„Imi pare rau. Mi-am pierdut părinţii când aveam douăzeci de ani. Jayne şi Danny erau mai tineri. A fost mult mai greu pentru ei.”

„Tu şi Pat i-aţi crescut, nu?” Ea a întors conversaţia cu grijă la el. Nicio surpriză.

„Pat a făcut cea mai mare parte a muncii. Eu eram la facultate în acea perioadă. Pat conducea barul împreună cu tatăl meu, dar nu putea să-i crească pe Danny şi Jayne şi să se ocupe singur de afacere.”

„Ai părăsit şcoala.”

„Nu a fost mare lucru.” A ridicat din umeri. În acel moment, nu avea nici timpul, nici dorinţa de a se întoarce la facultate.

„Care a fost specializarea ta?”

„A fost dublă, în educaţie şi istorie.”

„Voiai să fii profesor.” Louisa şi-a aşezat cafeaua.

„Am Vrut.”

„Nu ai fost dezamăgit?”, a întrebat ea.

„Deloc.” Acest nivel al durerii era atotcuprinzător şi nu lăsa loc pentru multe altele. „Moartea părinţilor mei mi-a schimbat întreaga percepţie asupra lumii. A fost ca şi cum cineva a luat un film Technicolor şi l-a făcut alb-negru. Tot ce conta era să-i ajut pe Danny şi Jayne să treacă peste asta. Erau doar nişte copii”.

Ca Louisa. Aşa că poate că ar putea să o lase în pace pentru că nu l-a ascultat.

„Asta a fost cu mult timp în urmă”, a spus el. „Nu a fost

planul meu iniţial şi au fost câţiva ani slabi, dar sunt un om de afaceri de succes. Îmi place cum a decurs viaţa mea. După ce am fost propriul meu şef atâţia ani, să lucrez pentru altcineva nu mai este atât de atrăgător.” S-a ridicat, şi-a pus farfuria în maşina de spălat vase şi şi-a aruncat paharul la gunoi. „Care e planul pentru azi?”

„Trebuie să ajung la serviciu la nouă. Aş vrea să trec pe la apartamentul lui Zoe să vorbesc cu colega ei de cameră, apoi să trec pe la prietenul ei înainte ca amândoi să plece la cursuri sau la serviciu. Dacă eşti disponibil…”

„Cam devreme pentru vizite.”

„Da, este.” Determinarea i-a aplatizat zâmbetul închis pe buze. „Dar nu e timp de pierdut cu amabilităţi sociale.” Ochii ei s-au îndreptat spre ceasul de pe cuptorul cu microunde. „Zoe a dispărut de treizeci şi două de ore.”

„În acest caz, sunt disponibil.” Ugh. Nu a vrut ca asta să sune ca un dublu înţeles.

„Mă bucur”, a spus ea. „Atunci mă duc să mă îmbrac.”

Mă bucur? Ce a însemnat asta? „Pot să folosesc duşul tău?”

Ea a arătat spre celălalt capăt al apartamentului. „Este un apartament de oaspeţi dincolo de uşa aceea.”

Camera ei de oaspeţi era aprovizionată cu articole de toaletă esenţiale. Conor a scos o periuţă de dinţi din ambalaj. Şi-a scărpinat maxilarul. Ar fi trebuit să găsească o lamă de ras, dar mica tăietură de pe obraz aproape dispăruse. Bărbieritul nu ar fi făcut decât să o irite.

În timp ce se dezbrăca şi păşea în pielea goală sub jetul fierbinte, a înăbuşit o imagine mentală cu Louisa făcând acelaşi lucru, dar viziunea siluetei ei săltăreţe, alunecoasă şi udă, nu voia să dispară. A pus robinetul la rece. În capul lui a bifat motivele pentru care acest *lucru* nedefinit, orice ar fi fost,

dintre ei nu ar fi funcţionat. Nu aveau nimic în comun. Întreaga lor relaţie se baza pe timpul petrecut în circumstanţe bizare şi teribile şi pe compulsia lui inexplicabilă de a îndepărta straturile de apărare personală ale Louisei. Nu petrecuseră nici cinci minute normale împreună. Nu ştiau aproape nimic unul despre celălalt şi, de fiecare dată când el încerca să vadă ce se ascunde sub exteriorul ei perfect, ea ridica un zid.

Dar creierul lui cu siguranţă nu conducea spectacolul. Se baza pe instinct, pe sentimentul că atunci când va ajunge în sfârşit la miezul ei, ceea ce va descoperi va merita toată munca.

Şi nu se referea la *miez* într-un mod sexual. Bine, a făcut-o, dar nu a fost motivaţia sa principală. Îşi învăţase lecţia. Sexul nu era suficient.

Treizeci de minute mai târziu, au mers pe jos un bloc până la garajul unde Conor îşi lăsase maşina. El a deschis uşa pasagerului pentru Louisa.

Cu o răsucire graţioasă, ea şi-a coborât corpul pe scaunul pasagerului.

Conor a alunecat la volan.

„Maşina ta arată minunat.” Louisa a trecut o mână peste bordul din piele. „N-aş spune că este acelaşi vehicul pe care îl conduceai primăvara trecută.”

„Mulţumesc.” A băgat Porsche-ul în viteză şi a ieşit în trafic pe Eighteenth Street. „E un hobby. Cumpăr maşini vechi distruse şi le restaurez.”

„O vei vinde pe aceasta acum că este gata?”

„Probabil. Îmi plac proiectele.” A mângâiat volanul.

Un biciclist a ieşit în trombă dintre două maşini parcate. Conor a frânat. Louisa s-a agăţat de braţ.

„Ce s-a întâmplat?” A ocolit un camion de livrări parcat în

două locuri. Şoferul de taxi de pe banda alăturată a claxonat şi le-a arătat degetul mijlociu. Conor i-a făcut semn să plece.

Louisa a gâfâit, corpul ei înţepenindu-se pe scaun. „Nu m-am adaptat la trafic.”

„Este ora de vârf.” Conor a virat pe Walnut Street şi s-a îndreptat spre rampa care ducea spre I-76 East. La mai puţin de un kilometru mai târziu, a ieşit pe University Avenue. Au condus prin campusul principal, iar Louisa l-a îndrumat spre blocuri de case înşiruite care fuseseră transformate în locuinţe pentru studenţi. „Unde mergem mai întâi?”

Louisa i-a dat adresa apartamentului din afara campusului pe care Zoe şi Isa îl împărţeau. Conor a străbătut străzile oraşului şi a parcat la bordură, lângă casa transformată. Au sunat la soneria de la apartamentul lui Isa, dar aceasta nu a răspuns. S-au întors la maşină, iar Louisa a lăsat un mesaj vocal pentru Isa.

„Am rugat-o pe Zoe să mă sune când ajunge acasă.” Conor s-a uitat în jos pe strada liniştită cu copaci. „Dar când a făcut-o, a spus: „Sunt aproape la mine acasă”. Atunci am presupus că suna de afară pentru că colega ei de cameră dormea în casă, iar Zoe nu voia să o trezească.” Conor a închis ochii şi a încercat să reia apelul în minte. Adormise pe jumătate. „Pentru a da un telefon, ea trebuia să fie deasupra solului. Trebuie să se fi întâmplat între casa ei şi staţia de metrou. Doar că poliţia a spus că nu s-a urcat niciodată în metrou.”

„Poate a luat un autobuz sau camera a ratat-o cumva. Cum rămâne cu securitatea campusului?”

„Sincronizarea ar fi cheia”, a fost de acord Conor. „Doar dacă nu s-a urcat în maşină de bunăvoie. Poate că Zoe mergea acasă pe întuneric. Era obosită şi supărată. E la şase sau şapte străzi de staţia de metrou sau de autobuz. M-a sunat doar ca

să scape de asta. Vrea doar să fie acasă. A fost o noapte proastă şi vrea să meargă la culcare. Închide telefonul. O maşină opreşte lângă ea şi se oferă să o ia cu maşina.”

„Heath s-ar potrivi acestui scenariu”, a gândit Louisa. „Şi-ar fi cerut scuze, ar fi rugat-o să-l ierte.”

S-au uitat unul la celălalt. Noaptea s-ar fi putut desfăşura exact aşa.

„Corect. Să mergem să vorbim cu Heath.” Conor a ieşit în trafic. Louisa ia dat adresa.

„Cum ai aflat unde locuieşte?”

„Am plătit pentru o căutare pe internet”, a spus Louisa. „Dacă ar fi locuit într-o locuinţă studenţească, nu am fi avut noroc, dar el locuieşte în afara campusului, într-o reşedinţă privată.”

Conor a găsit strada, a înconjurat blocul până când a văzut un loc şi a băgat Porsche-ul între un Ford Escape şi un Nissan Maxima parcat în paralel la bordură.

Heath locuia într-o casă impunătoare cu trei etaje. Deşi renovată, vârsta clădirii se vedea în uşoara înclinare a scărilor şi în patina înnegrită a cărămizilor. Conform tradiţiei Philadelphia, un gard negru din fier forjat, înalt până la brâu, înconjura mica curte din faţă. Poarta era susţinută cu o piatră cât un pumn. Au urcat treptele largi de ciment până la veranda acoperită, iar Louisa a apăsat soneria.

Conor şi-a sprijinit umărul de peretele clădirii şi a privit-o pe Louisa cum intră în masca de formalitate rigidă pe care o purtase în Maine. Folosise acea atitudine cu el când se întâlniseră prima dată. De ce i se păruse lui sexy? Ce era în profilul ăla arogant care îi făcea motorul să tureze? Majoritatea femeilor flirtau cu el. De ce o dorea pe cea care îi cerea efort?

„Ar fi bine să nu te vadă. S-ar putea să nu deschidă uşa

dacă te vede.” Zâmbetul şi tonul conspirativ din spatele lui erau al naibii de sexy.

Conor a păşit pe partea laterală a uşii, în afara vizorului. Uşa s-a deschis.

„Sunt Dr. Hancock. Îl caut pe Heath Yeager.”

„Eu sunt Heath.”

„Aveţi timp să vorbim?”, a întrebat ea.

„Cred că da, dar mai am doar câteva minute până trebuie să plec.” Heath a deschis uşa.

Uşa s-a deschis spre interior, iar Louisa a păşit peste prag într-un foaier mic. „Mulţumesc.”

Conor a urmat-o. „Bună dimineaţa, Heath.” El a preluat inflexiunea prea veselă a Louisei.

Heath a făcut un pas surprins înapoi. Partea maxilarului unde Conor îl lovise era umflată şi vânătă. „Hei, ce caută el aici?”

„Domnul Sullivan şi cu mine încercăm să o găsim pe Zoe.” Louisa îşi înclină capul spre Heath. „Cu siguranţă ai vrea să faci la fel.”

„Cred că da.” Heath părea neîncrezător. „Adică, da. Vreau să o găsesc pe Zoe. Dar de ce el?” A aruncat un deget spre Conor. „Am auzit că e principalul suspect.”

„Deci îţi aminteşti de mine? Am crezut că poate erai prea beat.” Conor îşi păstrase distanţa, rezemat de peretele îndepărtat.

Faţa lui Heath a devenit goală, dar gândurile i se agitau în ochi. Ar fi făcut o criză din cauza prezenţei lui Conor sau ar fi rămas calm? „Îmi amintesc de tine.”

Ce ascundea copilul?

Alegând aparent să fie cooperant, Heath i-a condus pe un hol scurt şi îngust în camera de zi. Casa era înaltă şi îngustă, cu o bucătărie deschisă şi spaţiu de locuit la primul etaj şi

probabil patru sau cinci dormitoare şi câteva băi la cele două etaje superioare. Plafoanele înalte erau evidenţiate de muluri arhitecturale groase. Şemineul de colţ părea original. Podeaua din pin îmbătrânit strălucea cu un finisaj mat şi neted.

Heath nu ducea lipsă de niciun fel de facilităţi. Un televizor mare cu ecran plat era agăţat pe peretele zonei de zi. Tablete electronice, un telefon mobil, un laptop şi controlere de jocuri erau împrăştiate pe o masă rotundă în faţa unei canapele secţionale din piele. Bucătăria alăturată era dotată cu aparate din oţel inoxidabil. Trei cutii de pizza erau stivuite pe blatul de granit negru. Lângă ele, cineva ridicase o piramidă impresionantă cu patru niveluri de cutii de bere.

„Frumos loc”, a spus Conor. „Câţi dintre voi locuiţi aici?”

„Patru.”

„Aceiaşi tipi cu care ai fost luni seara?”

„Da.”

„Ce altceva îţi mai aminteşti despre acea noapte?” a întrebat Louisa. Heath se întoarse şi se retrase în spatele tejghelei în formă de L. „Cafea?” Conor a scuturat din cap.

„Nu, mulţumesc”, a spus Louisa.

Heath a umplut o cană de călătorie din oţel. „Noaptea este sumară. Am băut mult prea mult şi sunt conştient că m-am comportat ca un ticălos.”

Conor a intrat în joc. „Alcoolul îi face pe mulţi tipi să se poarte ca nişte ticăloşi.”

Heath a dat din cap. „Mă simt groaznic pentru ce s-a întâmplat. Nu m-am gândit niciodată…” A înghiţit şi şi-a ciupit podul nasului. „Nu m-am gândit niciodată că i se va întâmpla ceva. M-am gândit că va lua metroul sau autobuzul spre casă.”

„Nimeni nu se putea aştepta ca ea să dispară.” Louisa l-a liniştit. „Vrem doar să o găsim. Ai mai auzit ceva de ea după ce ai lăsat-o la bar?”

Ochii lui Heath au sărit în lateral. Cu mişcări sacadate a deschis frigiderul şi a scos un galon de lapte. „Um. Se pare că i-am trimis un mesaj după ce m-am întors aici, dar nu-mi amintesc să fi făcut asta. Eram destul de beat.”

„Ce i-ai spus?” a întrebat Louisa.

A răsturnat ulciorul, împrăştiind laptele pe partea laterală a cănii şi pe tejghea. „I-am spus căţea şi alte nume.” Şi-a ridicat bărbia pentru a le lăsa să îi vadă ochii înceţoşaţi. „Nu sunt mândru de asta.”

555

Deşi Heath a dat o reprezentaţie demnă de telenovelă, Conor nu a crezut în actul trist. Tipul ăsta nu avea nevoie de alcool ca să fie un ticălos.

Louisa a insistat. „Ţi-a răspuns?”

El a clătinat din cap. „Nu. Cred că orice s-ar fi întâmplat cu ea se întâmplase deja.” Şi-a trecut un deget sub ochi.

„Trebuie să plec.” Heath şi-a luat rucsacul.

„Încă o întrebare”, a spus Conor. „Cine a ales taverna Sullivan's?”

Fruntea lui Heath s-a încreţit. „Nu-mi amintesc. Fusesem deja în două baruri. Nu prea aveam un plan.”

Escortându-i afară, Heath a încuiat uşa de la intrare şi a coborât în fugă treptele.

„Mulţumesc că aţi vorbit cu noi”, a spus Louisa în timp ce Heath trecea de poartă şi cotea trotuarul.

Conor şi Louisa s-au întors la maşină.

„Se joacă cu noi.” Conor a deschis uşa pentru Louisa.

„Probabil.” Cu o răsucire graţioasă a corpului, ea a alunecat pe scaunul din piele, o ispravă care ar fi trebuit să fie ciudată, având în vedere că fusta ei era strâmtă.

Conor îi privea picioarele lungi legănându-se sub bord. Costumul din această dimineaţă era de un gri pal, practic incolor. Croiala îi scotea în evidenţă formele subţiri, iar bluza

verde pădure îi făcea ochii mai verzi. Nu punea nimic la vedere, dar costumele ei elegante îl făceau şi mai nerăbdător să vadă ce se afla sub toată mătasea aceea. Era fără speranţă.

A înconjurat maşina şi s-a urcat pe scaunul şoferului. Ea şi-a deplasat picioarele şi şi-a încrucişat gleznele. Fusta îi depăşea genunchii cu câţiva centimetri. Privirea lui a alunecat în lateral şi a fost răsplătit cu o sclipire de coapsă palidă.

Cum ar putea o piele de doar cinci centimetri să-l facă să saliveze? Vedea mult mai mult decât atât în fiecare seară a săptămânii. Jumătate din femeile care intrau în bar purtau fuste la un centimetru de indecenţă, iar el era obsedat de ţinuta sexy de bibliotecară a Louisei.

Louisa s-a uitat la el aşteptând. El îşi smulse privirea de pe picioarele ei. Ce îl întrebase? A, da. Heath.

„Mesaje la beţie?” El a pornit motorul. „Asta e jalnic. Dacă a fost suficient de treaz să îi trimită mesaj, a fost suficient de treaz să o răpească.”

„Mi-ar plăcea să mă uit la mesajele pe care le-a trimis.”

Conor a aşteptat ca traficul să se elibereze. Şi-a verificat oglinda retrovizoare când a intrat în trafic. Un sedan mare s-a îndepărtat de bordură chiar în spatele lui. A ocolit blocul următor.

„Ce faci?”, a întrebat ea.

„Cred că suntem urmăriţi.”

Louisa a întors capul să se uite pe geamul din spate. „Sedanul albastru închis?”

„Da.” Conor a făcut la dreapta pe South Street. „Poliţişti.”

„De unde ştii?”

S-a uitat în oglinda retrovizoare. Sedanul a dat înapoi, lăsând câteva maşini să se interpună între ei. „Pur şi simplu ştiu.”

Câteva minute mai târziu, a oprit pe trotuar în faţa

muzeului. „Anunţă-mă dacă ai veşti de la Isa.”

„Aşa voi face.” Louisa a coborât din maşină şi a intrat.

Conor a condus spre casă, iar escorta sa de poliţie a rămas câteva maşini în spatele lui. Barul nu se deschidea decât peste câteva ore. S-a oprit să-şi ia hainele de gimnastică. Sacul greu era cel mai bun loc pentru a-şi descărca toate frustrările. Maşina nemarcată se furişa pe lângă bordură în timp ce Conor mergea spre sala de sport. Cum avea să o găsească vreodată poliţia pe Zoe dacă iroseau forţa de muncă limitată dădăcindu-l în loc să extindă ancheta pentru a include pe cineva care ar putea fi de fapt vinovat?

Capitolul 14

Louisa s-a aşezat la biroul ei pentru a se pune la curent cu mesajele, a răspunde la e-mailuri şi a verifica expedierea unei săbii şi a unei teci pe care le cumpărase la licitaţie cu o săptămână înainte. De asemenea, l-a sunat pe mentorul lui Zoe, Xavier English, în cazul în care avea vreo idee despre comportamentul lui Zoe. Profesorul English nu era acasă şi ea i-a lăsat un mesaj. Apoi a revizuit detaliile pentru strângerea de fonduri programată pentru sâmbătă şi a verificat progresul renovărilor din spaţiul de expunere. Avea nevoie să umple una dintre noile vitrine pentru eveniment.

Când s-a întors la birou, April îşi lipise un şerveţel mototolit de ochi. Inima Louisei se bâlbâi. „Ce s-a întâmplat?”

„A sunat tatăl lui Zoe.” April i-a înmânat Louisei un bilet roz cu mesaj. „Vrea să îl suni înapoi.”

Vederea Louisei s-a înceţoşat din cauza umezelii când a închis uşa. L-a

sunat pe domnul Finch cu degetele tremurânde. Cum ar putea familia Finch să facă faţă dispariţiei fiicei lor?

„Dr. Hancock. Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns la

telefon.” Vocea domnului Finch era încordată.

„Pot să fac ceva pentru tine?” a întrebat Louisa.

„Eu şi soţia mea am dori să vorbim cu dvs.” Peste linia telefonică, sunetul unei femei care plângea umplea fundalul.

„Desigur.”

Zoe spusese că părinţii ei locuiau aproape de oraş.

„Ai putea veni aici?”, a întrebat el. „Nu vrem să fim departe de telefonul nostru.”

„Înţeleg.” Louisa a introdus adresa lor în telefon şi a lăsat GPS-ul să calculeze direcţiile. „Pot fi acolo în aproximativ patruzeci şi cinci de minute.”

„Mulţumesc.”

Louisa îşi luă poşeta de pe birou. Nu avea timp pentru o altă pauză de prânz prelungită, dar cum l-ar fi putut refuza pe domnul Finch? Fiica lui dispăruse.

S-a strecurat afară fără să-şi vadă şeful. Zece minute mai târziu, a ieşit din parcare şi şi-a îndreptat BMW-ul spre podul Ben Franklin, s-a luptat cu traficul de la prânz pe Broad Street şi a urmat I-676 peste pod.

Patruzeci de minute mai târziu, ea a intrat pe o alee marcată de o cutie poştală ruginită.

Familia Finch era săracă în mediul rural. La marginea unei comunităţi agricole, casa lor cu un etaj ocupa o suprafaţă mare de teren cu buruieni. Acoperişul era şubred, un gard de sârmă adăpostea o duzină de capre, iar stâlpii scorojiţi protejau o grădină de legume ordonată. În spatele casei, pe o suprafaţă curăţată de mărimea unui bloc de pământ, resturile maronii ale p lantelor erau aliniate în rânduri ordonate. Şase vaci păşteau pe o păşune mică, plină de buruieni, lângă un hambar şi o serie de dependinţe zdrenţuite. Ea a parcat maşina într-un dreptunghi de pământ lângă o camionetă ruginită.

Louisa şi-a deschis uşa şi a ieşit afară. Călcâiele i s-au afundat în solul nisipos. Din spatele casei se auzi un cloncănit. Găini? Mergând pe vârfuri, s-a îndreptat spre aleea de beton crăpată care ducea până la veranda din faţă.

Uşa s-a deschis. Finchii stăteau unul lângă altul, prezentând un front solid de durere.

„Vă rog să intraţi.” Doamna Finch a strâns un şerveţel în pumn. L-a lipit de nas şi a mirosit.

Domnul Finch, un bărbat scund, chel, în jur de şaizeci de ani, a pus un braţ în jurul umerilor soţiei sale şi i-a condus într-un living formal. O canapea înflorată şi două scaune albastre înconjurau o măsuţă de cafea acoperită cu hârtii.

Fotografii cu Zoe tânără şi zâmbitoare erau peste tot. Louisa s-a aplecat peste pian şi a scanat un rând de fotografii şcolare. Nu i-a fost greu să o aleagă pe Zoe din mulţime. Era cu mulţi ani mai tânără şi cu câţiva centimetri mai scundă decât toate colegele ei de clasă, aşa cum fusese Louisa în cea mai mare parte a anilor de şcoală.

Familia Finch se aşezase pe canapeaua uzată. Pe genunchi, tatăl lui Zoe ţinea între palme mâna soţiei sale. Deşi îi era rău de motiv, Louisa invidia unitatea care emana din cuplu.

„Vrem să vă mulţumim că v-aţi preocupat suficient de mult să o căutaţi pe Zoe, dr. Hancock”, a spus dl Finch. „Dr. Cusack a menţionat că dvs. aţi fost cea care a dat alarma cu privire la dispariţia lui Zoe.”

„Te rog, spune-mi Louisa.” Ea a luat unul dintre scaunele de pe partea opusă a mesei de cafea. S-a aplecat în faţă şi şi-a împreunat mâinile în poală. „Ai auzit ceva de la poliţie?”

O sclipire de furie a luminat ochii căprui şi sumbri ai tatălui lui Zoe. „Suntem frustraţi de poliţie. Spun că au un suspect, dar nu vor să-l aresteze. Dacă nu au suficiente dovezi,

de unde ştiu că este el? Nu înţeleg de ce nu se apleacă asupra lui Heath Yeager.” El a luat o hârtie şi i-a înmânat-o. „Dacă acest barman nu este persoana potrivită? E ca şi cum ar fi mai preocupaţi de un posibil proces decât de găsirea ei înainte…”

A inspirat brusc, ca şi cum gândul la soarta necunoscută a fiicei sale îi răpea respiraţia.

Louisa a scanat un print al mesajelor lui Zoe. Toate erau din noaptea dispariţiei ei şi toate curgeau într-un singur sens: de la numărul lui Heath la cel al lui Zoe.

CĂŢEA NENOROCITĂ UNDE EŞTI?

SĂ NU ÎNDRĂZNEŞTI SĂ SPUI NIMIC

NU TE POŢI ASCUNDE DE MINE TE VOI GĂSI

Louisa a lăsat hârtia jos. Mesajele lui Heath prezentau un tablou mai dăunător decât o făcuse el să creadă. De ce erau poliţiştii atât de convinşi de vinovăţia lui Conor când aveau mesaje de ameninţare de la Heath către Zoe?

„Cum pot ignora toate astea” – dl Finch a fluturat mâna spre lista de mesaje – „pentru că prietenii lui spun că a fost cu ei? Bineînţeles că ar minţi pentru amicul lor.”

Louisa a citit din nou mesajele. Mesajele lui Heath depăşeau ceea ce îşi imaginase ea. Oare Zoe se temea de Heath? De aceea nu i-a răspuns la mesaj? „Poate că îi era frică să se întoarcă singură la apartamentul ei.” Louisa a dus mâna la colierul ei şi a rulat o perlă între vârfurile degetelor. „A vorbit cu voi despre Heath?”

Doamna Finch a pufnit. „A pomenit de el, dar nu l-a adus niciodată acasă. Nu l-am întâlnit niciodată.”

„A adus şi alţi copii acasă ca să vă cunoască?” a întrebat Louisa.

„Nu.” Doamna Finch s-a holbat la mâinile ei împreunate. „Nu venea acasă decât dacă nu era şcoală. Ajuta la treburile casnice când locuia aici, dar agricultura nu era pentru ea. Speram atât de mult că va găsi în sfârşit un loc în care să se

integreze. Undeva unde ar fi fost fericită.”

„Zoe era disperată să aibă o viaţă socială. Nu a avut niciodată mulţi prieteni.” Domnul Finch a frecat mâna soţiei sale, ca şi cum degetele ei erau reci şi el încerca să le încălzească.

„Trebuie să fi fost greu pentru ea, fiind atât de inteligentă, atât de diferită de ceilalţi copii.” Louisa ştia exact cum se simţea.

Domnul Finch a dat din cap. „Am avut-o târziu în viaţă. Nu ne-am gândit niciodată că vom avea un copil, darămite să fim înzestraţi cu unul atât de special ca Zoe. Până la vârsta de trei ani, a învăţat singură să citească. Ştiam că era diferită de ceilalţi copii. Şcoala de aici nu o putea găzdui, aşa că am luat o a doua ipotecă pentru a o trimite la o şcoală privată. Dar chiar şi acolo, era în clase cu copii mult mai mari decât ea. Din punct de vedere social, a fost mereu un outsider.”

Doamna Finch şi-a tamponat ochiul cu şerveţelul mototolit. „A fost încântată când a invitat-o în oraş. Nu ieşise la multe întâlniri. Am fost îngrijorată, dar am crezut că universitatea a fost atât de drăguţă. Toţi copiii păreau să aibă maniere bune. Îmi făceam griji că străinii o vor răni. Nu m-am gândit niciodată că va trebui să-mi fac griji pentru prietenii ei.”

„Acum ştim mai bine”. Buzele domnului Finch s-au comprimat de disperare. „Am cercetat toate statisticile. Majoritatea fetelor sunt rănite de persoane pe care le cunosc, nu de străini. Iubitul ei se învârtea prin muzeu?”

„Nu, nu l-am mai văzut până acum”, a răspuns Louisa. „Ai cunoscut vreunul dintre ceilalţi prieteni ai lui Zoe?”

Capul domnului Finch s-a clătinat într-un semn strâns, încordat din cap. „Colega ei de cameră, Isa. Am văzut-o de câteva ori când am trecut s-o vizităm pe Zoe. Sincer, aveam de

gând să vă întrebăm acelaşi lucru.”

Louisa a suspinat. „Mă tem că nu. Ţi-a pomenit de altcineva în ultima vreme? Vreo dificultate cu cursurile ei? Probleme cu alţi studenţi?”

„Nu”, a spus domnul Finch liniştit. „Părea încântată de cursurile ei. Ea iubeşte muzeul şi a fost foarte încântată să lucreze cu dumneavoastră.”

Louisa a înghiţit un ghem de tristeţe. „E o elevă grozavă.” Nu voia să creadă că Zoe nu va mai sări niciodată în biroul ei.

„Am crezut că a găsit în sfârşit un loc căruia îi aparţine, un loc unde ar putea găsi alţi oameni ca ea. Trebuia să îşi facă prieteni şi să aibă o viaţă normală.” Un plâns a alunecat printre buzele strânse ale doamnei Finch. „Ea nu trebuia să...”

Controlul i-a cedat. Umerii îi tremurau, iar lacrimile îi curgeau pe faţă. Soţul ei a întors-o la pieptul său şi i-a frecat spatele. Privirea pe care a aruncat- o peste umărul soţiei sale era plină de furie şi tristeţe. „Vă rugăm să ne anunţaţi dacă vă mai gândiţi la altcineva cu care Zoe şi-a petrecut timpul. Poliţia se comportă de parcă nici nu are rost să încerce. Nu vor să o spună, dar pot spune că sunt convinşi că e moartă, dar nu pot să cred. Mă tot gândesc că m -aş simţi altfel dacă ea nu ar mai fi. Că aş *şti.* Că ceva din mine ar fi murit odată cu ea.”

„Te voi suna dacă aflu ceva.” Louisa s-a ridicat. A ieşit, lăsându-i pe părinţii lui Zoe singuri cu durerea şi frica lor. Pe drumul de întoarcere spre Philadelphia, a dat volumul la stereo şi a încercat să-şi înece toate gândurile, dar o întrebare a refuzat să fie redusă la tăcere. Mai trăia Zoe?

Întoarsă la muncă, fundul ei nu a stat nici două minute pe scaunul de la birou înainte ca telefonul să-i sune cu o convocare la biroul lui Cusack. A raportat fără emoţiile ei obişnuite. Discuţia cu părinţii lui Zoe îi schimbase perspectiva.

„Unde ai fost?” Cusack s-a ridicat când ea a intrat în

biroul său, manierele sale înrădăcinate nefiind afectate de iritarea sa evidentă.

„M-au sunat părinţii lui Zoe.” Ea s-a aşezat uşor pe scaunul din fata
biroului lui. Cusack şi-a netezit cravata în timp ce se aşeza pe

scaunul său.

„Şi?

„Şi m-au rugat să vin la ei acasă.”

Întreaga lui faţă se lăsase cu o încruntare. „Deci ai plecat pur şi simplu?”

„Da. Mi-am luat o pauză lungă de prânz. Voi avea grijă să rămân mai târziu în seara asta. Nu voi rămâne în urmă.”

„Puteai să mă întrebi.”

„Care ar fi fost răspunsul tău?”

„Aş fi spus nu.”

„Deci ai fi preferat să-i refuz pe părinţii lui Zoe?”

Cusack s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

„Aceasta este o problemă pentru poliţie. Aş prefera să laşi investigaţia în seama lor.”

„Familia Finch m-a sunat”, a clarificat Louisa. „Nu eu am iniţiat contactul, dar nici nu am avut inima să refuz. Au inima frântă. Muncesc din greu pentru acest muzeu. Fac multe ore suplimentare. Îmi îndeplinesc responsabilităţile şi nu numai.” Dinţii i s-au încleştat de frustrare.

Amândoi ştiau că a profitat de situaţia de la muzeul din Maine. Ea făcea o treabă completă de curator la jumătate din salariu.

„Louisa, nu înţelegi esenţialul.” Exasperarea i-a accentuat accentul tăios. „Nu poţi pleca fără să anunţi pe nimeni unde te afli.”

„Indiferent cât de mult îmi place să lucrez aici, nu pot pune cariera mea înaintea vieţii lui Zoe.” Louisa şi-a ridicat bărbia şi s-a pregătit să fie concediată.

„Nu ţi-aş cere să-ţi pui slujba înaintea lui Zoe.” Cusack şi-a încrucişat braţele pe piept. „Dar doi angajaţi ai muzeului au dispărut. Nu vreau ca tu să fii numărul trei.”

Oh. Ar fi putut Cusack să fie îngrijorat pentru ea?

„Muzeul nu mai poate suporta niciun scandal.” Bineînţeles. El doar proteja muzeul. „Trebuie să stai departe de anchetă.”

„Nu pot.” Louisa i-a întâlnit privirea.

„De ce nu?”

„Pentru că nu renunţ la Zoe. A dispărut de 38 de ore.”

Conor a renunţat la graba cinei pentru a o lua pe Louisa după serviciu. I-a trimis un mesaj şi a aşteptat-o la o jumătate de stradă de muzeu. Ea s-a urcat în maşină.

„Cum a fost ziua ta?”

Ea şi-a sprijinit capul de geamul pasagerului. „Am fost la părinţii lui Zoe în pauza de prânz. Tatăl ei mi-a arătat mesajele pe care Heath i le-a trimis lui Zoe luni seara.” Ea a rezumat întâlnirea ei cu familia Finch. „De ce nu-l investighează poliţia pe Heath?”

„Nu ştim dacă nu o fac.” Conor şi-a scărpinat o mână pe bărbie. „Dar cred că avem nevoie de câteva informaţii despre Heath.”

El a aruncat o privire în lateral. Faţa ei era trasă şi obosită. Întâlnirea cu familia Finch îi luase mult timp. Dacă îşi petrecuse ora prânzului conducând, atunci nu mâncase. „Am o noapte târzie. Ce zici să ne oprim pentru un sandviş şi o

cafea?”

„Bine”, a răspuns ea, distrată.

A găsit un loc norocos la marginea trotuarului, a parcat şi şi-a trecut cardul de credit la chioşcul de parcare. Au mers un bloc pe strada 18 şi au intrat într-o cafenea.

Conor a ales o cabină întunecată, cu spătar înalt, în spate, pentru intimitate. Cafeneaua bistro se adresa în principal celor care luau prânzul. Jumătate din mese erau goale. Chelneriţa a sosit, iar Conor a comandat cafea şi un club sandwich.

Louisa a cerut ceai verde.

Când chelneriţa a plecat, ea i-a povestit despre vizita ei sfâşietoare la casa familiei Finch. El s-a întins peste masă şi i-a luat mâna. „Erai ca Zoe, nu-i aşa? Înaintea clasei tale, separată de ceilalţi copii?”

„Da.” Louisa le-a studiat degetele împletite. „Mi-am luat doctoratul la nouăsprezece ani.”

Degetul lui mare a frecat încet un cerc pe dosul mâinii ei. „De asta ai nevoie atât de mult să o găseşti? Pentru că e ca tine?”

Era Louisa ca părinţii lui Zoe, refuzând pur şi simplu să accepte moartea fetei pentru că adevărul ar fi fost prea dureros?

„Poate.” Lacrimile îi sclipeau în ochi. „Ştiu cum e să fii singur într-o cameră plină de oameni, să ai succes academic şi să nu ai prieteni, să fii disperat să te integrezi. Tatăl meu a călătorit. Mama mea era moartă. Mătuşa mea nu era interesată.”

„Şi tu erai singură.” Degetele lui s-au strâns în jurul ei. „Imi pare rau.”

„A fost cu mult timp în urmă.”

Dar ea nu trecuse peste asta, iar Conor îi mulţumea lui Dumnezeu pentru cei trei fraţi ai săi. Oricât de nebună ar fi

fost viaţa lui, familia Sullivan se avea mereu unul pe celălalt.

„Vorba aia cu timpul vindecă toate rănile este o prostie totală. Tăieturile atât de adânci nu dispar niciodată, indiferent de câţi ani trec. Încă mi-e dor de părinţii mei.” Sandvişul lui Conor a sosit. El împinse farfuria spre mijlocul mesei, dar ea nu părea interesată. Mâncase ceva de la brioşa pe care i-o adusese în acea dimineaţă?

Soarele la apus prelungea umbrele de pe trotuarul de afară. Pentru prima dată, ea se deschisese în faţa lui. Îl lăsase să întrevadă sufletul rănit de sub masca ei.

Acum, privind pe fereastră, profilul ei îngheţase din nou, toate semnele durerii sale fiind şterse. Era o lebădă alunecând pe malul râului Schuylkill, după toate aparenţele elegantă, liniştită şi nemişcată. Toată mişcarea avea loc sub suprafaţă, ascunsă vederii. Se întreba pentru a suta oară câte straturi va trebui să descopere pentru a o găsi pe adevărata ea.

Ea îl fascina şi îl provoca.

Cu o senzaţie de scufundare, îşi dădu seama că pentru a se apropia mai mult de ea ar fi nevoie de mai multe discuţii de genul atingerii. Şi, Doamne Dumnezeule, *el* avea să fie cel care le iniţiază, ceea ce era complet opusul ordinii naturale a universului.

Telefonul Louisei a bâzâit. „Scuză-mă.”

S-a ridicat de la masă, a ieşit afară şi a răspuns apelului de pe trotuar.

S-a întors câteva momente mai târziu şi şi-a strecurat telefonul în poşetă. „Xavier English este profesorul de studii celtice. Vine frecvent la muzeu. Este şi mentorul lui Zoe. Profesorul English va vorbi cu noi dacă ne întâlnim cu el în afara campusului. Nu vrea să lăsăm pe nimeni să ştie că vorbeşte cu tine.”

„Pot să înţeleg asta. Unde vrea să ne întâlnim?”

„Vine aici. E destul de întuneric şi poate pretinde oricând că nu i-am spus că eşti aici”, a spus Louisa.

„Cum l-ai convins să vină?”

„I-am spus că eu cred că eşti nevinovat.”

„Şi asta a fost suficient?”

Ea a ridicat un umăr. „A spus că vrea să decidă singur.”

Zece minute mai târziu, uşa s-a deschis. Louisa s-a ridicat pe jumătate în picioare şi i-a făcut cu mâna unui bărbat din uşă. Cu un semn din cap, s-a strecurat printre mese până la cabina lor. Profesorul English nu era bătrânul tocilar la care se aştepta Conor. Pe la cincizeci de ani, profesorul era înalt de un metru optzeci şi era în formă de atlet. Avea părul gros şi tuns scurt. Purta blugi şi o cămaşă cu nasturi.

A salutat-o pe Louisa cu un zâmbet cald şi o strângere de mână.

L-a prezentat lui Conor. „Mulţumesc că ai venit până aici, Xavier.”

El s-a aşezat lângă ea. „Şi eu sunt îngrijorat pentru Zoe. Punctualitatea sar putea să nu fie punctul ei forte, dar să rămâi puţin în urmă nu este acelaşi lucru cu a lipsi de la ore şi de la munca ei la muzeu. Asta nu-i stă în fire. Dar tu chiar crezi că a fost răpită? Pare atât de ireal. Poliţia a fost peste tot în campus în ultimele două zile.” Ochii lui Xavier s-au îndreptat spre Conor. „Poza cu tine de la ştiri nu prea seamănă cu tine.”

Conor a ridicat din umeri. „E veche, iar faţa mea era făcută praf.”

„De ce ar trebui să cred că nu eşti vinovat?” a întrebat Xavier.

„Nu am întâlnit-o pe Zoe până luni seara”, a spus Conor. „Şi nu este asta pe dos? Ce s-a întâmplat cu inocent până la proba contrarie?”

„Poliţia crede că are suficiente dovezi pentru a te face principalul suspect”, a spus Xavier. „Arată poza ta în jurul colegiului şi întreabă pe toată lumea dacă te-a văzut.”

„Şi dacă nu Conor a făcut-o, Xavier?” Louisa s-a răsucit în scaunul ei pentru a-l înfrunta. „Şi poliţia îşi concentrează ancheta pe el? Nu o vor găsi pe Zoe.”

Ochii lui Xavier nu erau sută la sută convinşi, dar Conor avea suficiente îndoieli pentru a merge mai departe.

„Când a fost ultima dată când ai văzut-o pe Zoe?”, a întrebat el.

„Luni dimineaţa. Sunt mentor pentru patru studenţi. Zoe, colega ei de cameră, Isa, plus doi studenţi.” Xavier şi-a împletit degetele. „Îmi place să mă întâlnesc cu studenţii absolvenţi la fiecare două săptămâni. Zoe şi Isa au multe de făcut anul acesta.”

„Isa a primit subvenţia Pendleworth, este corect?”

„Da, şi este şi asistenta mea în acest an.” Zâmbetul dezinvolt al lui Xavier se stinse. „Am sperat să o pregătesc pe Zoe pentru postul de anul viitor.”

„Zoe este tânără pentru un post de AT”, a spus Louisa.

„Tânără, da, dar dedicată studiilor ei. Sincer, este unul dintre cei mai inteligenţi studenţi cărora le-am predat vreodată.” S-a încruntat. „Uneori mă întreb, totuşi, la ce presiune este supusă.”

„Ce vrei să spui?” a întrebat Conor.

„Ei bine, Zoe are doar 21 de ani. Ea nu are mulţi prieteni apropiaţi. Majoritatea colegilor ei de clasă sunt cu cel puţin trei ani mai mari decât ea. Din punct de vedere social, este o diferenţă mare. Chiar dacă sunt mentorul ei doar de la începutul semestrului, mi-am dat seama că nu este întotdeauna fericită.” Xavier şi-a sprijinit antebraţele pe masă. „Cred că e singură. Până de curând, vârsta ei o împiedica să se

alături celorlalţi când ieşeau să bea bere după ore.”

Louisa a dat din cap. „Era foarte încântată de ziua ei. Am impresia că a crezut că va fi o „intrare” magică pe scena socială.”

„Asta nu este foarte realist”, a spus Conor.

Xavier a ridicat din umeri. „IQ-ul lor nu îi face mai maturi emoţional. De fapt, mi se pare că de multe ori e chiar invers. Frecvent, ceilalţi copii i-au evitat de la o vârstă fragedă. În plus, dacă au fost lăsaţi să sară peste cl ase, ca Zoe, vârsta lor este un detriment clar. Trei ani nu pare mare lucru la 24 de ani, dar în clasele inferioare, diferenţa ar putea fi la fel de bine ca Marele Canion social. Ce absolvent de liceu va invita o fată de 15 ani la petrecerea ei de absolvire? Unii dintre cei mai inteligenţi copii nu au avut prieteni apropiaţi. Ei nu ştiu să citească semnalele sociale şi au puţină experienţă în interacţiunea cu colegii lor. Se profită uşor de ei. Sincer, Zoe ar fi o ţintă evidentă pentru un prădător.”

„Cât de matură este?” a întrebat Conor.

„Ea este la fel de volatilă emoţional ca orice altă fată de 21 de ani. De fapt, luni, era distrasă, o stare foarte neobişnuită pentru ea. Am fost îngrijorat. O parte din treaba unui mentor este să se asigure că puştii nu s-au suprasolicitat. Când am întrebat-o dacă totul este în regulă, a menţionat că are o întâlnire, dar părea emoţionată. Aş putea să mă înşel. Poate că era doar emoţionată. Nu am discutat despre asta, dincolo de faptul că m-am asigurat că nu era o problemă legată de şcoală.” Xavier şi-a pus mâinile pe genunchi şi s-a împins în picioare. „Trebuie să mă întorc. Sper să o găsească cineva. Sper că nu e. . .” A lăsat să se înţeleagă.

Conor s-a ridicat şi i-a strâns mâna. „Ai cunoscut-o pe Riki LaSanta?”

„Nu prea bine”, a spus Xavier. „A fost la unul dintre

cursurile mele anul trecut, înainte de a-şi schimba specializarea de la istorie europeană la istorie egipteană.”

„Mulţumesc.” Louisa a atins încheietura lui Xavier.

„Fii atentă, Louisa.” Xavier i-a acoperit mâna cu a lui pentru un scurt moment, suficient cât să-l irite pe Conor. „Ne vedem sâmbătă seara la strange- rea de fonduri.”

Conor s-a enervat când Xavier a părăsit cafeneaua. Avea Louisa o întâlnire cu profesorul?

Louisa îşi sorbi ceaiul. „Mă întreb cum s-a simţit Zoe când întâlnirea pe care o anticipa a mers îngrozitor de prost.”

Conor s-a gândit la seara de luni. „Era supărată, cu atât mai mult cu cât nu a putut să o sune pe colega ei de cameră.”

„Mă întreb dacă Isa chiar nu a primit mesajele sau dacă a ignorat apelurile lui Zoe”, a meditat Louisa. „Există multă competiţie între studenţii absolvenţi.” Şi-a verificat telefonul. „Nu m-a sunat înapoi.”

„Crezi că Isa simţea că Zoe îi suflă în ceafă, academic vorbind?”

„Este o posibilitate. Ştiu că Zoe a fost pe locul al doilea în clasamentul pentru grantul Pendleworth.”

„Ştiai că Riki a fost specializată în istorie europeană până anul acesta?”

„Nu. Mă întreb dacă poliţia ştie.” Scoţându-şi un picior din pantoful înalt, şi-a frecat absentă degetele de la picioare înainte de a-l băga la loc cu o grimasă.

Conor a dat din cap spre picioarele ei. „De ce porţi alea dacă te dor?” Privind în sus la el, ea a înclinat capul. „Ce altceva aş purta?”

„Ceva care nu doare?” a sugerat Conor cu un zâmbet şi o privire la pantofii de alergare bătuţi din picioarele lui.

„Oh, sunt sigură *că astea* i-ar prinde bine şefului meu.” Louisa a chicotit. Telefonul ei a bâzâit pe masă. „Imi pare rau.

Trebuie să răspund.”

„Nicio problemă. Dă-i drumul. O să plătesc nota şi ne întâlnim afară.” Faţa i s-a încordat în timp ce se îndrepta spre uşă şi a răspuns la telefon.

„Bună, mătuşă Margaret.”

I s-a alăturat pe trotuar în timp ce ea apăsa END şi se uita la telefon.

„E totul în regulă?”

Ea a expirat, forţând un zâmbet pe buzele ei comprimate. „Da. Mătuşa mea va fi în oraş pentru un eveniment caritabil. Ea vrea să ia cina cu mine vineri.” Louisa şi-a frecat locul dintre sprâncene.

„Este rău?”

„Nu ştiu. Nu vorbesc cu ea foarte des.” Mâna Louisei a alunecat spre perlele ei. Era mai mult decât atât. „Situaţia este complicată. Tatăl meu m-a încredinţat surorii sale pentru că nu ştia ce să facă cu o fiică pe care abia o cunoştea. Din păcate, mătuşa Margaret nu era potrivită pentru acest rol. Nu că aş fi fost uşoară. Sincer, nu mi-a plăcut intruziunea ei. Îl voiam pe tatăl meu”.

I-a luat cotul şi a îndreptat-o spre clădirea ei. „Nimic din toate astea nu a fost vina ta. Erai un copil. Jayne şi Danny aveau multe resentimente.”

Speranţa i-a luminat ochii. „Ai vrea să ni te alături? Mătuşa Margaret este cazată la Ritz Carlton, iar noi luăm masa la Capital Grille. Sunt sigură că pot extinde rezervarea la trei persoane.”

Să vedem, i-ar plăcea să aibă o cină lungă, ciudată şi elegantă cu două femei aflate într-o relaţie tensionată? Nu prea. În plus, îi promisese lui Pat că se va ocupa de bar. „Mâine Pat are o chestie cu casa deschisă la şcoala copiilor vineri. Jaynie e însărcinată şi obosită. Nu-mi place s-o văd

trează până târziu.”

„Jayne este însărcinată?” Gura Louisei s-a întors într-un zâmbet melancolic. „N-aş putea spune.”

„E devreme.” A aruncat o privire în lateral. „Spune-mi despre strângerea asta de fonduri de sâmbătă seara.”

„Este o licitaţie silenţioasă. Vor fi băuturi şi aperitive. Face parte din munca mea să ajut la relaxarea portofelelor. Va veni Damian, majoritatea personalului muzeului, plus unii dintre profesorii de istorie ai universităţii care lucrează cu muzeul.”

„Sună interesant”, a minţit Conor. Îşi luase destule slujbe de barman la evenimente caritabile. Coada lungă la bar era doar pentru a amorţi plictiseala. Dar îşi dorea să fie acolo pentru a se familiariza cu oamenii implicaţi în caz şi, de asemenea, ar fi vrut să-i supravegheze pe Damian şi Xavier. Eşti prea gelos?

„Atunci sună mai interesant decât va fi.” Tonul Louisei a devenit ironic. „Acum că mă gândesc la asta, printre participanţi se vor afla mai multe persoane care le cunoşteau atât pe Zoe, cât şi pe Riki. Voi avea grijă să fiu cu urechile ciulite. Sunt sigură că cazul va fi unul dintre subiectele principale de conversaţie.”

Lui Conor nu-i plăcea ideea ca Louisa să-şi petreacă seara într-o cameră plină de potenţiali suspecţi. Dar ce putea să facă? Cu greu ar fi putut căpăta o invitaţie. S-a oprit în faţa Rittenhouse. „Probabil că ar trebui să plec.”

„Mulţumesc pentru ajutorul acordat astăzi.” Louisa s-a ridicat în picioare. Pe tocuri, era doar cu câţiva centimetri mai scundă decât el, o distanţă foarte sărutabilă. Dar nu aici. Prea public. El a urmat-o în hol şi a tras-o departe de uşă. S-a aplecat în faţă şi şi-a lipit buzele de ale ei. De data aceasta, ea a răspuns fără ezitare, buzele ei cedând uşor, apoi apăsând

înapoi spre ale lui. Plăcerea progresului i-a înflorit în piept, ceea ce era ridicol având în vedere natura castă a sărutului.

Mâna lui Conor îi tremura în lateral. Voia să o ţină în braţe, să o tragă înspre trupul său. Viziunile pielii moi sub mătase i-au secat sângele din cap şi l- au trimis spre sud. Încet, a ridicat o mână şi i-a cuprins maxilarul, mângâindu-i uşor bărbia cu degetul mare.

El i-a ridicat capul. Ochii ei verzi se întunecaseră. Dorinţa i-a zvâcnit prin burtă şi i-a aterizat în ouă. Da, aşa e. Era timpul să plece. Sexul îi întunecase judecata, iar el îşi dorea mintea limpede.

„Te voi suna mâine."

Louisa a zâmbit. „Nu vrei să-ţi iei câinele?"

Conor s-a gândit la adolescentul cu glugă de pe alee. „Te-ar deranja să o ţii câteva zile?"

„Deloc." Zâmbetul ei s-a lărgit.

Câinele ar fi rămas singur în apartamentul lui. Dacă Kirra rămânea cu Louisa, îşi puteau ţine companie una alteia. Bănuia că amândouă au petrecut destul timp singure.

„Trebuie să plec. Pat conduce barul singur. Ai grijă." Lăsând-o pe Louisa la lift, el a ieşit. Pe trotuar, discuţia cu Xavier îi revenea în minte. Nu-l învinuia pe profesor că se îndoia de nevinovăţia lui Conor. Cantitatea de dovezi circumstanţiale împotriva lui era uluitoare. A fost implicarea lui Conor în dispariţia lui Zoe o coincidenţă sau o înscenare? Dacă cineva plănuia să îi însceneze asta, ar fi petrecut mult timp urmărindu-i atât pe Conor, cât şi pe Louisa.

S-a uitat înapoi la clădirea ei. În lumina aceea, apartamentul ei sigur nu părea la fel de sigur.

Capitolul 15

Louisa a hrănit-o pe Kirra şi a scos-o afară pentru o

plimbare rapidă. Să ai un câine era mai plăcut decât îşi imaginase. Soarele cobora în spatele clădirilor, aruncând umbre răcoroase pe trotuar. Ca de obicei, spaţiul verde era plin de oameni hotărâţi să se bucure de ultima perioadă de vreme plăcută. Sărutul lui Conor încă o gâdila pe buze, dar bucuria ei era întunecată de cele patruzeci şi două de ore în care Zoe lipsise. Cina iminentă cu mătuşa ei îi întunecase şi mai mult starea de spirit.

„Ar fi trebuit să o refuz pe mătuşa Margaret”, a spus Louisa în timp ce treceau pe lângă bazinul reflectorizant. Kirra s-a uitat în sus şi a dat din cap. Era o ascultătoare excelentă, iar Louisa se trezea spunându-i câinelui lucruri pe care nu le-ar fi împărtăşit niciodată cu o altă persoană. „Dar în momentul în care i – am văzut numărul pe telefon, nu m-am putut gândi decât că ea trebuie să ştie ce e în neregulă cu tati şi de aceea vrea să se întâlnească cu mine.”

Posibilităţile îi treceau prin cap. Cancer? Atac de cord? Boală de ficat? Era pe moarte? Ce i-ar fi spus mătuşa Margaret vineri seara?

Pe drumul de întoarcere în clădire, tânărul portar i-a zâmbit larg. „Cineva a lăsat un pachet pentru dumneavoastră, domnişoară Hancock. Este la recepţie.”

„Mulţumesc, Gerome.” Louisa l-a urmat până la micul birou de recepţie din hol. El i-a înmânat o pungă de cadouri distinctivă, de culoare albastru-azurie. Tiffany's. Ea a aruncat o privire înăuntru. Sub un spray de hârtie absorbantă se afla o cutie mică. „Şi mulţumesc că ai plimbat-o pe Kirra în această după- amiază.”

„Oricând, Dr. Hancock. E drăguţă.”

Punga cu cadouri în mână, Louisa a luat liftul până la apartamentul ei. Ce ar putea fi? Singura persoană care îi trimitea bijuterii zilele astea era tatăl ei, dar ziua ei de naştere

era peste câteva luni. El nu fusese în Statele Unite pentru a-şi lua rămas bun când ea plecase din Maine şi părea distrat când o vizitase primăvara trecută. Dar ea tocmai fusese concediată şi presupusese că dezamăgirea lui pentru eşecul ei profesional îl îndepărtase. Poate că îi era dor de ea. Cu un pas mai uşor, a mers în dormitor pentru a-şi schimba hainele de lucru.

În pantaloni de yoga şi un hanorac, s-a aşezat pe canapeaua din sufragerie. Perna şi pătura pe care Conor le folosise noaptea trecută erau stivuite lângă ea. A ridicat perna la faţa ei şi a inspirat. Mirosea ca el. A ascuns-o în spatele ei. Cu amintirile lui Conor şi cu câinele la picioarele ei, apartamentul mare nu părea atât de gol. Poate că îl va cumpăra până la urmă.

Aşează punga de cadouri în poală, scoase hârtia albă delicată de ţesut şi băgă mâna după cadou. TIFFANY & CO. era imprimat pe partea de sus a cutiei de culoare teal. A desfăcut uşor panglica albă şi a ridicat capacul. Trebuie să fie de la tati.

A deschis capacul. Aurul a prins lumina. Era un talisman în formă de barcă cu pânze. Louisa a scăpat cutia.

Nu.

Nu putea fi.

Cutia aterizase cu partea dreaptă în sus pe covorul de la picioarele ei. Velierul auriu strălucea în lumina de pe măsuţă. Sprijinindu-se pe ea însăşi, a răsturnat punga cu cadouri şi s-a uitat înăuntru. Un mic plic alb se afla pe fund. L-a deschis, sperând că s-a înşelat.

Dragă Louisa,

Un mic semn pentru a arăta cât de mult mi-e dor de tine. Sper că te vei răzgândi asupra mutării tale recente şi că te vei întoarce acasă. Tu eşti singura pentru mine. Am nevoie de

tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Te rog să mă ierţi.

Al tău întotdeauna,

Blaine

Stomacul i s-a încleştat când i-a citit semnătura. Bineînţeles că avusese dreptate. Cine altcineva, în afară de Blaine, care făcea curse de iahturi, i-ar fi trimis o barcă cu pânze?

Dar cum a găsit-o? Presupunea că găsirea unui curator de muzeu specializat în istorie europeană nu era atât de dificilă. Oricât de privată şi-ar fi păstrat viaţa personală, viaţa ei profesională era inevitabil publică. Dar el îi trimisese asta acasă, nu la muzeu. Fusese în stare să plătească un furnizor de informaţii pe internet pentru adresa lui Heath. Aceleaşi date personale erau probabil disponibile şi despre ea. Mâinile îi tremurau, a pus mâna pe telefon, a format linia portarului şi a întrebat de Gerome.

„Da, doamnă?”

Louisa şi-a adunat vocea. „Gerome, l-ai văzut pe bărbatul care a lăsat pachetul pentru mine?”

„Da, doamnă. Era blond, un pic mai înalt decât mine, foarte bine îmbrăcat.

L-am întrebat cum îl cheamă. A spus că vei şti cine este când vei deschide cutia. A vrut să-ţi facă o surpriză.”

„Mulţumesc, Gerome.” Louisa îşi înghiţi greaţa crescândă la gândul că Blaine a fost aici. „Dacă vine din nou, te rog să nu-l laşi să urce şi să nu mai accepţi alte pachete. Sună-mă imediat.”

„Da, doamnă.” Tonul lui Gerome s-a aplatizat, spunându-i Louisei că a înţeles. Louisa a închis telefonul. Kirra s-a lipit de picioarele ei.

„E în regulă, fato.” A îndesat cutia cadou şi felicitarea înapoi în pungă şi s-a dus în bucătărie. Pentru o clipă, a ţinut-o

deasupra coşului de gunoi, apoi sa răzgândit. Poate că ar fi mai bine să i-l trimită înapoi. Blaine trebuia să-şi bage în cap că ea nu voia să aibă de-a face cu el. O urmărea de ani de zile şi trebuia să înceteze. Ea nu va fi niciodată a lui.

Nu după ceea ce îi făcuse.

Deschise dulapul de pe hol şi puse punga pe raftul de sus. Imediat ce avea timp, i-o trimitea înapoi. Ignorarea lui nu funcţionase în trecut. De data asta avea să fie mai energică. După ce a verificat încuietorile uşilor, a înghiţit două aspirine şi s-a dus în dormitor. Un duş fierbinte a ajutat-o să se relaxeze, dar somnul avea să fie evaziv în seara asta.

S-a aşezat pe canapea şi a pornit televizorul. Kirra a sărit lângă ea, s-a ghemuit şi şi-a odihnit capul pe piciorul ei. Recunoscătoare pentru companie, Louisa a aşezat o mână pe spatele câinelui.

Mintea ei se învârtea între cadoul nedorit al lui Blaine, durerea pentru Riki şi grija pentru Zoe. Unde era stagiara ei? Poliţia părea sigură că era moartă, dar Louisa refuza să creadă asta. Dar cu Riki deja ucisă, cât timp mai putea spera că Zoe nu fusese ucisă?

$$$

Capul roşu al lui Pat se lăsă peste paharul său.

„Haide. Hai să te ducem acasă.” Conor a apucat braţul fratelui său şi l-a ridicat peste umerii lui.

Pat stătea în picioare şi se legăna. „Okeydokey.”

Conor a şovăit când Pat s-a sprijinit de el. „Uşurel. Dacă cazi, acolo vei rămâne peste noapte.” L-a condus pe Pat afară pe uşa din spate şi spre maşina care aştepta.

„Ai grijă la cap.” Conor a deschis portiera şi l-a pliat pe

Pat pe scaunul pasagerului. A băgat picioarele lungi ale fratelui său sub bord. Porsche-urile 911 vechi de douăzeci de ani nu erau proiectate pentru a transporta bărbaţi de mărimea lui Pat.

„I-am crescut cum trebuie.” Vocea lui Pat era groasă şi slabă.

„Am făcut-o, Pat. Am făcut o treabă al naibii de bună.” Conor a alunecat la volan şi a luat câteva secunde pentru a admira toată pielea nouă şi strălucitoare din interior. Fratele său a scos un râgâit masiv, iar Conor i-a aruncat o privire. „Nu vomita în maşina mea.”

Pat şi-a bătut pieptul. „Sunt insultat. Mă pot ţine de băutură cu cei mai buni dintre ei.”

Conor şi-a acoperit râsul cu o tuse. Toleranţa lui Pat la băutură era ridicol de scăzută pentru mărimea lui.

A pornit maşina. Motorul a pornit cu un răget dulce. Ar trebui să se gândească să o vândă şi să caute un alt proiect. Îşi lua o zi întreagă liberă pe săptămână. Ce s-ar fi făcut fără o maşină de reparat?

Dar, la naiba, aceasta se dovedise a fi o plimbare frumoasă.

„Nu pot să cred că Jaynie va avea un copil.” Pat a pufnit. „Şi se mărită de Crăciun.”

„Nici eu.” Conor a condus pe Oregon Avenue. Cei doi poliţişti care stătuseră în bar toată noaptea s-au urcat în maşina lor nemarcată şi l-au urmat. „Poate că ar trebui să devanseze data nunţii. Ar fi frumos dacă s-ar căsători înainte să înceapă să pară însărcinată.” Nu era sigur de ce i-a venit asta în cap şi i-a ieşit pe gură. Conor nu era chiar obsedat de corectitudine. Dar fusese o vreme când aparenţele contau, ca atunci când asistentul social venise într-o vizită la domiciliu pentru a se asigura că Pat şi Conor se descurcau bine cu fraţii

lor mai mici. De cele mai multe ori nu puteau, dar se prefăceau destul de bine. Toţi cei patru fraţi Sullivan erau buni mincinoşi, ceea ce probabil nu ar fi trebuit să fie considerat un atribut.

Pat a ignorat comentariul său. „Ah, e fericită. Cui naiba îi pasă?”

„Ca de obicei, ai dreptate.” Conor a râs, dar nu a simţit umorul. O tristeţe inexplicabilă i se cuibărise în oase în seara asta, un torent de nemulţumire care creştea în el de luni de zile.

Se simţea deranjant ca o autocompătimire.

Era gelos pe fericirea celor trei fraţi ai săi? Pentru că dacă era, asta era penibil. Penibil şi de neiertat. Chiar avea nevoie de propria lui viaţă. El şi fraţii lui suferiseră aceeaşi tragedie. Ei au mers mai departe. De ce el nu?

„Ea a crescut. Îl are pe Reed. Nu mai are nevoie de noi.”

„Aşa ar trebui să fie, Pat.” Oare părinţii simţeau această amestecătură de emoţii când copiii lor se căsătoreau şi aveau copii? Cum putea el să fie trist şi fericit în acelaşi timp?

„Iar Danny s-a stabilit în Maine cu Mandy.” Pat a suspinat greu. Alcoolul îl facea pe fratele său emotiv. „Tu eşti ultimul rămas, Conor.”

„Uh-huh.” *Nu te angaja.*

„Vorbesc serios.” Pat a sughiţat. „Ai nevoie de o soţie.”

Conor scoase un alt sunet de neangajare şi îşi notă mental că noua limită a fratelui său era de trei pahare, două dacă bea scotch, aşa cum făcuse în seara asta pentru a sărbători vestea lui Jayne.

„Ce mai face curatorul tău?” a întrebat Pat.

„Bine.” Conor nu avea de gând să se apropie de o conversaţie despre Louisa cu un Pat beat şi sentimental.

Pat s-a uitat în oglinda laterală. „Poliţiştii sunt în spatele

nostru. E o afurisită de paradă. Ai veşti de la Damian?”

„Spune că aşteaptă rezultatele testului ADN.” Conor a cotit pe o stradă laterală îngustă şi a ocolit cu maşina sport un coş de gunoi căzut. „I-am văzut urmărindu-mă.” Conor a presupus că erau mereu în apropiere, chiar dacă nu-i putea vedea.

„Rezultatele testelor vor dovedi că eşti nevinovat”, a spus Pat.

Conor nu a răspuns. Părul lung pe care îl găsiseră în apartamentul lui era al lui Zoe, dar sângele nu era al ei. Cum s-ar juca asta?

A fost bucuros să oprească în faţa micii bucăţele de fericire urbană a lui Pat şi Leena. La fel ca familia pe care o găzduia, casa de cărămidă emana haos şi mulţumire. Curtea îngustă din faţă avea o alee abia suficient de mare pentru o dubiţă şi o fâşie de iarbă la fel de mare. O roată mare era răsturnată pe alee, cu anvelopele în aer ca un câine care vrea să i se frece burta.

„Am ajuns.” *Slavă Domnului.* Conor a parcat la bordură. Pat s-a îmbărbătat. „Leena o să fie nervoasă.”

„Probabil”, spuse Conor doar ca să-l facă pe Pat să transpire şi, spera, săi ia gândul de la viaţa lui Conor. Poate că Pat avea 30 de centimetri înălţime şi 45 de kilograme în plus faţă de soţia lui, dar Leena conducea spectacolul. Fără îndoială. Deşi nu i-ar fi dat fratelui său un moment greu. Nu în seara asta. Ştia cât de profund îl afectase vestea lui Jayne. Dacă Pat ar fi fost treaz, ar fi ştiut că Leena îl susţinea atunci când conta, dar paharele alea de scotch îi deformaseră perspectiva, aşa cum obişnuia să facă băutura.

Pat şi-a croit drum pe alee. Urmându-l, Conor a luat tricicleta de plastic, a redresat-o şi a aşezat-o pe verandă, sub streaşină. Leena avea deja uşa deschisă. O chitară de jucărie îi

atârna din vârful degetelor, iar pete umede îi acopereau partea din faţă a pantalonilor scurţi şi a tricoului. Baia fusese terminată de curând şi ea era încă în faza de curăţare a dezordinii din seara care urma după ceea ce ea numea închidere, mai degrabă decât culcare.

Şi-a sprijinit o mână pe şold şi i-a făcut soţului ei o admonestare falsă. „Sărbătoreşti mult?”

Ridicându-se de pe balustrada albă din fier forjat, Pat a mormăit ceva ce semăna cu „te iubesc” şi s-a aplecat pentru a-i da soţiei sale un sărut.

„Şi eu te iubesc. Intră în casă înainte să cazi”. Leena şi-a fluturat mâna în faţa feţei. „Oh, Doamne, Conor, l-ai lăsat să bea scotch?”

„Îmi pare rău, Leena.” Conor l-a condus pe Pat peste prag şi în camera de zi. Pat a făcut trei paşi strâmbi prin Berber şi s-a întins pe canapeaua din sufragerie ca şi cum nu ar mai fi putut face niciun pas.

Conor i-a dat cumnatei sale un pupic pe obraz. „E numai al tău.”

„Doamne, mulţumesc.” Rânjind, Leena a închis uşa de la intrare. Şuviţe din părul ei negru scăpaseră din coada de cal. O şuviţă umedă îi căzuse peste ochi, iar ea o împinse după ureche. O masă zburdalnică de blană de culoarea ciocolatei, noul lor căţel Labrador, a lătrat şi s-a clătinat de cealaltă parte a porţii de vizavi de intrarea în bucătărie.

„Cum e Killer?”

„E un băiat cuminte. Din fericire, creioanele colorate nu sunt toxice.” Leena s-a dus la poartă şi a scărpinat capul căţelului. „Eşti sigur că nu vrei un căţeluş? Mai sunt încă doi.”

„Pozitiv.” Conor s-a gândit la câinele care dormea acum în patul Louisei. Kirra ar trebui să stea acolo. „Apartamentul meu e prea mic şi nu sunt niciodată în el.”

„Un câine ar fi o companie bună. Petreci prea mult timp singur.”

„Singur? Eu nu sunt niciodată singur. Sunt mereu în bar.”

„Ştii ce vreau să spun.”

Un chicotit a coborât pe scara care trecea de-a lungul peretelui sufrageriei. Cineva era încă sus.

Leena a aruncat chitara de plastic într-un coş de gunoi deschis în colţ, a mers până la baza treptelor şi şi-a pus o mână în jurul gurii. „Nu mă face să urc acolo.”

Tăcere.

Yep. Fără îndoială. Leena era şefa. „Ai nevoie de ajutor să-l duci sus?” „De parcă am putea să-l urcăm pe treptele alea.” Leena a râs. „E bine unde e.” Avea dreptate. Scara era îngustă şi abruptă, abia dacă îi făcea loc lui Pat când se ţinea bine pe picioare. „Durerea de spate de mâine îi va aminti de ce nu prea bea”, a spus Leena fără nici cea mai mică urmă de milă.

„Fără îndoială.”

„Copiii sunt, evident, încă treji, dacă vrei să apari şi să le spui noapte bună.” Ea a tras o pătură de pe spătarul canapelei şi a înfăşurat-o în jurul soţului ei. Mâna ei i-a mângâiat rapid maxilarul pătrat cu dragoste. Un sforăit a străbătut camera.

În mod normal, lui Conor nu i-ar plăcea nimic mai mult decât o rundă de îmbrăţişări din partea nepoţilor şi nepoatelor sale, dar în seara asta gândul la afecţiunea lor energică i-a golit pieptul. De ce? Ce se schimbase? De ce sarcina lui Jayne îl făcea pe Conor nostalgic? Avea ceva de-a face cu Louisa?

Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă în seara asta era că era prea obosit şi prea stresat din cauza fetei dispărute şi a anchetei poliţiei pentru a-şi analiza viaţa amoroasă.

„Chiar trebuie să mă întorc la bar.” Conor se întoarse spre uşă, apoi se opri, privirea lui îndreptându-se spre fratele

său. „Pat e bine?”

„Da, de ce?”

„S-a înecat la vestea lui Jayne.”

„Este fericit, dar, în acelaşi timp, vestea l-a făcut să se simtă mai bătrân, mai puţin necesar, ca şi cum acel capitol din viaţa lui s-a închis. Tu şi Pat v-aţi petrecut ultimele două decenii comportându -vă mai mult ca nişte părinţi decât ca nişte fraţi.” Ochii întunecaţi ai Leenei s-au oprit asupra lui Conor ca o vedere cu raze X. „Cum te descurci cu vestea lui Jayne? Ai crescut-o la fel de mult ca Pat.”

„Bine. Pat a făcut cea mai mare parte din parenting.”

„Întotdeauna faci asta.”

„Ce fac?” Conor a dat înapoi, spre uşă. Ar fi trebuit să-şi ţină gura închisă.

„Îţi respingi contribuţia”. Leena a redus distanţa dintre ei şi l-a înţepat în piept cu un deget. Putea la fel de bine să fi folosit un cuţit. „Nu ar fi reuşit fără tine şi ştii asta.”

Da. Leena a văzut prin el. Conor făcu un pas lateral. „Sunt încântat pentru Jaynie.”

„Conor . . Ea şi-a scuturat capul. „Nu ai fost tu însuţi toată vara. Vorbeşte cu mine. Pat a spus că ai o prietenă nouă?”

„Nu e chiar o prietenă.”

„Ce este ea?”

Bună întrebare. „Nu ştiu. E implicată în ancheta poliţiei.”

Leena şi-a pus mâna pe bicepşii lui. „Cum rezişti?”

„Sunt nevinovat.”

„Duh.” Leena şi-a dat ochii peste cap. „Nu asta te-am întrebat.”

„Totul va fi bine.” S-a aplecat şi i-a dat cumnatei sale un sărut rapid pe obraz. „Mult noroc cu Snorezilla. Te iubesc,

Leena.” Conor a fugit, închizând uşa în urma lui. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să vorbească cu Leena sau cu oricine altcineva despre starea lui de spirit. Voia ceea ce Pat avea acum – uitare, cel puţin pentru o perioadă scurtă de timp. Dar avea o afacere de condus. Un singur Sullivan putea fi incapacitat în acelaşi timp.

A ieşit pe trotuar, tocurile cizmelor lui răsunând pe betonul acoperit cu desene cu cretă reprezentând curcubee. Mersul pe jos promova gândirea, un alt lucru pe care îl evita, şi era bucuros să alunece înapoi în Porsche.

Conor a avut noroc şi a găsit un loc la bordură, după colţul barului. A tăiat prin alee spre uşa din spate. înapoi la bar. înapoi la muncă. Dar mintea lui era la familia lui Pat.

Tot ce-şi dorea Conor era o viaţă simplă. întotdeauna a crezut că va ajunge ca Pat, cu o soţie şi copii şi o casă înghesuită, dar fericită.

Trădarea Barbarei îl uimise.

Ea intrase în bar şi îl urmărise cu concentrarea unică a unei pisici de alee care urmăreşte un şobolan. De ce nu-i văzuse adevărata natură de prădătoare? A fost sexy, sălbatică şi mereu dornică de el. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a verii în patul lui. Probabil că, dacă relaţia ar fi continuat, el şi-ar fi dat seama că nu era vorba decât de sex. Dar, la vremea aceea, excesul de sex nu favorizase o introspecţie profundă.

Chiar mai şocantă decât intrarea soţului în bar şi informarea calmă a lui Conor că se culcă cu soţia lui a fost reacţia ei. Nefiind dispusă să compromită stilul de viaţă pe care i-l oferea soţul ei bogat, Barbara se despărţise de Conor, abia dacă ridicase din umeri *că a fost distractiv cât a durat.*

Privind în urmă, acum, cu perspectiva timpului şi a distanţei, tot ce avuseseră părea dintr-o dată ieftin şi sordid.

Conor nu a mai fost tentat să înceapă o nouă relaţie de

atunci, până când a cunoscut-o pe Louisa. Din păcate, s-ar putea să nu aibă timp să afle ce s-ar putea întâmpla între ei. Poliţia urma să primească rezultatele testelor peste câteva zile. Ce se va întâmpla atunci? Îl vor aresta? Aveau măcar alţi suspecţi serioşi? Şi
mai important, Zoe mai era în viaţă?

Capitolul 16

În acest moment al jocului, cea mai mare îngrijorare a mea era că cineva îmi va descoperi prizonierul. Deşi aş fi auzit despre asta. O explozie ar fi apărut probabil la ştirile de seară.

După o plimbare atentă prin cartier, am parcat vechiul sedan în faţa clădirii. Felinarul de deasupra era stins, dar luna plină strălucea de pe cerul senin, tentă sa portocalie slabă aruncând o strălucire sepia peste blocul pustiu. N u văzusem un singur suflet în timpul recunoaşterii mele. Zona era atât de pustie, încât străzile puteau fi folosite ca decor pentru un film despre apocalipsa urbană.

Cu mâinile înmănuşate, mi-am luat geanta cu scule din portbagaj şi am intrat înăuntru, având grijă la picioare. După ce mi-am aprins lanterna, m-am îndreptat spre casa scării. O scândură a cedat sub pantoful meu. Cu o apucare rapidă, m-am scutit de o prăbuşire în subsol care-mi rupea glezna. În vârful treptelor, mi-am examinat firul declanşator. Capcana nu fusese deranjată. Îndepărtarea firului capcană era o treabă delicată. Am terminat, am coborât.

Singurul locuitor era cea pe care o lăsasem acolo. Am aruncat raza lanternei mele pe faţa ei. Goală, zăcea ghemuită pe o parte pe podea, lângă peretele din spate, cu mâinile încătuşate la spate şi prinse de o ţeavă. Ochii şi nasul îi curgeau pe toată banda adezivă de pe gură, lacrimile şi mucii uscându- se pe pielea ei şi formând o peliculă albă crăpată.

Rănile de pe coapse erau acoperite cu cruste de sânge. Balta de urină se uscase şi devenise o pată maro pe beton.

Terminasem definitiv cu ea.

Dincolo de mizeria de pe faţa ei, privirea ei încă pleda. Dar în timp ce stăteam în pragul uşii, adevărul a depăşit slaba licărire de speranţă şi a zdrobit- o de pământ.

Ştia că asta era.

Lăsând geanta la picioarele mele, am îngenuncheat şi am scos cuţitul. Mişcându-mă în spatele ei pentru a evita jetul iniţial, am ridicat arma. Ea a alunecat lateral, făcând unghiul dificil.

„Nu face asta mai greu decât trebuie să fie”, am spus, deşi în secret îmi doream ca ea să facă exact asta.

M-am întins după bărbia ei pentru a-i ţine capul şi gâtul nemişcate. Se zbătea tare pentru cineva deshidratat şi slăbit. După ultima experienţă, îi acordasem doar zece minute pentru moartea propriu-zisă. Dar ea s-a luptat mult mai tare decât prima, folosindu-şi picioarele legate ca o contragreutate pentru aşi arunca corpul în lateral.

Am călcat-o pe cap pentru a o fixa de beton. S-a răsucit, dar greutatea mea a imobilizat-o. Am tăiat cuţitul pe pielea albă şi întinsă a gâtului ei. Un geamăt scăzut i-a ieşit de pe buze, în timp ce sângele a ţâşnit în pulsaţii uniforme pe beton. Corpul i s-a zvârcolit; frica i-a întunecat ochii.

Mi-am mutat piciorul de pe capul ei. Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei. Viaţa a dispărut încet din privirea ei, ca şi cum sufletul ei se agăţa cu degete disperate de întruchiparea sa fizică.

Eu cauzasem asta. Eu deţineam controlul. Un val ciudat şi puternic de energie m-a inundat. *Acesta* a fost un punct culminant adecvat. Nici un eşec, nici o dezamăgire. Am privit sângele scurgându-se până când pieptul ei s-a dezumflat şi

ochii ei opaci, morţi, şi-au pierdut concentrarea, totul din cauza mea.

Notă pentru sine: dorinţa de a trăi este variabilă şi trebuie să se acorde timpul necesar, chiar dacă acesta nu este întotdeauna necesar.

Dar dacă uciderea ar dura mai mult? Cum s-ar simţi? Să prelungesc experienţa, să văd panica fluturând în pupilele ei? Dacă ea ar implora moartea şi eu aş refuza-o?

Toate sunt întrebări interesante care ar putea fi explorate cu altă ocazie. Deocamdată, aş rămâne la programul prestabilit. Dar poate aş putea experimenta puţin cu următorul.

După ce i-am sculptat spirala pe abdomen, mi-am aliniat restul proviziilor. Hârtie, lemne, benzină, chibrituri. Exact la timp. Acordând o atenţie deosebită detaliilor, am trecut la pasul următor.

Capitolul 17

Louisa aştepta chiar în spatele uşii, privind picăturile de ploaie rostogolindu-se pe geam. Porsche-ul lui Conor s-a oprit la bordură. Ea a ieşit, ridicându-şi umbrela în timp ce alerga spre stradă. O ploaie măruntă amplifica parfumul frunzelor care cădeau. S-a urcat pe scaunul pasagerului, a scuturat umbrela şi a închis portiera maşinii.

„Cum alergi în pantofii ăştia?” Conor i-a privit pantofii.

„Nu e uşor.” Degetele ei au simţit alergarea rapidă pe trotuar.

„Tot nu înţeleg de ce porţi pantofi care nu sunt comozi.”

S-a uitat în jos la frumoşii Prada, nude, din piele lăcuită. „Pentru că îmi plac.”

Dând din cap, Conor a intrat uşor în trafic.

Un tractor cu remorcă a trecut zăngănind pe lângă el în

timp ce lua rampa pentru Autostrada Schuylkill, supranumită Sure Kill Expressway de către locuitorii din Philadelphia pentru un motiv anume. Un şofer de autobuz a claxonat în timp ce Conor intra în trafic şi conducea spre University City. A băgat mâna în spatele scaunului şi i-a întins o cutie de polistiren.

A ridicat capacul. El îi adusese un sandviş.

„Ce e asta?”

„Club de curcan. Acesta este al treilea prânz pe care îl ratezi săptămâna asta.”

„Mulţumesc.” Ea a luat o mică înghiţitură. Stomacul ei a aprobat.

„Cu plăcere. Acum mănâncă”, a ordonat el.

Ea a ridicat o sprânceană la tonul lui autoritar, dar el a ignorat-o. A terminat sandvişul din câteva înghiţituri nepoliticos de mari. A deschis sticla de apă pe care i-o dăduse el.

„Te urmăreşte poliţia astăzi?”

„Probabil. Negrii şi albii ies în evidenţă, dar uneori maşinile nemarcate sunt greu de reperat.” Conor a suspinat. „Presupun că sunt acolo tot timpul.”

A parcat la bordură, la câteva unităţi distanţă de apartamentul lui Zoe şi Isa. „Fii atentă.”

„Voi fi bine.” Louisa a deschis portiera maşinii şi şi-a scos umbrela în timp ce păşea pe trotuar. S-a grăbit spre veranda acoperită din faţă şi a scanat lista de nume. A sunat la interfonul apartamentului 3B. Nimic. A apăsat din nou pe sonerie.

„Cine este?”, a întrebat o voce somnoroasă şi uşor nervoasă.

Gotcha. „Bună, Isa. Sunt dr. Hancock.”

După câteva secunde de tăcere, vocea a mormăit ceva

incoerent. Cu un bâzâit slab, încuietoarea uşii a pocnit. Louisa a intrat în foaier şi a urcat cele două rânduri de trepte întunecate, din lemn, până la palierul de la etajul al treilea. O fată în pijama şi cămaşă ţinea uşa deschisă. Părul ei şaten era tras pe spate într-o coadă neglijentă, faţa îi era lipsită de machiaj, iar ochii îi erau precauţi şi iritaţi. Nu se aşteptase la vizita Louisei şi nu era fericită din cauza asta.

Louisa a păşit înăuntru. „Sunt dr. Hancock."

„Eu sunt Isa." Ea şi-a frecat o mână pe faţă.

„Îmi pare rău că te-am trezit." Louisa a trecut pragul. Uşa se deschidea într-o cameră de zi înghesuită şi o combinaţie de bucătărie. Înghesuită între canapea şi blatul de bucătărie era o masă rotundă din laminat acoperită cu cărţi şi hârtii.

„Nu-i nimic." Isa a bâzâit. „Oricum am o tonă de cercetări de făcut."

„Noapte târzie?"

„Da. Lucrez la un proiect pentru grantul Pendleton."

„Felicitări", a spus Louisa. „E multă muncă."

Isa a zâmbit. „Este, dar voi trece peste asta."

„Atitudine bună."

„Despre ce voiai să vorbeşti cu mine?"

„Zoe."

„Nu ştiu ce altceva pot să vă spun. Poliţia era deja aici. Le-am spus tot ce ştiam. I-au percheziţionat camera şi totul." Isa a dat din cap spre o uşă închisă din camera de zi.

„Te superi dacă arunc o privire?"

Ea a ridicat un umăr. „Cred că nu. Au luat o grămadă de lucruri."

Louisa s-a îndreptat spre uşă şi a aruncat o privire în dormitorul de mărimea unui dulap al lui Zoe. Patul era făcut. Un birou mic din colţ conţinea cărţi şi hârtii stivuite în grămezi ordonate. Rucsacul lui Zoe atârna de curele pe spătarul

scaunului ei. „Eşti sigură că nu a venit acasă luni seara?”

„Da, am dormit toată noaptea.” Isa a mers la frigider şi a turnat Diet Coke într-un pahar. „Vrei o Coca-Cola?”

„Nu, mulţumesc. Este normal ca ea să nu vină acasă?”

„Suntem colege de cameră doar de la începutul semestrului. Aşa că nu am stabilit încă normele.”

Louisa a reformulat întrebarea. „A mai lipsit vreodată de acasă?”

„Nu. Nu din câte ştiu eu.”

„Ai fost aici toată noaptea? Nu ai fugit la bibliotecă sau să iei o pizza?” „Am spus că am fost aici toată noaptea.” Vocea lui Isa a devenit iritabilă. „De ce nu i-ai răspuns la mesaje lui Zoe luni seara?”

„Bateria telefonului meu era descărcată.” Cuvintele erau plate, la fel de exersate ca un copil care citeşte o replică memorată în piesa şcolii. „Sunt groaznică când vine vorba să-l ţin încărcat.”

Louisa îl putea auzi pe Conor în mintea ei. *Penibil.* Încărcarea unui telefon mobil era o a doua natură pentru tinerii de 20 de ani, la fel ca spălatul pe dinţi.

„Mă simt groaznic în legătură cu asta. Dacă aş fi luat-o eu. . .” Ochii lui Isa au lăcrimat.

A şters colţul uneia dintre ele.

Lacrimi adevărate sau false? Louisa a scanat apartamentul. Nicio cutie de şerveţele. Nu erau şerveţele în coşul de gunoi. Ochii lui Isa nu arătau niciun semn de plâns anterior. Louisa pur şi simplu nu putea scăpa de sentimentul că ceva nu era în regulă.

Isa a întors sticla de suc de doi litri în frigider. „Am adormit în jurul orei unsprezece.”

„De cât timp se întâlnea cu Heath?” Privirea Louisei a măturat suprafeţele dezordonate. „Ea a spus că el era nou, dar

cât de nou?”

„Poate câteva săptămâni?” Isa a deschis o cutie albă cu logo-ul Dunkin' Donuts roz şi portocaliu. I-a întins-o Louisei. „Doughnut?”

„Nu. Mulţumesc.”

„Când nu a venit acasă, m-am gândit că poate şi-a petrecut noaptea la Heath.”

„Relaţia lor progresase atât de mult?” Louisa ura să creadă că Heath a profitat de tânăra Zoe. Dar Zoe era naivă, o ţintă perfectă pentru un tip chipeş şi popular ca Heath.

„Nu sunt sigură. Nu suntem foarte apropiate.” Isa a ridicat din umeri. „Zoe e mult mai tânără decât noi toţi. Nu prea se integrează.”

Louisa a schimbat subiectul. „Cât de bine îl cunoşti pe Heath?”

„Nu prea bine. L-am văzut pe aici, dar este în programul de afaceri. Nu avem cursuri împreună.” Isa a muşcat din gogoaşă şi a mestecat. Apetitul ei părea să fie solid.

„Cum l-a cunoscut Zoe?”

„Nu prea îmi amintesc.” Isa s-a uitat în altă parte. „Trebuie să mă duc la duş. Am o oră în curând.”

„Sigur. O să mă dau la o parte din calea ta.” Louisa s-a îndreptat spre uşă. „Mulţumesc că ai vorbit cu mine.”

Afară, s-a întors la maşină.

„Ei bine?” a întrebat Conor în timp ce ea se strecura în partea pasagerului.

„Cred că minţea sau ascundea ceva.” S-a aplecat pe scaun şi i-a recitat lui Conor conversaţia cu Isa. „S-ar putea să mă înşel. A spus că nu erau atât de apropiate, dar Zoe era încă colega ei de cameră. Poate că mă aştept la prea multe, dar comportamentul ei părea... ciudat. Putem aştepta un pic? Aş vrea să o urmăresc.”

Isa a ieşit în mai puţin de două minute, nici pe departe suficient timp pentru a face duş.

„Mai bine aştepţi aici.”

„De ce? Vreau să o urmez”, a protestat Louisa.

El a rânjit şi i-a aruncat o privire deliberată. „Îmbrăcată aşa, nu te vei amesteca. În plus, ea ştie deja cum arăţi. S-ar putea să nu mă recunoască.”

Fotografia lui Conor de după meciul de box pe care presa a arătat-o a fost aleasă pentru a-l face să pară dur, dar faţa vânătă şi umflată din fotografie abia dacă semăna cu el.

Conor şi-a ridicat gluga hanoracului pentru a-şi ascunde faţa. Cu blugii, cizmele şi corpul său slab, putea trece drept un student. Dar avea dreptate. În costumul şi pantofii *ei,* nu se amesteca cu populaţia studenţească.

„În regulă”, a suspinat ea.

„Îţi trimit mesaj dacă se întâmplă ceva interesant”, a spus Conor. „Încuie uşile.”

Louisa a alunecat mai jos pe scaun. Unde se ducea Isa?

$$$

Conor şi-a băgat mâinile în buzunarul de cangur al cămăşii şi a coborât trotuarul. Chiar şi la un ritm aparent casual, picioarele lui lungi ţineau pasul cu fata care se grăbea cu un bloc înainte.

Două străzi mai târziu, Isa a cotit la colţ şi a început să alerge în timp ce ploaia se înteţea. Conor o urmărea în timp ce trecea pe o alee de serviciu. Trei case mai jos pe următoarea stradă, ea alerga pe verandă pentru a suna la soneria locuinţei lui Heath Yeager.

La colţ era o staţie de autobuz. Conor s-a ferit în

adăpostul transparent cu trei laturi. S-a aşezat pe bancă şi şi-a scos telefonul mobil. Prefăcându-se că scrie un mesaj, a rămas cu un ochi pe uşa clădirii lui Heath.

Isa nu a stat mult. În doar zece minute, s-a întors. Conor i-a trimis un mesaj Louisei: **UITĂ-TE DUPĂ ISA.**

Câteva minute mai târziu, ea a răspuns la mesaj: **E AICI.**

A supravegheat apartamentul lui Heath încă o jumătate de oră, dar uşa nu s-a deschis. S-a întors la maşină şi s-a strecurat pe scaunul şoferului.

„Este încă înăuntru”, a spus Louisa.

Conor şi-a dat gluga jos de pe cap. Cămaşa îi era umedă. „Nici Heath nu a plecat nicăieri.”

„Şi acum?”

„O să te duc înapoi la muncă.” Conor a pornit maşina şi s-a îndepărtat de bordură. „Cel puţin ştim că amândoi mint. Se cunosc mult mai bine decât recunosc.”

„Despre ce ar putea minţi?”

„Pun ceva la cale.” Conor s-a întors spre Center City. „Mi-ar plăcea să intru în apartamentul lui Heath.”

„Asta e ilegal.”

„Da, aşa este. Şi oricum trebuie să lucrez în seara asta.”

Louisa şi-a muşcat buza. „Nu mi-ar plăcea să ai mai multe probleme cu poliţia.”

„Bine. Deocamdată punem deoparte această idee.” Dar în cele din urmă sa-r putea să fie nevoie să intre în apartamentul lui Heath şi să afle de ce el şi Isa minţeau. Se uită în oglinda retrovizoare şi zări un sedan american albastru închis, cu patru maşini mai în spate. Probabil că avea deja mai multe probleme cu poliţia. Dar ce opţiuni avea? Chiar şi atunci când rezultatul ADN al sângelui va confirma că nu era al lui Zoe, Damian îi spusese răspicat că încă putea fi arestat şi condamnat. Părul era al ei, iar Conor recunoscuse că ea fusese

în apartamentul lui. Ori îşi rezolva propriul caz, ori era judecat pentru crimă.

Capitolul 18

„O seară plăcută, Dr. Hancock.”

„Mulţumesc, Gerome.” Vineri seara, Louisa a intrat pe uşa deschisă pentru a se întâlni cu mătuşa ei. Nu-l mai văzuse pe Conor de la prânz, cu o zi înainte, dar el îi trimisese mesaje de câteva ori. Amândoi fuseseră ocupaţi cu munca. Ea îşi petrecuse ziua mutând artefacte în vitrinele expoziţiei *Războinicilor Celtici.* Expoziţia nu era terminată, dar invitaţii la strângerea de fonduri de mâine seară aveau să aibă o idee despre cum se va închega expoziţia. Conor era ocupat la bar cu livrările.

Niciunul dintre ei nu avea vreo idee despre cum să o caute pe Zoe. Familia Finch dăduse mai multe interviuri sfâşietoare, implorând întoarcerea fiicei lor. Testele ADN nu sosiseră. Laboratoarele lucrau în weekend, sau Conor ar fi fost în siguranţă până luni?

„Veţi suna dacă aveţi nevoie de maşină mai târziu?”, a întrebat portarul cu un zâmbet politicos.

„O voi face. Mulţumesc.”

Un vânt răcoros făcea ca frunzele moarte să se împrăştie în jgheab, iar luna strălucea cu o claritate spectaculoasă printre câteva şuviţe de nori subţiri. Dacă măcar intenţiile mătuşii Margaret ar fi fost la fel de clare ca cerul nopţii. Oare mătuşa îi va da veşti care îi vor destrăma viaţa? Louisa şi-a strâns mai bine în jurul umerilor eşarfa de caşmir în timp ce

traversa trotuarul. O maşină de oraş neagră aştepta la bordură. Părea o prostie să cearăă o maşină care să o ducă pe 800 de metri de la Rittenhouse la hotelul mătuşii sale, dar avusese prea multe senzaţii înfricoşătoare de *a fi privită* în ultimele două zile. Nu-i plăcea să meargă singură noaptea.

Şoferul stătea lângă uşa din spate deschisă. Louisa a intrat uşor în spate. Mătasea rochiei sale negre simple a alunecat pe scaun, pielea îngheţându-i spatele coapselor.

Maşina a lăsat-o în faţa hotelului Ritz Carlton. Louisa a urcat treptele de granit şi a trecut prin uşile de sticlă. Situat pe prestigioasa secţiune Avenue of the Arts de pe Broad Street, hotelul era amplasat în fosta clădire istorică Girard Bank. Clădirea rotundă a fost modelată după Panteonul din Roma, cu un tavan înalt în formă de cupolă şi coloane neoclasice. La mai mult de 30 de metri în aer, cerul nopţii întuneca oculul de sticlă din vârful domului. Vocile şi ustensilele răsunau în spaţiul cavernos în timp ce Louisa traversa podeaua de marmură albă.

Margaret nu va zăbovi la uşă. O va aştepta pe Louisa să vină la ea.

Louisa a înconjurat spaţiul, admirând combinaţia de culori roşu şi violet, şirurile de mărgele din sticlă şi accentele art deco pe fundalul de marmură albă strălucitoare. A intrat în spirală, zărind-o pe Margaret într-un scaun cu spătar înalt lângă bar. O coloană cu mânecă lungă, cu curea, de un purpuriu intens, îmbrăţişa silueta subţire a mătuşii sale până chiar sub genunchi. Părul ei blond platinat era proaspăt vopsit, iar o cupă cu un lichid palid şi strălucitor atârna de degetele ei osoase. La cincizeci şi cinci de ani, Margaret lupta împotriva îmbătrânirii cu o cruzime militară, dar obsesia ei de a-şi păstra subţirimea din tinereţe îi lăsase pielea creponată şi membrele scheletice.

„Louisa.” Şi-a lăsat paharul jos, s-a ridicat şi a întins ambele mâini venoase.

„Bună, mătuşă Margaret.” Louisa a prins pentru scurt timp degetele mătuşii sale şi şi-a întors faţa pentru un sărut aerian. Margaret nu provenea din avere, dar învăţase să aprecieze – şi să cheltuiască – veniturile fratelui ei.

„Stai jos.” Margaret a făcut cu mâna scaunului de lângă ea, apoi i-a făcut semn chelneriţei.

„Doriţi un pahar de şampanie?”

„Nu, mulţumesc.” Aşezată pe marginea scaunului, Louisa şi-a ţinut clutchul în poală şi a comandat o apă minerală.

Mătuşa ei se încruntă, dar îşi reveni repede. „Ce mai faci, dragă?”

„Sunt bine. Mulţumesc.”

„Noua ta slujbă?” a întrebat Margaret, dar ce voia ea cu adevărat?

„Satisfăcătoare.” Louisa ar fi preferat să meargă la cină fără întârzierea de la ora cocktail-ului. Doar dacă mătuşa ei nu ajungea mai devreme la subiect, ceea ce era îndoielnic. „La ce oră este cina?”

„Avem o rezervare la opt şi jumătate.” Iritarea a subţiat privirea lui Margaret. „Te grăbeşti?”

Louisa şi-a verificat ceasul. Opt şi zece. Capital Grille era chiar peste drum de hotel. Aveau cincisprezece minute la dispoziţie. *La naiba.* „Bineînţeles că nu. Pur şi simplu mi-e foame. Cum a fost evenimentul tău caritabil?”

„Ca de obicei.” Ochii lui Margaret au sclipit. „Am o surpriză pentru tine.” Coloana vertebrală a Louisei s-a încordat când servitorul a pus pe masă un pahar cu gheaţă şi o sticlă mică de Perrier. „Oh?”

„Da.” Margaret şi-a golit cupa şi i-a dat-o chelneriţei.

Ea şi-a împreunat mâinile. „Nu luăm masa singure.”

Era o singură persoană pe care Margaret ar fi putut să o aducă cu ea. Căldura o inundă. Poate că tatăl ei se răzgândise să aştepte până la sărbători pentru a o vizita. Sau poate că veştile lui nu mai puteau aştepta. „Dar credeam
că tati e în Stockholm.”

Margaret a dat din gât şi a salutat discret. Louisa s-a întors în scaun.

„Tatăl tău este încă în Suedia”, a spus Margaret. „Asta e chiar mai bine.” „Nu este vorba despre tati?” Confuză, Louisa a scanat holul, dar nu a văzut pe nimeni pe care să îl recunoască. Poate că era unul dintre prietenii lui Margaret. Putea mătuşa ei să aibă un bărbat? De ce nu se căsătorise niciodată era un mister. Margaret era o femeie atrăgătoare, chiar dacă avea un aer de prădătoare.

„Şi iată-l.” Ochii mătuşii ei străluceau de răutate.

„Bună, Louisa”, a spus un bărbat din spatele spătarului înalt al scaunului ei.

Nu. Louisa s-a ridicat şi s-a învârtit.

„Ai primit cadoul meu?” Blaine a păşit în jurul scaunului. Ţinea în mână două cupe de şampanie. A întins un pahar spre ea. Privirea lui a pledat cu a ei. „Te rog, nu face o scenă. Bea un pahar. Hai să lăsăm trecutul în urma noastră. Mi-e dor de tine. Îmi pare rău că te-am surprins, dar trebuia să te văd. Nu părea să fie altă cale.”

Louisa a făcut un pas înapoi. Şocul şi furia au trecut prin ea ca o avalanşă. S-a întors spre Margaret. „Cum ai putut?”

Margaret era singura persoană care ştia. Singura în care avusese încredere în toţi acei ani în urmă.

Ochii mătuşii ei erau fermi. „Prostii. Trebuie să treci peste tine.” Vocea ei a scăzut la un şuierat reptilian. „Amândoi aţi făcut o greşeală. Blaine te iubeşte.”

Louisa s-a dat înapoi. „Eu plec.”

„Oh, ajunge cu drama”, a răbufnit Margaret, apropiindu-se de ea. „Amândoi eraţi tineri, iar tinerii fac lucruri prosteşti. Nu ştiu de ce nu poţi vedea
că e bărbatul perfect pentru tine. Nu e ca şi cum ai avea bărbaţi aliniaţi care aşteaptă să se căsătorească cu tine. El e singurul care mai e interesat. Ai o personalitate de manual”.

„Nu mă mai sunaţi. Niciunul dintre voi.” Plămânii Louisei s-au strâns ca şi cum o greutate mare s-ar fi aşezat deasupra ei, strivindu-i pieptul, constrângându-i respiraţia. S-a întors, abia auzind-o pe Margaret strigând după ea.

„Nu da vina pe mine dacă îţi petreci toată viaţa singură.”

„Louisa, aşteaptă!” Blaine a strigat. „Te iubesc.”

Sângele îi curgea în urechi. A ocolit colţul care ducea spre hol. Tocurile iau alunecat pe marmura alunecoasă. Ţinându-şi echilibrul, şi-a acoperit gura, reprimându-şi plânsul prins în gât.

„Sunteţi bine, domnişoară?” Portarul i-a ţinut uşa.

Ea nu a răspuns când a ieşit din clădire pe trotuar. Aerul răcoros al serii îi trecea peste pielea umedă. Înghiţind picătura sărată din gât, a mers şi a respirat. Un bloc mai târziu, sunetele traficului au înecat treptat zgomotul sângelui din urechile ei. Inima ei a încetinit. Dintre toate lucrurile îngrozitoare la care se aştepta în seara asta, asta nu era pe listă.

Cum a putut Margaret să-l invite pe Blaine la cină? Chiar şi pentru ea, asta părea excesiv de crud. Desigur, ea nu credea povestea Louisei, dar totuşi...

Degetele picioarelor protestau împotriva ritmului ei rapid. Şi-a încetinit paşii, lăsându-şi ritmul cardiac să revină la normal, dar presiunea de sub sternul ei nu a scăzut. În zece minute, Margaret anihilase toate progresele pe care Louisa le făcuse în lunile de când se mutase la Philadelphia. Margaret

se înşelase în privinţa lui Blaine, dar evaluarea ei despre Louisa fusese dureros de exactă. Se întâlnea cu cineva, dar nu se apropia niciodată de nimeni.

Chipul lui Conor i-a trecut prin minte. Privirea pătrunzătoare care îi trezea emoţii pe care nu ştia că le posedă. Nevoia de a-l vedea se simţea în interiorul ei. Dar dacă s-ar fi dus la el în starea asta, el i-ar fi cerut să ştie ce s-a întâmplat. Conor ar fi trecut peste orice scuză pe care şi-ar fi putut-o imagina. Se va duce acasă. Kirra nu i-ar fi cerut nicio explicaţie.

S-a oprit la colţ. A mers mai mult decât crezuse. A ocolit o echipă de ştiri care făcea un reportaj în faţa Academiei de Muzică. Tocmai se terminase un spectacol, iar oamenii se îmbulzeau de la Kimmel Center din apropiere.

S-a strecurat prin mulţimea de la teatru, croindu-şi drum până la bordură, unde pietonii stăteau la coadă pentru taxiuri.

A păşit în rând. O mână a împins-o în centrul spatelui. Corpul i-a fost aruncat în faţă şi s-a împrăştiat pe stradă. Genunchii şi palmele i-au ars când pielea goală a alunecat pe asfalt. În mâini şi genunchi, şi-a ridicat capul şi a încremenit. În faţa ei se afla partea din faţă a unui autobuz SEPTA.

Cu urechile încă răsunând de la ultimul set al trupei, Conor a pus un Guinness în faţa unui client obişnuit. Clienţii s-au întors la meciul de hochei care
rula pe toate cele trei televizoare. Flyers câştigau, iar sărbătoarea era în plină desfăşurare. Doi poliţişti în civil stăteau într-o cabină din colţ şi beau Diet Coke urmărind

meciul, forţaţi să stea înăuntru pentru că nu puteau vedea ambele ieşiri ale barului din stradă. Conor nu se supăra. În caz că se mai întâmpla ceva, nu putea găsi un alibi mai bun.

Jayne trecu pe acolo, cu o tavă plină cu bere, aripioare de pui şi nachos în echilibru pe şold. Faţa ei era mai albă decât albul ei irlandez obişnuit, punând în evidenţă umbrele întunecate de sub ochi.

„Nu ar trebui să cari ceva atât de greu. Unde se duce asta?” Scăpând din spatele barului, el i-a luat tava din mâini şi a dus-o la masa indicată de ea.

„Sunt bine, Conor”, a spus ea fără entuziasm.

„Ai veşti de la Reed?”

„Da, Scott a ieşit din operaţie, dar l-au băgat la terapie intensivă.”

„Îmi pare rău, dragă.” Conor şi-a înfăşurat un braţ în jurul surorii sale. „De ce nu te duci acasă? Sau du-te să faci poze. Asta îţi ia întotdeauna gândul de la problemele tale.”

Jayne era, de asemenea, fotograf independent.

„Nu vreau să fiu singură.” Ea şi-a sprijinit capul pe umărul lui.

El i-a sărutat creştetul capului. „Bine. Atunci îl poţi ajuta pe Ernie în spatele barului, iar eu mă voi ocupa de mese.”

Cel puţin nu ar fi trebuit să care tăvi. Conor îşi făcu o notă mentală să angajeze o altă chelneriţă. Se întoarse să ia o comandă. Un bâzâit de la televizorul de deasupra a semnalat un alt gol. Conor a ridicat privirea. Flyers marcaseră din nou.

„Whoot!” Phil, reparatorul de cabluri, a sărit de pe scaun şi a bătut palma cu tipul de lângă el. S-a întors, s-a împiedicat şi şi-a aruncat berea pe Conor. Paharul aproape plin l-a udat de la gât până la genunchi.

„Oh, omule. Îmi pare rău, Conor.” Phil a luat o mână de şervetele şi le-a împins spre Conor.

„E în regulă.” A dat înapoi. „Mă duc să mă schimb.”

„Mă întorc în câteva minute”, le-a strigat lui Jayne şi Ernie. S-a grăbit spre uşa din spate, lăsând biletul de comandă în bucătărie pe drum. A alergat pe scări până în apartamentul său. Aseară fusese nasol să se întoarcă acasă într-un apartament gol. Dormise mai bine cu o noapte înainte, pe canapeaua Louisei, şi se putea obişnui cu micul dejun împreună. O sărutase – de două ori. Da, în ciuda faptului că era suspect de crimă, lucrurile mergeau bine, iar Conor era într -o dispoziţie al naibii de bună. Măcar dacă poliţiştii ar putea să o găsească pe Zoe în viată. Atunci poate că el şi Louisa ar putea petrece ceva timp real împreună, timp care să nu fie umbrit de griji şi moarte.

Şi-a scos cheia şi şi-a îndreptat mâna spre încuietoare, dar uşa nu era închisă complet. Jambalul era zgâriat, iar rama era sfărâmată în jurul zăvorului.

Părul de pe ceafă i s-a zbârlit când a împins uşa cu două degete. Aceasta s-a deschis spre interior cu un scârţâit.

„Dărăpănat” nu se apropia de descrierea apartamentului său.

Canapeaua lui era întoarsă pe dos. Pernele tăiate îşi revărsau măruntaiele pe covor. Măsuţa de cafea din sticlă era spartă. Pereţii erau acoperiţi de graffiti – şi de ceea ce puteau fi fecale, judecând după miros. Conor nu a mers mai departe de foaier, dar a putut vedea că sertarele din bucătărie fuseseră scoase, aruncate şi sparte. Uşile dulapurilor fuseseră smulse din rame. Lemnul sfărâmat, ustensilele şi vasele sparte erau îngrămădite pe gresie.

Nu avea rost să caute haine curate. Din ceea ce putea vedea prin uşa deschisă a dormitorului, conţinutul dulapului său fusese distrus. Şi-a scos telefonul din buzunar pentru a suna la poliţie. Apoi şi-a amintit că erau doi poliţişti jos.

Şocul a făcut loc uşurării că Kirra nu fusese în apartament când jefuitorii intraseră.

Mirosul îi copleşea nările. A ieşit din nou afară şi a coborât scările alergând. Felinarul arunca umbre adânci peste alee.

Două forme au ieşit din întunericul din spatele tomberonului. Conor a recunoscut una dintre ele ca fiind puştiul de luni seara. A scanat aleea. Desigur, poliţiştii care îl urmăriseră toată ziua nu erau nicăieri la vedere. Cu siguranţă ar fi observat când nu s-a mai întors.

Furia fierbea în burta lui Conor. „Tu mi-ai distrus casa?”

Răspunsul său a fost un vâjâit de cilindru de revolver învârtindu-se. Sunetul metalic a răsunat între clădirile de cărămidă. „Ştiu că mi-ai luat câinele.”

Ei bine, asta nu era bine. Un copil cu un cuţit pe care l-ar fi manipulat. Doi copii cu o armă era o cu totul altă poveste. Arma de calibrul 38 din mâna mică a puştiului arăta ca un tun.

Prietenul a făcut un pas lateral. Conor l-a imitat, păstrând zidul în spatele lui. Nu avea cum să-i lase pe copiii ăştia să-l flancheze.

„Nu plec fără proprietatea mea.” Puştiul numărul unu a ridicat arma, a întors-o pe o parte şi a îndreptat botul spre faţa lui Conor în stil gangster.

„Serios?” Conor a ţinut un ochi pe armă şi celălalt pe prieten. Prietenul era înarmat? Ochii lui s-au adaptat la lumina slabă. Cei doi se apropiau. Aveau tatuaje identice pe gât, un fel de păianjen înconjurat de cuvinte în spaniolă.

Grozav. Tatuaje de bandă. Enervase un gangster începător, iar ironia tuturor ironiilor trebuia să fie că ticălosul ăsta mic era alibiul lui Conor pentru dispariţia lui Zoe.

Drumul. De. Urmat.

„Nu am câinele tău”, a spus Conor.

Kirra era la apartamentul Louisei, unde cei doi nemernici nu treceau de hol. Slavă Domnului. Dacă Louisa ar fi fost aici în seara asta, Conor nu avea nicio îndoială că cei doi ar fi violat-o şi ucis-o. Barul era zgomotos în serile de vineri şi, cu volumul pe care îl dăduse formaţia mai devreme, Conor nu-i auzise spărgându-i mobila. Ar fi auzit o femeie ţipând? Probabil că nu.

„Eşti un mincinos nenorocit”, a răbufnit puştiul.

Unde erau poliţiştii? Ar fi trebuit să vină să-l caute dacă ar fi lipsit mai mult de câteva minute.

„Sunt mii de pitbuli în acest oraş. De ce nu te duci să găseşti altul?”

„Este o chestiune de principiu. Dacă las o persoană să ia ce e al meu, se află.” Afirmaţia puştiului era 100% o minciună. Era ceva ce nu spunea. „Un bărbat trebuie să protejeze ce-i al lui.”

Bărbatul avea în jur de cincisprezece ani. Conor a cercetat faţa puştiului. Ochii care îl priveau înapoi erau reci, întunecaţi şi răi. Nu. Nu era compasiune acolo.

Puştiul ăsta l-ar ucide fără remuşcări. Nu ar avea nicio problemă să apese pe trăgaci şi să vadă cum glonţul îi străpunge capul lui Conor. Cei doi ar umbla prin buzunarele lui Conor şi i-ar folosi banii pentru a merge la Popeye's în drum spre casă pentru un sandwich cu pui.

Transpiraţia izbucni între omoplaţii lui Conor şi îi picură pe spate. Alibiul său era cea mai mică dintre grijile sale. „Există modalităţi mai bune de a face un dolar. Ţi-aş putea da o slujbă.” Dar ştia răspunsul la întrebarea lui înainte ca dezgustul să urzească faţa deja spartă a puştiului.

„Ce, vrei să spăl vasele sau ceva de genul ăsta?”

„E o muncă cinstită.” Conor a spălat o mulţime de vase şi mai rău.

„Du-te dracului. Nu curăţ mizeria nimănui.” Puştiul a tras piedica înapoi. Declicul a fost la fel de puternic ca o petardă şi a trimis un val de frică prin Conor. Pulsul i-a sărit. Uşa din spatele lui s-a deschis şi i-a zărit pe poliţişti. Puştiul a făcut ochii mari. A apăsat pe trăgaci. Pistolul i-a zvâcnit în mână, glonţul ricoşând din uşa de oţel şi lovind partea din spate a clădirii. Bucăţi de cărămidă s-au împrăştiat. Poliţiştii s-au ascuns în spatele uşii. Conor a plonjat pe asfalt şi şi-a acoperit capul cu braţele. A auzit pocnetul picioarelor care fugeau.

Poliţiştii au ieşit din spatele uşii, cu armele scoase. Au măturat spaţiul îngust.

Încă aplecat, Conor a arătat în josul aleii spre ieşirea de pe strada Johnston, la un bloc mai încolo. „Au luat-o într-acolo.”

Poliţiştii au fugit pe alee. Conor s-a ridicat în picioare şi şi-a curăţat murdăria de pe blugi. A luat câteva bucăţi de pietriş de pe pielea de pe braţ.

A apărut o maşină alb-negru. Prietenul lui Conor din liceu, ofiţerul Terry Moran, a coborât. „Am primit un raport despre o împuşcătură. Ce naiba se
întâmplă?”

Inima lui Conor şi-a revenit. „Mulţumesc, omule, dar ai pierdut toată acţiunea.” Îi dădu lui Terry un rezumat şi o descriere a adolescenţilor. „Ar fi grozav dacă l-ai putea găsi. El e alibiul meu.”

„Despre asta.” Terry s-a aplecat mai aproape. „Lasă-mă să transmit această descriere, să chem un tehnician de la locul crimei să treacă pe la apartamentul tău şi să vorbesc cu cei doi. Apoi trebuie să vorbim.”

Poliţiştii în civil s-au întors. „Au plecat.”

„Ne întâlnim înăuntru.” Conor a intrat pe uşa din spate. Clienţii se holbau şi bârfeau la activitatea poliţiei. Conor a ocolit spre bar. Cu mâinile tremurânde, a luat sticla de

Glenfiddich de 12 ani. Pentru prima dată, îşi încălca propria regulă de a nu bea în timpul serviciului. Faptul că avea o armă îndreptată în centrul feţei justifica excepţia unică.

„Oh, Doamne. Eşti bine?” Jaynie l-a îmbrăţişat.

„O să verşi aia.” Ernie a luat sticla din mâna lui Conor şi i-a turnat un pahar scurt. „Toate astea pentru un câine? Nu are sens.”

„Nu. Nu are.” Conor a sorbit. Single malt-ul i-a încălzit gâtul şi i-a curăţat căile sinusurilor. Ca un beneficiu secundar, i-a şters şi mirosul urât din nări. „Trebuie să mă duc să vorbesc cu Terry. O să te pun la curent când termin.” Terry îl aştepta în birou. Conor a închis uşa.

„Unde sunt amicii tăi?”

„Afară. Le-am spus că voi lua declaraţia ta. Din moment ce ne cunoaştem, voi sta departe de orice probă. Îl cheamă pe detectivul Jackson.”

„Oh, Doamne. Stai o secundă atunci.” Conor şi-a luat telefonul mobil şi la sunat pe Damian, care a promis că va veni cu maşina. Conor a lăsat telefonul jos şi i-a făcut semn cu paharul lui Terry. „OK. Începe.”

Terry a scos un carneţel. „Hai să terminăm cu declaraţia ta pentru astă seară.” Conor s-a aşezat pe scaunul tatălui său şi i-a dat detalii.

„Voi scrie asta şi voi aduce mâine un raport pe care să îl semnezi.” Terry şi-a închis caietul. „Vreau să te uiţi şi la pozele cu infractori. Sunt şanse ca ticăloşii ăştia să mai fi fost arestaţi.”

„Grozav.” Conor a tras o duşcă lungă de scotch, lăsând lichidul aprins săi amorţească un drum prin intestine.

„Acum despre fata dispărută.” Terry s-a aşezat în faţă şi şi-a sprijinit antebraţele pe coapse.

Conor s-a aplecat în faţă şi şi-a frecat fruntea. „Ştii că nu

de-a face cu dispariţia fetei.”

„Al naibii de corect, dar ceea ce ştiu eu nu înseamnă nimic. Detectivul Jackson are mare nevoie de tine pentru cazul ăsta.” Terry şi-a frecat ambele mâini pe faţă. „Aş vrea să ştiu de ce.”

„Şi eu.” Conor se lăsă pe spate în scaun.

„Jackson m-a scos în parcare ca să mă întrebe dacă am ceva împotriva ta.” „Ce i-ai spus?”

„Ce crezi că i-am spus? Că eşti un criminal în serie?” Terry şi-a dat ochii peste cap. „I-am spus că te cunosc din liceu şi că nu ai face aşa ceva.”

„Şi?” Conor a mai luat o înghiţitură mică.

Faţa încruntată a lui Terry nu era promiţătoare. „Au o grămadă de dovezi circumstanţiale împotriva ta.”

„Mă tem că nici măcar nu mai caută pe nimeni.” Conor a aruncat restul de scotch înapoi. „Va trebui să o găsesc singur pe fata asta.”

„Nu eşti fără prieteni la secţie”, a spus Terry. „Dar acest caz ne depăşeşte.”

„Ştiu că nu poţi face nimic.” Cu nervii liniştiţi, Conor s-a ridicat. „Trebuie să mă întorc la muncă. Suntem în criză de personal în seara asta.”

„Păzeşte-ţi spatele, Conor.” Terry îl arătă cu pixul. „Vorbesc serios. Jackson are reputaţia unui nenorocit hotărât. Nu-i sta în cale.”

Conor îşi conduse prietenul afară din birou. „Nu mă cert, dar dacă nu aflu cine a făcut-o, rămân suspectul numărul unu.”

Atât Damian, cât şi Jackson au sosit în următoarea jumătate de oră. Au ieşit cu toţii în spate, unde Jackson a văzut pagubele produse în apartamentul lui Conor şi i-a revizuit declaraţia. Stând pe alee, Conor a văzut un poliţist cu o

cameră de luat vederi urcând treptele şi intrând în apartamentul său.

Jackson se încruntă la Conor. „Tu ai înscenat asta?”

Conor s-a sprijinit de cărămidă şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Urmând dâra caldă de scotch, furia îi ardea o cărare prin piept.

„Ştii că nu este adevărat”, a spus Damian. „Domnul Sullivan a fost supravegheat de poliţie 24 de ore din 24, 7 zile din 7, începând de luni seara.”

Jackson se încruntă. „Nu sunt convins. Poate că ai angajat pe altcineva să o facă. Eşti un tip deştept. Există modalităţi.”

Terry avea dreptate. Jackson era un nenorocit hotărât.

„Acest lucru este ridicol. Conor, nu mai răspunde la nicio întrebare”, a replicat Damian. Telefonul lui a ciripit. „Scuzaţi-mă.” S-a îndepărtat şi s-a uitat la ecran. „Louisa?” S-a liniştit. „Ce s-a întâmplat?” Îngrijorarea i-a ascuţit vocea. „Vin imediat.”

Conor s-a împins de pe perete. „Ce?”

„A avut loc un accident.” Damian a ridicat o mână. „Ea e bine. Are nevoie doar să o ducă acasă de la Urgenţe.”

„Ce…?” Conor era deja în mişcare.

„Conor, ea nu te-a sunat. Ea m-a sunat pe mine.” Palma lui Damian l-a lovit drept în piept. „Am s-o duc acasă. A spus că au fost doar zgârieturi şi vânătăi. Trebuie să stai aici până termină ei cu tine.” A dat din cap spre apartamentul lui Conor, unde câţiva poliţişti făceau fotografii şi detaliau pagubele. „O să te sun. Sau, şi mai bine, vino la Louisa când ai terminat.”

Damian şi Jackson s-au dus la maşinile lor, lăsându-l pe Conor să se uite la apartamentul său distrus şi să se gândească la Louisa lovită, rănită, speriată şi care a ales să îl sune pe Damian în locul lui.

În seara asta, Louisa a avut un accident, iar casa lui

Conor a fost distrusă.

Cum ar putea unul sau ambele evenimente să fie legate de dispariţia lui Zoe?

S-a uitat în jos la telefonul său. Zoe dispăruse de aproape patru zile întregi.

Capitolul 19

Claxoanele răsunau şi cauciucurile scârtâiau. Genunchii Louisei au
alunecat pe asfalt. O bubuitură puternică şi o prăbuşire au răsunat în apropiere. Apoi alta. A rămas întinsă în stradă, cu faţa arzând. Mirosul de cauciuc ars, gudron şi eşapament diesel îi umplea nasul.

„Domnişoară?” Ea a clipit puternic. Vederea i s-a ascuţit. S-a rostogolit pe spate. Un cerc de feţe se uita la ea.

Un poliţist a îngenuncheat lângă ea. „Nu te mişca. O ambulanţă este pe drum.” Dar ochii lui scrutau mulţimea, nu pe Louisa.

A înghiţit şi şi-a curăţat gâtul. „Nu am nevoie de o ambulanţă.”

„Ai avut o căzătură destul de dură.” Poliţistul se aplecă asupra ei. „Vreau să fii verificată.”

Un alt poliţist a eliberat mulţimea. „În regulă, toată lumea. Mişcaţi-vă. Spectacolul s-a terminat. Lăsaţi-i doamnei puţin spaţiu să respire.”

Dincolo de el, autobuzul care era să o lovească se abătuse peste bordură şi lovise un felinar. Pe banda de lângă ea, un camion de livrări Tastykake a lovit din spate un taxi. Ambele benzi spre sud ale străzii Broad erau efectiv blocate.

„A mai fost cineva rănit?” Ea s-a chinuit să se aşeze, aducându-şi picioarele depărtate într-o poziţie mai feminină. Rochia îi era ridicată aproape până la între picioare. A tras de tivul rochiei în timp ce ameţeala se învârtea în capul ei.

„Cu excepţia căzăturii tale, nu prea cred. Am avut noroc.”

„Nu am căzut.”

Poliţistul s-a încruntat.

Capul i s-a aşezat, iar Louisa a analizat pagubele. Pielea

ambilor genunchi era sfâşiată, sângera şi era acoperită cu pământ. Şi-a ridicat mâinile. Rănile de pe palme nu erau la fel de mari ca cele de pe genunchi, dar erau la fel de murdare. Ca şi cum vederea rănilor i-ar fi determinat creierul să le recunoască, primele ecouri de durere i-au pulsat prin picioare şi mâini. Faţa îi pulsa. Şi-a atins bărbia. Degetele îi erau pline de sânge. În ansamblu, rănile ei păreau superficiale, murdare, dar nu grave.

„Mă îndoiesc că s-a stricat ceva.” S-a agitat, absorbind privirile umilitoare ale spectatorilor. „Ar trebui să mă ridic.”

Poşeta şi telefonul ei mobil fuseseră aruncate pe stradă. Poliţistul i-a înmânat ambele obiecte. I-a pus o mână pe antebraţ. „Vine ambulanţa. Mai bine să fii în siguranţă decât să-ţi pară rău.”

„Presupun că ai dreptate.”

A sosit o ambulanţă. Cu un val de durere în tot corpul care sugera că creierul ei nu procesase încă toate leziunile fizice, Louisa a fost transferată pe o targă şi urcată în spate.

Două ore mai târziu, medicul de la Urgenţe a confirmat că rănile ei erau minore. Distrat şi grăbit, el a mâzgălit pe fişa ei. „Asistenta va veni cu documentele de externare în câteva minute. Aveţi cu cine să mergeţi acasă?”

„Am sunat un prieten.” Damian era pe drum. Sunase şi la hotel şi îl rugase pe Gerome să o plimbe pe Kirra.

„Păstraţi abraziunile curate. Gheaţa va ajuta la orice umflătură. Puteţi lua ibuprofen pentru durere.” Şi a plecat.

Aşezată pe targă, a trecut un deget peste o zgârietură de pe carcasa argintie a telefonului ei mobil. Noaptea nu părea reală.

„Dr. Hancock.”

Ea a tresărit la auzul vocii familiare. „Da.”

Detectivul Jackson a despărţit perdeaua de intimitate. De ce se afla el aici?

„Am auzit despre prăbuşirea ta în Broad Street. Traficul a fost blocat timp de o oră.” A făcut câţiva paşi pentru a sta lângă pat. În loc de costum, era îmbrăcat în blugi şi un pulover albastru larg, care nu prea ascundea umflătura armei sale de la şold. Era în afara serviciului? Nuanţa moca a pielii sale nu îi camufla complet petele întunecate de sub ochi. Poate că nu-şi lua prea mult timp liber în mijlocul unui caz urgent.

Privirea lui a trecut peste ea, oprindu-se asupra tifonului lipit pe mâini, genunchi şi bărbie.

Şi-a frecat tâmpla cu vârfurile degetelor.

„Ce s-a întâmplat?” Vocea lui Jackson era mai puţin ostilă decât fusese în secţia de poliţie. Schimbarea lui de ton făcea parte dintr-o încercare de a-i câştiga încrederea, sau era sincer?

„Am simţit o mână care m-a împins în spate, dar am sperat că cineva a lovit în mine din greşeală. Trotuarul era foarte aglomerat”.

„Poate.” Jackson a ridicat din umeri. „Dar poate că nu. A murit deja un angajat al muzeului şi altul lipseşte. Cred că ar trebui să fii mai atentă.”

„Nu mă aşteptam ca apelarea unui taxi să fie periculoasă.”

Jackson şi-a schimbat unghiul. „Ştiu că te-ai dus să vorbeşti cu Heath Yeager zilele trecute.”

„Am făcut-o.”

„De ce?”

„Pentru că mi-e teamă pentru Zoe.” Louisa i-a întâlnit privirea plată. „Ai făcut vreun progres în cazul ei?”

„Unele.”

Ceea ce nu spunea nimic.

O mişcare de cealaltă parte a cortinei a întrerupt interviul.

„Louisa!” O voce masculină a trimis un val de panică dezgustătoare prin Louisa. Cortina se despărţi din nou, iar Blaine păşi prin ea. „O, Doamne. I-am văzut cum te-au urcat în ambulanţă, dar nimeni nu a vrut să-mi spună unde te- au dus.”

S-a apropiat.

Louisa îşi recăpătă vocea. Îşi revenise şi din şocul de a-l fi văzut mai devreme. De fapt, impactul cu strada părea să o fi scos din starea de autocompătimire. Terminase cu Blaine. Nu-i mai permitea să aibă nici o influenţă asupra ei. A făcut destul rău. „Ieşi afară, Blaine.”

Resentimentul i-a pâlpâit în ochi, iar buzele i s-au comprimat. „Am vrut să mă asigur că eşti bine. Lasă-mă să te duc acasă. Lasă-mă să am grijă de tine.”

Louisa a uitat de poliţistul care stătea lângă ea. A uitat de rănile ei. Cabina de spital a dispărut în jurul ei. Furia şi tulburarea au trecut peste durerea ei fizică. „Ieşi afară.”

Blaine şi-a atenuat iritarea. „Tu nu eşti bine”.

Vocea ei s-a ridicat. „Ieşi. Afară.”

„Uite, amice.” Jackson i-a arătat insigna lui Blaine. „Doamna ţi-a cerut să pleci.”

Blaine i-a aruncat detectivului cea mai bună privire aristocratică a sa. „Nu cred că ştii cu cine vorbeşti.”

„De ce nu mă educaţi?” Detectivul nu a fost intimidat. „Aţi fost cu Dr. Hancock în această seară?”

„Am fost.”

Detectivul a scos un carneţel din buzunarul de la spate. „Numele tău?”

„Blaine Delancey.”

„Şi de ce ai fost cu Dr. Hancock?”

„Trebuia să luăm cina, dar ne-am certat. Louisa a fugit. Aparent, chiar în trafic. Evident, are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.”

Argument? Ambuscada a fost o descriere mai bună a serii.

Jackson a ignorat atitudinea lui Blaine. „Nu ai văzut accidentul?”

„Nu.”

„Unde eraţi când a avut loc accidentul?”

„Pe treptele din faţa hotelului Ritz Carlton. O căutam pe Louisa.”

Blaine venise după ea? O împinsese el? Louisa îşi strânse degetele în jurul telefonului mobil. De ce ar fi făcut el asta? Dar atunci de ce i -ar fi trimis un cadou? De ce n-ar fi lăsat-o în pace? De ce nu ar fi acceptat un refuz?

„Eşti sigur că nu ai văzut ce s-a întâmplat?” Pixul lui Jackson plutea pe hârtie în timp ce-l evalua atât pe Blaine, cât şi răspunsurile lui.

„Pozitiv.” Blaine s-a încruntat la poliţist.

„Am nevoie de datele dvs. de contact”, a spus Jackson.

Blaine s-a conformat, încrucişându-şi braţele pe piept şi îndreptându-şi atenţia spre Louisa. Ea îşi strânse telefonul până când degetele vânătăi îi cramponară, dar nu se va da înapoi. Nu şi de data asta. Mutarea în Philadelphia era noul ei început. Nu-l va lăsa pe Blaine să i-l strice.

Poliţistul i-a studiat faţa lui Blaine. „Anchetatorii accidentului vor verifica camerele de trafic de pe Broad Street. Dacă avem noroc, s-ar putea să avem totul pe video.”

Dacă Jackson spera că, în caz de vinovăţie, Blaine va tresări la această veste, Louisa l-ar fi putut scuti de efort. Blaine era un mincinos desăvârşit.

„O să trec pe la tine mâine, Louisa.” Dădu din cap

superior şi arogant. „Într-o zi vei vedea că am fost meniţi să fim împreună.”

„Nu o face.” Louisa şi-a strâns molarii între ei.

„Am terminat cu tine acum, domnule Delancey, şi se pare că şi doctorul Hancock.” Jackson şi-a înclinat capul. „Nu lăsaţi uşa să vă lovească în fund la ieşire.”

Blaine i-a aruncat o privire de *nu s-a terminat* timp ce ieşea.

„Prietenul tău e un dobitoc”, a spus Jackson.

„Nu e prietenul meu.”

„Da. Am înţeles. Vrei să-mi spui despre ceartă?”

„Nu.” Louisei i s-a întors stomacul pe dos la gândul că trebuia să-i împărtăşească conflictul ei cu Blaine. „E o poveste veche.” Dar vizita lui Blaine nu era. De ce în seara asta? Şi ce voia el cu adevărat? Dacă se gândea bine, ce voia de fapt mătuşa Margaret? Cascadoria cu Blaine nu avea sens. Trebuia să fie vorba de bani, dar Louisa nu putea vedea unghiul.

Jackson se holbă, evident că nu credea povestea Louisei.

Ea a suspinat. „Când ai o mulţime de bani, întotdeauna există oameni care încearcă să obţină o parte din ei.”

Mandibula o durea de la impactul cu pavajul şi de la gândurile şi suspiciunile care se învârteau în mintea ei. Voia să meargă acasă, să se bage în pat şi să-şi tragă pătura pe cap.

Jackson a băgat caietul şi stiloul înapoi în buzunar.

„Ai cu cine să te duci acasă?”

Întrebarea a surprins-o. Îi oferea ajutor? „Am sunat un prieten.”

„Scumpo, ce ţi-ai făcut?” Sosirea lui Damian a pus capăt interviului. El se încruntă la poliţist. „Cum ai ajuns aici atât de repede?”

Jackson nu a clipit. „Pot să parchez dublu.”

Louisa se uită de la Jackson la Damian. „Mi-a scăpat ceva?”

„Ai vorbit cu Sullivan în seara asta?” a întrebat Jackson.

„Nu. De ce?” Şi-a balansat picioarele peste marginea targăi. *Ouch.* „Este ceva în neregulă?”

„Şi el a avut ceva probleme în seara asta.” Jackson îi privi faţa. Era probabil mai transparentă decât Blaine.

„Ce s-a întâmplat?” Privirea Louisei trecu de la Jackson, care nu voia să dezvăluie nimic, la Damian.

Prietenul ei a ridicat din umeri. „Va trebui să-l întrebi pe Conor.”

Dând din cap, detectivul Jackson s-a îndreptat spre uşă. „Ai grijă, doctore. Nu te mai juca de-a detectivul. Ai fost la limită în seara asta. Data viitoare, ar putea să nu mai fii atât de norocoasă.”

Capitolul 20

Conor se plimba pe alee. Poliţia terminase în apartamentul lui. Damian spusese că Louisa era bine, dar Conor voia să o vadă cu ochii lui.

Terry s-a oprit în maşina lui. Conor nu-l mai văzuse de la spargerea din urmă cu câteva ore. Poliţistul era încă în uniformă, iar faţa lui era plină de afaceri.

Conor s-a apropiat de maşina poliţiei. „Ce se întâmplă?” L-a salutat din cap pe partenerul lui Terry.

Terry a coborât geamul şi i-a înmânat lui Conor o poză. „Acesta este puştiul care ţi-a spart apartamentul?”

Conor s-a uitat în jos la o poză. „Da. Ăsta e.”

„Numele lui este Hector Torres.” Terry a băgat fotografia înapoi în buzunarul de la piept al uniformei sale.

„Cine este el?”

„O bucată mică de gunoi, dar periculoasă.” Terry a bătut cu un deget pe volan. „A intrat şi a ieşit din centrul de detenţie juvenilă de câteva ori, de cele mai multe ori pentru prostii mărunte. Dar se zvoneşte pe stradă că Hector umblă cu Big K. Aşa l-am găsit, după descrierea ta a tatuajului de pe gât.”

„La naiba, asta nu e bine.” Conor şi-a frecat scalpul. Big K era o bandă care revendica o bucată din North Kensington ca teritoriu.

„Nu. Cu siguranţă nu e bine.” Terry şi-a deplasat greutatea. „Marele K este o veste proastă.”

„Toate bandele sunt veşti proaste. Ce face puştiul aici jos? Asta nu e North Kensington.”

Terry a scuturat din cap. „Nu ştiu.”

„Asta nu poate fi din cauza unui câine.”

„Nu are niciun sens. Încercăm să-l găsim pe Hector, dar ar fi bine să fii foarte atent, Conor”, a spus Terry. „Ar trebui să te bucuri că ai poliţişti care te supraveghează.”

„Mulţumesc.” Se îndepărtă de maşină. Ideea ca barul – şi familia lui Conor – să ajungă pe radarul vreunei bande îi trecu teroarea prin piele.

Cei doi poliţişti au ieşit din apartamentul său. „Am terminat”, a spus cel care ţinea camera. „Veţi dori să apelaţi la un curăţător profesionist.”

„Mulţumesc.” Conor s-a întors în bar şi a scanat camera în căutarea surorii
sale. Bucătăria era închisă atât de târziu. În spatele barului, Jayne desfăcea capacul de la câteva sticle de bere.

„Nici o veste de la Reed?”

Ea a scuturat din cap. „Nu de la ora cinei. Scott este încă

la terapie intensivă.”

„Îmi pare rău, dragă. Nu am fost alături de tine săptămâna asta, iar acum trebuie să plec din nou”. El a explicat despre Louisa. „L-am sunat pe Pat. E pe drum. O să te ajute să închizi.”

Ea şi-a pus mâinile pe şolduri. „Nu am nevoie ca Pat să închidă barul.”

„Ştiu”, spuse el. S-ar putea să stârnească mândria lui Jayne, dar în niciun caz nu-i lăsa pe Jayne însărcinată şi pe bătrânul Ernie să se ocupe de orice potenţial scandalagiu.

Jayne a scos un suspin exasperat. „Tu şi Pat sunteţi supraprotectori, dar cred că sunteţi prea bătrâni ca să vă schimbaţi obiceiurile. Acum du-te s-o vezi pe Louisa.” Jayne l-a întors pe Conor şi l-a împins spre uşă. „Sună-mă sau trimite-mi un mesaj. Să-mi spui ce se întâmplă.”

„Să mă anunţi dacă ai veşti de la Reed.”

„'Kay. Te iubesc”, a strigat Jayne după el.

Viaţa de noapte din Philadelphia se termina devreme. Drumul cu maşina a durat zece minute. De ce a ales Louisa să îl sune pe Damian în locul lui?

A parcat în garajul de la Rittenhouse şi şi-a dat numele la recepţia din hol. „Du-te sus”, a spus portarul.

Două minute mai târziu, Conor a bătut uşor la uşa ei. S-a deschis.

Damian şi Kirra l-au întâmpinat în hol.

Damian îi făcu semn lui Conor să intre.

„Mă bucur că eşti aici.” Avocatul şi-a luat cheile de pe tejghea. „Tocmai plecam şi chiar nu am vrut să o las singură.”

„Cum se simte?” Conor s-a aplecat să mângâie câinele. Ea a dat din coadă şi apoi a fugit spre dormitorul principal. Uşa era întredeschisă, iar câinele s-a strecurat prin deschizătură. Conor auzea sunetul apei care curgea.

„Fizic, doar un pic lovită, dar a zguduit-o”. Damian îşi smulse sacoul de pe spătarul unui scaun. „Îşi schimbă hainele. Nu cred că a luat cina. Probabil iar prinde bine ceva de mâncare.”

„Ce naiba s-a întâmplat?”

„Îmi pare rău, Conor. Mă aşteaptă un adolescent cu mari probleme.” Plecându-şi jacheta peste braţ, Damian s-a îndreptat spre uşă. „Louisa va trebui să te pună la curent cu detaliile. Te voi suna mâine.”

Conor s-a plimbat prin bucătărie. Sunetul apei care curgea a încetat. A îngheţat, respiraţia i se strânse în plămâni când uşa s-a deschis.

„Damian, nu pot să desfac fermoarul ăsta.” Louisa s-a oprit brusc. Câinele sa aşezat lângă picioarele ei şi s-a uitat în sus la ea. „Conor.”

Ea stătea desculţă la intrarea în bucătărie. Privirea lui s-a oprit la vânătaia de pe bărbie şi la bandajele albe de pe mâinile şi genunchii ei. Părul îi cădea pe spate într-o încâlceală blondă sălbatică. Rochia neagră subţire îi lăsa braţele goale. Faţa îi era palidă, ochii epuizaţi, iar rochia ruptă.

A vrut să se repeadă la ea, să o cuprindă în braţe, dar nu a putut. Ea nu-l chemase, iar acest fapt îl înţepa, chiar dacă uşurarea de a o vedea întreagă şi cu răni minime îl cuprinsese.

„Ce faci aici?”, a întrebat ea.

El şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă. „Eram cu Damian când l-ai sunat. Ce s-a întâmplat?”

„În timp ce aşteptam un taxi, cineva m-a înghiontit sau m-a împins în faţa unui autobuz.”

„Care dintre ele a fost?”

„Nu ştiu.” Nici Louisa nu s-a mişcat înainte. „Trotuarul era aglomerat. Detectivul Jackson a apărut la spital. A spus că

se va interesa.”

„Dar tu eşti bine?”

„Da.” Gâtul i s-a mişcat în timp ce înghiţea. A tresărit şi, din reflex, şi-a atins maxilarul umflat.

„Lasă-mă să-ţi aduc nişte gheaţă pentru asta.”

A expirat ca şi cum ar fi luat o decizie. Apoi s-a apropiat şchiopătând şi sa întors. „Vrei să-mi desfaci fermoarul?” Ea şi-a ridicat părul deasupra capului cu ambele mâini.

Având grijă să nu-i ciupească pielea, Conor a tras încet fermoarul în jos, de la gât până în partea mică a spatelui. Încetul cu încetul, ţesătura s-a desprins, dezvăluind bretelele sutienului şi o mulţime de piele fină. Mâinile lui îl mâncau de dorinţa de a desface rochia de pe corpul ei şi de a verifica fiecare centimetru de piele pentru a vedea dacă era rănită. Şi-a coborât capul şi i-a sărutat ceafa. Gropiţele de la baza coloanei ei vertebrale l-au tentat să îşi apese buzele acolo, dar a rezistat. „Aş fi vrut să mă fi sunat.”

Ea s-a sprijinit de el şi şi-a lăsat părul să cadă. Corpul ei s-a dezumflat cu o expiraţie lentă de respiraţie şi tensiune.

„Şi eu”, a şoptit ea.

Bucurându-se de greutatea corpului ei, el şi-a sprijinit tâmpla de partea laterală a capului ei. Mâinile lui i-au mângâiat braţele. „De ce l-ai sunat pe Damian în locul meu?”

„Risc mai mic.”

„Nu înţeleg.”

„Damian este doar un prieten.”

„Şi eu ce sunt?”

„Mai mult.” S-a întors. Ochii i s-au înceţoşat. În spatele lacrimilor nespuse, se ascundea un conflict. „Ce simt pentru tine mă sperie. Nu sunt sigură că pot să-ţi ofer ceea ce vrei. Ce ai nevoie. Ce meriţi. S-ar putea să nu am asta în mine.”

„Nu mă lăsa pe dinafară. Vorbeşte cu mine.” Conor şi-a

şters degetul mare sub ochiul ei, prinzând o lacrimă înainte ca aceasta să se rostogolească pe obrazul ei. „Nu-ţi fie teamă să-mi spui orice.”

Îndoiala şi teama îi străluceau în ochi.

„Vorbesc serios.”

„Ştiu că vrei.” Ea s-a holbat la centrul pieptului lui pentru un minut, genele ei blonde ascunzând orice schimbare în emoţiile ei. „Voi încerca, dar nu se va întâmpla peste noapte. Sunt obişnuită să fiu singură.” Vocea îi era răguşită, ca şi cum cuvintele ei ar fi fost şmirghel în gât.

Conor a luat admiterea ca pe un progres – şi a acceptat-o ca fiind suficientă pentru o noapte.

„OK. Paşi mici atunci.” El a rânjit. „Ai nevoie de ajutor să-ţi scoţi restul hainelor? Te rog spune da.”

Colţul gurii i s-a înclinat în sus. „Cred că mă pot descurca.”

„Păcat.” El a scos un oftat îndelung sufocat. Ochii ei nu mai păreau atât de sumbri. „Ce pot face pentru tine?”

„Mi-ar prinde bine nişte ibuprofen şi gheaţă.”

„Ai mâncat?”

Ea a ezitat, pleoapele căzându-i ca nişte obloane. „Nu.”

„Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat la cină?”

„Nu chiar acum.”

„Bine. Mai târziu, dar nu scapi de discuţia cu mine.” I-a sărutat fruntea. „De ce nu te schimbi, iar eu o să văd ce pot găsi în bucătăria ta.”

Ea a dat înapoi. „Nu e mare lucru acolo.”

„Îmi plac provocările.”

Kirra a urmat-o pe Louisa în dormitor. Conor s-a dus în bucătărie, care era aproape goală. A mirosit un litru de lapte degresat. Acru. L-a golit în chiuvetă şi a aruncat cutia la gunoi. Au urmat două recipiente cu mâncare chinezească

mucegăită de la pachet. A aşezat brânza şi pâinea pe tejghea şi a scotocit prin dulapuri până când a găsit o tigaie. Câteva minute mai târziu, untul scârţâia în jurul unui sandviş cu brânză la grătar, iar bucătăria s-a umplut de miros. În cămară, a găsit o conservă de supă de roşii.

A pus supa şi sandvişul pe insulă. Cu câinele în urma ei, Louisa s-a întors într-un hanorac larg, pantaloni de yoga şi şosete groase. S-a aşezat uşor pe un scaun. Conor a privit-o, mulţumit, cum mânca jumătate din sandviş. Mestecatul părea dureros, iar ea a trecut la supă. A consumat cea mai mare parte din ea înainte să dea bolul la o parte.

I-a înmânat două tablete şi un pahar cu apă. „Ar trebui să te bagi în pat."

„Bună idee." Ea a luat punga cu gheaţă pe care i-o oferise el.

Conor şi Kirra au urmat-o în dormitor. Un pat king-size cu platformă era în centrul camerei. Îndoind plapuma albastră ca gheaţa, s-a urcat între cearşafurile albe de hotel cu un geamăt scăzut şi şi -a aşezat punga cu gheaţă pe maxilar. Kirra a sărit pe pat şi s-a ghemuit cu capul pe şoldul Louisei.

„Nu s-a despărţit de mine de când am ajuns acasă."

„Câinii ştiu."

„Ce ştiu?"

„Ei ştiu când ceva este în neregulă."

„Nu am avut niciodată un animal de companie." A mângâiat capul câinelui. „E drăguţ."

„Deci cred că încă te mai gândeşti să o păstrezi?"

„Nu aş putea face asta. E câinele tău."

„Nu pare să fie aşa din punctul meu de vedere", a spus Conor în timp ce Kirra închidea ochii şi ofta mulţumită. „În plus, nu e în siguranţă în apartamentul meu."

Louisa s-a aşezat, strâmbând din nas. „Jackson a spus că

a fost cu tine în seara asta. Ce s-a întâmplat?”

„Cineva a intrat în seara asta şi a distrus locul.”

Punga de gheaţă i-a căzut de pe faţă. „Asta e groaznic! Crezi că e fostul proprietar al lui Kirra?”

„Sunt sigur. Mă aştepta.” Conor nu a menţionat arma. Avea destule motive de îngrijorare.

Ochii ei au trecut peste el. „Dar tu eşti bine?”

„Sunt bine.” I-a atins mâna. „Dar m-as simţi mai bine dacă Kirra ar rămâne
cu tine.”

„Dacă eşti sigur, atunci aş fi fericită să o păstrez.” Zâmbetul Louisei era dezechilibrat, dar plăcerea îi strălucea prin ochi.

Pieptul lui Conor se umflă la plăcerea ei. „Te superi dacă stau aici cu tine pentru o vreme?”

„Cred că nu.” Dar ochii Louisei se îngustară cu suspiciune când el se întinse pe deasupra păturilor, lângă ea.

El i-a ignorat privirea şi a umflat pernele uriaşe la spate. Un ecran plat atârna pe peretele din faţa patului. „Vrei să te uiţi la un film?”

„Sigur.” Ea i-a înmânat o telecomandă. „Alege tu. Nu mă uit prea mult la televizor.”

Căutând ceva relaxant, Conor a răsfoit canalele până când a găsit o reţea de filme vechi care difuza *Bringing Up Baby.* A aruncat telecomanda pe pat lângă el. „Cum e asta?”

„Îl iubesc pe Cary Grant.” Louisa s-a cuibărit mai adânc în perne.

„Şi eu. Părinţii mei obişnuiau să se uite la vechile lui filme alb-negru când eram copil.” Conor îşi amintea că se târa în pat cu ei sâmbătă dimineaţa.

„Au fost fericiţi?”

„Foarte. Nu m-am îndoit niciodată că se iubesc. Asta am

crezut mereu că voi avea şi eu într-o zi.” Conor şi-a trecut privirea peste ea. Lumina blândă a televizorului juca pe trăsăturile ei delicate, stârnind o durere adâncă în pieptul lui. „Cum era înainte ca mama ta să moară? Părinţii tăi erau fericiţi?”

„Cred că da.” Ea a pufnit. „Nu a trecut niciodată peste moartea ei. După moartea ei, a început să bea şi să-şi petreacă majoritatea timpului în Europa.”

„Te-a luat vreodată cu el?”

„Din când în când. De cele mai multe ori mă lăsa cu sora lui.”

„Cea pe care ai văzut-o în seara asta?” Suspiciunea a înflorit în pieptul lui Conor.

Mătuşa Louisei o supărase în seara asta.

„Da.” Vocea ei se clătina.

Dorind să stabilească o legătură cu ea, Conor s-a întins peste plapumă şi şi-a pus mâna peste a ei, având grijă să nu-i atingă palma bandajată. „Vrei să- mi spui ce s-a întâmplat?”

„Mâine.” A tras pătura până la gât. „Spune-mi despre fraţii şi sora ta.”

„Jayne şi Danny erau o pacoste, asta e sigur.” I-a povestit despre unele dintre problemele în care au intrat, inclusiv despre momentul în care au furat o maşină. A vorbit până când ochii ei s-au închis şi respiraţia i s-a uniformizat.

Conor, obişnuit să fie treaz până la primele ore ale dimineţii, a aşteptat cincisprezece minute înainte de a ridica uşor punga de gheaţă de pe faţa ei şi de a o pune înapoi în congelator. S-a lăsat uşor pe pat şi şi-a reglat perna în spatele capului.

Louisa a suspinat. Încă adormită, s-a rostogolit spre el. Tâmpla ei s-a aşezat pe umărul lui, intimitatea greutăţii capului ei pe corpul lui stârnind dorinţa de a o strânge mai

aproape, dar el nu voia să o deranjeze. Cum ar fi reacţionat ea când l-ar fi găsit în patul ei mâine dimineaţă?

Nu conta.

Indiferent cât de sigură era clădirea ei, nu avea cum să o lase singură. Nu după ce ar fi putut fi ucisă. Conor şi -a sprijinit tâmpla de părul ei şi a inspirat parfumul şamponului ei. Avea să rămână aici, toată noaptea.

Capitolul 21

De ce nu a tras storurile? Lumina soarelui îi ardea ochii Louisei chiar prin pleoapele închise. A încercat să adoarmă din nou, dar durerea îi pulsa prin faţă. Ibuprofenul îşi încetase efectul. Genunchii ei au protestat cu rigiditate şi foc când s-a rostogolit departe de strălucire, a deschis ochii şi s-a holbat la cutia toracică a unui bărbat.

A tresărit. *Ow.* Îndreptându-şi piciorul, şi-a lăsat genunchiul stâng într-o poziţie mai confortabilă. Apoi şi-a îndreptat din nou atenţia către bărbatul pe jumătate gol din patul ei.

Lângă ea, Conor era întins pe două perne. Era încă îmbrăcat în blugi, dar îşi scosese cămaşa şi pantofii în timpul nopţii. Ochii îi erau închişi, iar maxilarul îi era umbrit, ca de obicei. Privirea ei a alunecat în jos. La urma urmei, ştia cum arată faţa lui, dar nu-l văzuse niciodată fără cămaşă. *O, Doamne.* Braţul aruncat deasupra capului îi întindea trunchiul întins. Corpul lui era numai putere discretă. O dâră de păr închis la culoare i se învârtea pe pectorali. Muşchii fermi îi extindeau pieptul şi umerii largi şi îi defineau abdomenul

suplu. A înghiţit în sec, privirea trupului lui stârnind în ea o nevoie primordială. Ochii ei au urmărit linia de păr negru care se învârtea în talia blugilor lui şi ducea la...

„Bună dimineaţa.” Vocea lui guturală a surprins-o.

Obrajii i s-au încălzit. A clipit pentru a nu-i mai admira burta plată, şi încă ceva. „Imi pare rau. Mă holbam.”

„Da. Bărbaţilor nu le place când femeile le privesc muşchii.” Conor şi-a dat ochii peste cap. „Vrei să-mi pun tricoul la loc?”

Cum ar putea răspunde la această întrebare?

„Nu este necesar.”

Turcoazul din ochii lui s-a luminat cu viclenie. „Necesarul nu este un factor. Ce *doreşti?”* Şi-a redus vocea la o şoaptă răguşită.

O, Doamne. Căldura i-a înroşit trunchiul. A împins pătura înapoi. *Era căldura pornită?*

„Dacă ţi-ai da jos tricoul, am fi chit”, a tachinat el.

„Câinele nu trebuie să fie hrănit sau plimbat sau ceva de genul ăsta?”

S-a rostogolit pe o parte ca să stea cu faţa la ea. „Kirra a fost hrănită şi plimbată la şapte.”

La auzul numelui ei, Kirra, întinsă la picioarele patului, şi -a ridicat capul şi şi-a mişcat coada.

Înduioşată de grija lui, ea a spus: „Mulţumesc. A mâncat?”

„Nu prea mult. Îi voi da timp până luni să înceapă să mănânce, apoi se va întoarce la veterinar.”

El îi studia faţa. *O, Doamne.* Faţa ei. Ea a ridicat o mână la maxilar. Pielea era umflată sub degetele ei. Îşi putea doar imagina...

I-a luat mâna şi i-a sărutat încheieturile. „Arăţi minunat.”

„Cum de ştii întotdeauna la ce mă gândesc?”

„Am o soră, îţi aminteşti? Vânătaia aia arată de parcă ar durea. O să-ti aduc nişte gheaţă.” Muşchii s-au ondulat când s-a aşezat în picioare.

A încercat să nu se holbeze, fără succes.

„Kirra şi cu mine am cumpărat micul dejun în timp ce ne plimbam. Lasă- mă să-ţi aduc mâncare ca să poţi lua o aspirină.” S-a mutat la marginea patului, s-a întins şi s-a ridicat. Uitându-se înapoi, a surprins-o din nou holbându-se la el. „O să las cămaşa jos.” A ieşit din cameră rânjind – şi încă pe jumătate dezbrăcat, oferindu-i Louisei o privelişte de spate tare şi puternic care a făcut-o să cânte prin durerea vânătăilor ei.

A căzut pe spate pe perne. Nu era primul bărbat pe care îl vedea fără cămaşă, dar niciunul nu o afectase în acest fel. Duritatea trupului lui ascundea o bunătate care îi făcea inima să facă o triplă tresărire de espresso. Dar trebuia să recunoască că, deşi i se părea superficial, nu s-ar fi plâns de trupul fierbinte ataşat sufletului lui generos.

Dacă nu era rănită. . .

Ce? L-ar fi mâncat pe el în loc de micul dejun?

De ce nu? În mod clar, el era interesat. Niciunul dintre ei nu era ataşat. Deşi nu mai avusese o relaţie de ceva vreme, îi plăcea sexul. Sexul nu a fost niciodată problema ei. Aşteptările emoţionale generate de intimitatea fizică au fost întotdeauna problema ei. De obicei, era o persoană care prefera să păstreze sexul şi relaţiile ocazionale. Dar, în cele din urmă, majoritatea bărbaţilor doreau să vadă o relaţie progresând. Îşi doreau căsătorie şi copii şi toate legăturile asociate pe care Louisa nu era în stare să le facă.

Ceva o avertiza că sexul cu Conor va fi mai intens decât toate cele pe care le experimentase în trecut. Ar putea ea să facă faţă? Sau va ajunge el să se alăture listei ei scurte de

eşecuri? Chiar mai rău, era ea pregătită să rişte să-i rănească pe amândoi?

Pe această notă deprimantă, s-a împins până la poziţia şezând. Membrele îi erau dureroase şi înţepenite. Durerea îi străbătea maxilarul, dar se simţea mai bine decât se aştepta. Astăzi era sâmbătă. Nu avea de lucru. Putea să stea în pat toată ziua. . .

Sâmbătă.

O, nu.

„Ce s-a întâmplat?” Conor s-a întors în dormitor cărând două ceşti de cafea şi o pungă albă de panificaţie.

„Strângerea de fonduri pentru muzeu este în seara asta.” Şi-a lipit o palmă bandajată de frunte.

„Cred că se vor aştepta să anulezi.” El a aşezat cafeaua pe noptiera ei.

Louisa şi-a balansat picioarele peste marginea patului. „Ne aşteaptă multe în seara asta.”

„Ia-o încet.” El a luat-o de mână când ea s-a ridicat în picioare, prinderea lui fiind solidă şi stabilă în timp ce podeaua se clătina sub picioarele ei ca un vas de croazieră în largul mării. Privirea lui a evaluat-o, îndoielnică şi îngrijorată. „Eşti ameţită?”

„Deloc”, a minţit Louisa în timp ce se îndrepta şchiopătând spre baie, echilibrul ei stabilizându-se. A aprins lumina şi s-a uitat în oglindă. *Ugh.* Maxilarul îi era umflat, iar o vânătaie se întindea de la bărbie până aproape de ureche. Era norocoasă că nu-şi scosese niciun dinte.

Palmele ei nu erau atât de rele, iar genunchii ei negri şi albaştri, cu cruste, puteau fi uşor acoperiţi cu pantaloni. Dar faţa ei… Avea nevoie de mult timp pentru a o ascunde.

„Având în vedere că aseară te-ai aruncat ca lebăda în pavaj, arăţi destul de bine.” Conor s-a sprijinit de tocul uşii.

„De ce nu-ţi suni şeful şi să-i explici? Sunt sigur că ar înţelege.”

„Muzeul depinde în mare măsură de donaţii.” S-a spălat pe dinţi. „Aceasta este prima mare strângere de fonduri de când am început. Deschiderea noii expoziţii a *Războinicului Celtic* este cel mai mare eveniment din această toamnă. Trebuie să fiu acolo pentru a vorbi despre calificările mele şi despre noua expoziţie. Clienţii vor să vadă unde le sunt cheltuiţi banii”. În plus, nu avea încredere în şeful ei. Ce ar fi spus el în absenţa ei?

Conor a scuturat din cap. „Deci încă mai intenţionezi să mergi?”

„Nu am de ales.” A ieşit din baie şi a închis uşa pentru a merge la toaletă. Când a ieşit, el era întins pe pat şi bea cafea, la fel de relaxat ca şi cum şi-ar fi petrecut fiecare dimineaţă în dormitorul ei. „Nu vreau să pierd slujba asta.” Conor s-a uitat în jurul apartamentului. „Chiar ai *nevoie de* ea?” „Nu am nevoie de acest loc de muncă în sensul financiar, nu. Dar îmi place ceea ce fac.” Pierderea unei alte slujbe l-ar fi dezamăgit din nou pe tatăl ei. Ce ar crede el dacă Louisa nu ar lucra? Dacă doar şi-ar administra fondul fiduciar şi şi-ar petrece timpul organizând evenimente caritabile? Putea măcar să facă asta? Întreaga ei viaţă fusese concentrată pe această carieră. Era o parte importantă a identităţii ei. Gândul de a o lăsa în urmă era deconcertant.

Louisa i-a arătat bărbia. „Crezi că pot reduce umflătura asta până diseară?” „Poate. Ţine-ţi capul ridicat şi fii sârguincioasă cu punga de gheaţă.” „Asta va ajuta?”

„Ar trebui. Pe vremea când boxam, obişnuiam să-mi bag faţa în gheaţă după fiecare luptă. Nu era frumos.” S-a întins după cămaşă.

Păcat. „Am văzut imaginea publicată de presă. Părea

dureros.” Chiar dacă era lovit, era atrăgător într-un mod viril, primar. „Şi au legat lupta pe care ai avut-o cu proprietarul Kirrei de altercaţia ta cu Heath. Au reuşit să te facă să pari violent.”

„Exact ceea ce Damian a spus că vor face.” A făcut o grimasă. „Trebuie să trec pe la casa lui Jayne şi să iau rufele pe care le-am lăsat acolo. Totul în apartamentul meu a fost distrus. Eşti în regulă aici, de una singură?”

„Sunt bine.”

„Bine atunci. O să aduc prânzul înapoi cu mine. Vrei ceva special?” Louisa şi-a mişcat maxilarul dureros. „Ceva moale.”

„Voi fi rapid.” Conor a sărutat-o uşor pe partea nevătămată a feţei înainte să plece.

Louisa şi-a pus o pungă cu gheaţă pe faţă timp de douăzeci de minute, apoi şi-a luat laptopul şi l-a adus înapoi în pat. L-a pornit şi a sprijinit o pernă de tetieră. Kirra a sărit pe plapumă şi s-a întins lângă Louisa.

Şi-a răsfoit e-mailurile. După 20 de mesaje primite, a văzut un mesaj de la tatăl ei, cu subiectul: „Itinerariu”. A făcut clic pe el şi a copiat în calendar detaliile vizitei sale de vacanţă. Nervii îi zvâcneau în stomac. Ce avea de gând să îi spună? Se uită la ceas. Nouă dimineaţa, trei după-amiaza în Stockholm. Era timpul pentru convorbirea lor săptămânală. Ward Hancock avea o rutină strictă. Sâmbăta după-amiaza şi-o petrecea în biroul lui, lucrând. Dacă era norocoasă şi telefona devreme, îl prindea încă relativ treaz.

Ea nu era cel mai norocos suflet din lume.

Şi-a luat telefonul mobil şi a format rapid numărul lui, stomacul facându- i nod în stomac în timp ce linia suna iar şi iar. Unde era el? A lăsat un mesaj şi a pus telefonul deoparte.

„Ceva nu e în regulă, Kirra.”

Câinele s-a rostogolit mai aproape şi a răsturnat mâna Louisei cu nasul.

Louisa a aşezat o mână pe capul câinelui. „Ceva este cu siguranţă în neregulă.”

$$$

Telefonul a sunat când Conor a ieşit din duşul din camera de oaspeţi a Louisei. După ce s-a şters cu prosopul, a scos blugii din geanta de pe comodă. Coşul de rufe pe care îl recuperase din casa lui Jayne era tot ce îi mai rămăsese. Aproape tot ce mai avea Conor fusese distrus. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a ţinut respiraţia. Asigurarea chiriaşului urma să acopere cea mai mare parte a pagubelor, iar el nu avea prea multe bunuri personale care să nu poată fi înlocuite, cu excepţia fotografiilor pe care nemernicii le îngrămădiseră şi se pişaseră pe ele.

Angajase curăţători profesionişti care să cureţe locul. Şi apoi? Copiii ăştia îl vor lăsa vreodată în pace? De ce naiba erau atât de hotărâţi s-o aibă pe Kirra?

Străzile erau pline de pitbuli, iar Kirra nu era o luptătoare prea bună. De ce o doreau atât de mult înapoi?

Şi cum a putut viaţa lui să se ducă de râpă în decurs de o săptămână?

Fusese interogat pentru crimă, atacat cu un cuţit *şi* o armă, iar apartamentul său fusese răscolit.

Cineva a bătut la uşa dormitorului. „Conor?” a strigat Louisa.

Şi-a pus blugii, a intrat în dormitor şi a deschis uşa. Ochii ei au clipit pe pieptul lui gol.

Conor rânji. Nu toate lucrurile din săptămâna lui fuseseră rele. „Pot să te ajut cu ceva?”

Frumosul verde al ochilor ei s-a îmbujorat. „Poliţia este pe drum.”

„Ies într-un minut.” S-a întors în baie, a tras de tricou şi s-a spălat pe dinţi. Nu voia ca Louisa să se confrunte singură cu cei doi poliţişti. Jackson şi Ianelli intrau în foaier când a apărut Conor. Louisa i-a condus în camera de zi. Detectivii s-au aşezat uşor pe canapeaua suprapopulată.

„Cafea?” a întrebat Louisa.

„Nu, mulţumesc.” Jackson şi-a scos caietul din buzunar. „S-ar putea să vrei să stai jos.”

Ea a ales un fotoliu supraetajat de cealaltă parte a măsuţei de cafea. Conor s-a aşezat pe braţ.

Jackson s-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. „Cu puţin timp în urmă, cadavrul unei tinere femei a fost găsit într-o clădire abandonată din North Kensington. Cauza morţii şi modul de eliminare erau similare cu crima lui Riki LaSanta.” A tras aer în piept. „Dacă porniţi televizorul, sunt sigur că veţi vedea povestea. Echipele de ştiri erau la faţa locului când am plecat.”

Louisa a cedat. „Este Zoe?” Vocea ei era abia o şoaptă.

Conor i-a pus un braţ în jurul umerilor. Corpul ei era ţeapăn, neînduplecat, pregătit pentru lovitură.

„Nu putem confirma identificarea cadavrului în acest moment.” Detectivul şi-a strâns şi desfăcut mâna pe genunchi.

Louisa a tras aer în piept. Trupul ei tremura. „Dar?”

Jackson a întrerupt contactul vizual. Şi-a examinat pumnul timp de câteva secunde înainte de a întâlni privirea Louisei. „Identitatea ei nu a fost stabilită de medicul legist.”

„Dar tu eşti aici”, a spus Conor. „Deci crezi că rămăşiţele ar putea fi Zoe.” De fapt, dacă poliţiştii aveau un cadavru, de

ce nu-i puneau cătuşele?

Jackson a dat din gură. „Avem motive să o considerăm pe Zoe drept o posibilă identitate a femeii moarte.”

„Deci *ar putea* fi Zoe.” Louisa şi-a încrucişat degetele pe poală. Nodurile i s-au albit. „Nu eşti sigur că e ea.”

„Nu. Nu încă”, a spus Jackson.

„Deci există speranţă.” Louisa a respirat sacadat.

Jackson nu a răspuns. Buzele i s-au subţiat până la o linie fără sânge. Inima lui Conor se strânse. Louisa nu voia să creadă că Zoe era moartă, dar detectivul Jackson era convins. Altfel, de ce erau poliţiştii aici?

„A fost arsă?” Tonul Louisei se potrivea cu cel al lui Jackson prin lipsa sa de inflexiune.

Poliţiştii au schimbat o privire.

Jackson a dat din cap. „Da, a fost arsă. Dr. Hancock, unde aţi fost miercuri seara între ora 18:00 şi miezul nopţii?”

Louisa a dat înapoi ca şi cum cuvintele lui ar fi lovit-o. Conor îi strânse umerii. În tot acest timp, ei speraseră că Zoe va fi găsită în viaţă, dar biata fată zăcea într-un subsol abandonat, ucisă. „Atunci a fost ucisă?”

Jackson s-a aplecat în faţă. „Unde aţi fost, dr. Hancock?”

„Am fost aici.” Faţa Louisei s-a golit de culoare, paloarea ei contrastând cu vânătaia întunecată de pe maxilar.

Jackson şi-a scos carneţelul şi a notat ceva. „Poate portarul să verifice asta?”

„Da.” Mâna Louisei i s-a răsucit în poală.

Jackson s-a uitat la Conor.

„Hei, ştii că am fost la bar.” El şi-a ridicat palmele. „Ai avut un poliţist cu ochii pe mine toată noaptea.” A înţepenit. „Asta înseamnă că nu mai sunt suspect?”

„Nu”, a spus Jackson. „Nu avem nici măcar o identificare oficială a cadavrului. Până atunci, eşti pe lista mea scurtă.”

Dar dacă cadavrul era al lui Zoe, Conor nu putea să o fi ucis. Era greu să faci mai bine decât doi poliţişti pentru un alibi. „Deci aveţi alţi suspecţi?”

Jackson i-a ignorat întrebarea.

„Vă puteţi gândi la cineva care le-ar vrea moarte pe ambele fete?” a întrebat Jackson.

„De ce ar vrea cineva să ucidă două femei tinere? E bolnav. E o nebunie.” Două pete strălucitoare de roz s-au înroşit pe obrajii Louisei, iar vocea ei s-a ridicat cu o tentă de isterie. Conor i-a frecat braţul.

„Dar cuţitul furat sugerează că asocierea este cu muzeul.” Ianelli şi-a înclinat capul. „A acţionat cineva ciudat în această săptămână?”

„Nu.” Se uită în jos la mâinile ei împreunate. „Această femeie a fost ucisă cu acelaşi cuţit ca Riki?”

„Așta va trebui să decidă medicul legist”, a spus Jackson. „Ce v-aţi aştepta să vedeţi într-o crimă rituală celtică antică?”

Louisa s-a lăsat pe spate şi a respirat pe nas ca şi cum i-ar fi fost greaţă. „Uneori, celţii omorau o victimă prin mai multe metode pentru a potoli mai mulţi zei. Probabil că ar fi făcut ofrande odată cu sacrificiul. S-ar putea să existe simboluri care să indice ce zei erau vizaţi.”

Neputând să mai stea liniştit, Conor s-a ridicat în picioare şi s-a plimbat. Şi-a târât o mână prin păr. S-a întors spre Louisa. Era prea tăcută, prea nemişcată. Faţa şi corpul îi erau îngheţate. Chiar şi ochii ei păreau goi. Dar el petrecuse destul timp cu ea ca să înţeleagă că faţada ei de regină de gheaţă însemna opusul aparenţelor. Emoţiile ei escaladau mai repede decât putea ea să proceseze.

Jackson s-a ridicat în picioare. „Dacă vă mai gândiţi la ceva, vă rugăm să ne sunaţi”, i-a spus el Louisei.

Ea i-a dat un semn aproape imperceptibil din cap.

Ianelli s-a întors spre Conor. „Nu ai scăpat încă, Sullivan.”

Jackson îşi vârî carneţelul în buzunar. „Apropo, raportul ADN tocmai a ieşit pozitiv în cazul lui Riki LaSanta. Rezultatele vor fi făcute publice astăzi.”

Louisa a tresărit.

Conor le-a arătat detectivilor ieşirea. El a închis uşa. Liniştea a acoperit aerul ca umiditatea lunii august. S-a întors la Louisa şi a îngenuncheat în faţa ei.

„Nu voi crede că Zoe e moartă.” Bărbia vânătă a Louisei s-a ridicat. „Poliţia nici măcar nu are confirmarea că trupul este al ei şi au încetat să o mai caute.”

„Nu au spus că au încetat să mai caute.” Conor s-a apropiat de scaun şi a înconjurat-o cu un braţ.

Ea s-a aplecat spre el. „Au făcut-o, pentru că ei cred că Zoe este moartă.”

Capitolul 22

Prin faţada de sticlă a intrării în muzeu, Louisa a scanat strada şi trotuarul. Traficul auto şi pietonal curgea în ritmul obişnuit. Un taxi s-a oprit la bordură. Un cuplu în ţinută de cocktail a coborât, a intrat în muzeu şi a trecut prin detectorul de metale. Aerul rece şi umed i-a urmărit, trecând prin holul atriumului şi zburlind tivul rochiei negre A-line a femeii. Pe podeaua de gresie alb-negru se adunau oameni bine îmbrăcaţi. Conversaţiile răsunau pe metal, sticlă şi marmură. Un chelner se învârtea în cerc, întinzând o tavă încărcată cu pahare de şampanie oricărui oaspete cu mâna goală. În grupuri mici, clienţii se îndreptau spre bolta care ducea spre sălile de expoziţie. Totul părea normal.

Dar nu era aşa.

Ar putea criminalul lui Riki să facă parte din acest grup

care se amestecă în hol chiar acum? Ţinând o cupă de şampanie şi zâmbind, făcând conversaţie politicoasă despre exponate, aplecându-se aproape şi bârfind în şoaptă despre fata ucisă?

„Bine aţi venit.” Louisa a salutat cuplul proaspăt sosit cu un zâmbet şi un semn din cap, apoi le-a bifat numele de pe lista de invitaţi. Creionul şi clipboardul din mâinile ei au scutit-o de strângeri de mână. Purta o bluză albă, de mătase, cu o manşetă cu volane care i se întindea peste palme. O rochie neagră îi acoperea genunchii bandajaţi, iar balerinii Ferragamo erau o concesie la durerea ei generală. Corectorul i-a atenuat vânătaia de pe maxilar.

Efectul general era acceptabil, dar mai casual decât ar fi preferat ea pentru un astfel de eveniment.

În dreapta ei, April a luat două ecusoane de pe măsuţă şi le-a înmânat cuplului.

April s-a aplecat aproape şi şi-a întors faţa dinspre mulţime. „Eşti sigură că nu vrei să-ţi aduc un scaun?”

„Sunt sigură.” Louisa şi-a deplasat greutatea pentru a-şi uşura genunchii dureroşi. „Acum că emoţia iniţială pare să fi trecut, oricum ar trebui să mă mut înăuntru.”

„Dă-i drumul.” April a luat clipboard-ul. „Mă ocup eu de asta.”

Louisa a urmat sunetul tânguitor al unui cvartet de coarde până la coridorul central larg. Ospătari îmbrăcaţi în smoching se învârteau în cerc, oferind oaspeţilor pahare de şampanie şi aperitive. Curatorii şi alţi membri ai personalului muzeului se amestecau cu oaspeţii, încurajând conversaţia şi răspunzând la întrebări. Louisa a zărit câţiva profesori universitari şi membri ai consiliului de administraţie, unii dintre ei suprapunându-se. Stagiarii şi câţiva studenţi

universitari împrumutaţi ocupau mesele lungi care expuneau obiectele pentru licitaţie pe fiecare parte a spaţiului. Louisa a văzut-o pe Isa vânzând bilete de tombolă. Practic, muzeul nu era legat de şcoală, dar relaţia era incestuoasă.

O duzină de invitaţi se aliniau la barul din colţ. Ochii Louisei s-au plimbat şi aproape că au ieşit din orbite când l-a zărit pe Conor, bărbierit, cu un chip devastator, amestecând băuturi în spatele barului.

Oh.Doamne.

Ce facea el aici? O tunsoare proaspătă îi ascuţea trăsăturile angulare. Umerii săi largi completau un smoching negru clasic care părea mai mult decât o tăietură peste restul ţinutei chelnerilor. Louisa respiră adânc. Nimeni nu părea să îi acorde o atenţie nejustificată, cu excepţia acelor priviri admirative din partea oaspeţilor de sex feminin. După cum subliniase Xavier miercuri seara, imaginea lui Conor vehiculată de mass-media nu era o reprezentare exactă.

El a surprins-o holbându-se şi a întors privirea.

Aşa este. Nu prea putea să vorbească cu el aici. Louisa şi-a netezit trăsăturile şi a mers în direcţia opusă.

A traversat podeaua de gresie lucioasă şi a intrat printr-o arcadă largă în sala de expoziţie a *Războinicului Celtic.* Trei vitrine lungi de sticlă străluceau în centrul spaţiului. Vitrina din mijloc era plină cu arme vechi şi fragile: suliţe, săbii şi cuţite. Celelalte vitrine erau încă goale. Pe cei trei pereţi lungi din spatele vitrinelor, picturi murale cu războinici în mărime naturală angajaţi în luptă descriau în culori vii utilizarea lor originală. Picturile murale şi vitrinele fuseseră separate cu cordoane de teatru din catifea pentru a le proteja de eventualele scurgeri la întâlnirea din această seară. În mod normal, interdicţia privind mâncarea şi băutura era strict aplicată.

Clienţii intrau, cu băutura în mână, iar Louisa le răspundea la întrebări.

S-a aplecat peste un rând de săbii din Epoca Fierului. Deasupra armelor ruginite, o sabie nouă şi strălucitoare strălucea în lumina reflectoarelor.

„Este una dintre replici?”, a întrebat o voce masculină cunoscută. Louisa s-a întors. Xavier mergea spre ea.

„Este uimitoare. Şi pare letală.” Profesorul şi-a aşezat paharul de şampanie gol pe o tavă din apropiere şi s-a oprit puţin prea aproape de ea. Vorbirea lui greoaie şi privirea de pirat i-au spus că băuse deja prea mult.

„Dacă ar fi ascuţită, ar fi. Artizanul a încercat să imite procesul original cât mai aproape posibil.” Louisa a rezistat impulsului de a-l verifica pe Conor. În afară de Damian şi Louisa, Xavier era singura persoană de la strângerea de fonduri care îl cunoscuse pe Conor în persoană. L-ar fi trădat Xavier? Din fericire, se părea că el bea şampanie mai degrabă decât băuturi amestecate. Se îndoia că Xavier ar vrea să recunoască vreo asociere cu Conor, dar nu voia să testeze această teorie şi spera ca Xavier să nu facă o vizită la bar, nu în această stare instabilă şi imprevizibilă.

„Poliţia a venit astăzi la mine în birou”, a spus Xavier. „Ştiai că au găsit un cadavru? Nu vor face speculaţii, desigur, dar ştiu că ei cred că este Zoe.”

„Da. Ştiu despre cadavru.” Tristeţea i-a acoperit gâtul Louisei.

S-a aplecat mai aproape de vitrină. „Care a fost modelul pentru replica furată?”

„Nu l-am scos.” Întrebarea lui insensibilă i-a amintit că cineva de la acest eveniment ar putea fi un criminal. Dar cine? Fata fusese ucisă miercuri seara. Unde se dusese Xavier după ce se oprise la cafenea să vorbească cu ea şi Conor? Era

Xavier pe lista de suspecţi?

„Cu mult tact, ca întotdeauna.” Tonul lui Xavier a picurat cu un resentiment neobişnuit. A făcut semn unui ospătar care se învârtea şi a luat o cupă plină cu şampanie de pe tavă. „Am auzit despre accidentul tău.”

„A fost nefericit, dar după cum puteţi vedea, sunt bine.”

„Chipul tău frumos.” A întins mâna şi i-a atins bărbia.

Atât de mult pentru corectorul de culoare scump pe care i-l vânduse vânzătoarea de la magazinul de cosmetice.

„Arată mai rău decât este.”

Louisa i-a îndepărtat mâna cu o mişcare deliberată. A făcut un pas uşor înapoi, revendicându-şi graniţa personală.

Ochii lui Xavier s-au îngustat până au devenit nişte fante porcoase.

„Uite-l pe Damian.” Louisa îi făcu cu mâna avocatului, care stătea de vorbă cu o femeie elegantă cu părul alb, drapată cu diamante şi aur.

„Chiar ar trebui să îl salut.” Louisa a zâmbit. „Scuză-mă, Xavier.” A fugit înainte ca profesorul să mai poată scoate un cuvânt.

„Louisa!” Damian a salutat-o pe Louisa cu un pupic uşor pe obrazul din partea nevătămată a feţei ei. „Cum te simţi?”

„Sunt bine, având în vedere.”

„Da, ai fi putut fi aplatizată”. Damian i-a atins antebraţul. S-a aplecat aproape de urechea ei şi i-a şoptit printre dinţii strânşi. „Ce caută ştii tu cine la bar?”

Zâmbetul de acoperire al Louisei era suficient de încordat pentru a-i face bărbia să pulseze. „N-am nicio idee.”

„Trebuie să vorbim după licitaţie.” Damian a făcut semn unui chelner şi a luat un pahar de şampanie de pe o tavă.

„Categoric.”

Damian s-a uitat peste umărul ei. „Vine şeful tău. Faţa de

poker.”

„Damian.” Dr. Cusack a dat din cap politicos la Damian înainte de a se întoarce la Louisa. „Trebuie să o împrumut pe doctorul Hancock.”

„Desigur.” Louisa i-a zâmbit lui Damian. „Vorbim mai târziu.”

„Ce mai faci?” a întrebat Cusack în timp ce o îndepărta.

„Sunt bine.”

„Atunci sunt câţiva oaspeţi importanţi pe care aş vrea să îi cunoşti.”

Cusack s-a aplecat mai aproape şi şi-a coborât vocea. „Dar nu va fi nicio discuţie despre moarte şi, dacă vrei să-ţi păstrezi slujba, vei înceta să mai interoghezi oamenii.”

Louisa s-a oprit. „Nu voi înceta să o caut pe Zoe.”

„Vorbesc serios, Louisa. Te voi concedia dacă va trebui. Chestiunea asta e treaba poliţiei şi nu aş vrea să te mai văd rănită”, a spus el pe un ton *de discuţie.* A condus-o prin mulţime, prezentând-o VIP-urilor.

O femeie în vârstă îşi lovea bastonul de gresia de lângă vitrina cu exponate. „Aţi rezolvat crimele astea?”

Louisa a bodogănit.

„Poliţia are situaţia sub control.” Vocea suavă a lui Cusack a liniştit-o. „Ai cunoscut-o pe cea mai nouă asistentă a curatorului nostru, Dr. Louisa Hancock?”

„Ce broşă frumoasă.” Louisa şi-a aplecat capul pentru a examina un cameo prins de jacheta femeii. „Este o antichitate?”

În următoarele două ore, Louisa a deviat bârfele despre crime, a vorbit despre noua expoziţie şi a fermecat clienţii muzeului, în timp ce pulsul din genunchi creştea într-un crescendo. Licitaţia încheiase programul serii. Seara fusese un

succes, în ciuda publicităţii negative care plana în jurul muzeului, sau poate din cauza ei. Louisa a auzit prea multe şoapte fascinate speculând despre crime. A cercetat mulţimea din ce în ce mai subţire. Privirea ei se aţinti asupra lui Xavier. El era mentorul lui Zoe, iar Riki fusese una dintre elevele lui. În seara asta îi arătase o altă latură, deloc măgulitoare, a personalităţii sale. Unde fuse se în timpul crimei?

$$$

Conor amesteca băuturile şi o privea pe Louisa cum se ocupa de mulţime. După câteva ore de la eveniment, coada de la bar s-a risipit.

Damian s-a apropiat. „Club soda.” S-a uitat în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

Conor a întors un pahar şi a pus gheaţă.

„Cum ai intrat aici?” a întrebat Damian pe un ton scăzut.

„L-am şantajat pe furnizor.” Conor a răsucit capacul de la sticla de sifon. „Dacă nu vrei ca oamenii să ştie că-ţi înşeli soţia, nu-ţi duce amanta în baruri.”

„Voi ţine cont de asta”, a spus Damian. „Dar serios, ce te-a făcut să crezi că asta e o idee bună?”

Conor a stors o felie de lime în băutură şi a pus-o pe un şerveţel de cocktail.

„Pentru că Louisa urma să vină, iar unul dintre aceşti oameni putea fi un criminal.”

„Ce vor crede poliţiştii că te bagi în strângerea de fonduri?”

„Nu ştiu. Am putea să-l întrebăm pe cel care m-a urmărit până aici. Probabil e parcat afară.”

Damian i-a aruncat o privire de *idee proastă.* „Trebuie să vorbim după asta. La Louisa acasă.”

„Tu şi Louisa sunteţi apropiaţi?” Conor a forţat cuvintele să iasă din buzele destul de strânse încât să crape.

Ochii lui Damian scânteiau. „Oh, Doamne. Eşti gelos.” Şi-a acoperit gura de râs cu pumnul.

„De ce e atât de amuzant?” Conor a făcut o grimasă.

Damian s-a învârtit şi a scanat mulţimea. A ridicat un deget în aer, făcând semn unui bărbat înalt şi blond. „Mark?” Damian s-a întors spre Conor.

Blondul a ieşit dintr-o conversaţie cu trei femei în vârstă, bine dichisite, şi s-a apropiat. I-a aruncat lui Conor o privire critică şi a ridicat o sprânceană aprobatoare spre Damian. „M-ai chemat?”

Damian a gesticulat. *„Partenerul* meu, Mark, va dori un Johnny Walker cu gheaţă.”

„Iar eu nu sunt partenerul lui de avocatură.” Mark a zâmbit.

Înveselit, Conor a turnat whisky cu gheaţă. „Mă bucur să te cunosc.”

„Şi eu.” Luând băutura, Mark i-a dat lui Damian un semn din cap. „Dacă mă scuzaţi, o să mă întorc la farmecul acelor văduve foarte bogate pentru a face donaţii substanţiale.”

„Nu ştiai că sunt gay?” a întrebat Damian după ce Mark a revenit la conversaţia sa.

„Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de dezorientat.”

„Ai fost preocupat.” Damian i-a înmânat paharul gol pentru a-l umple din nou. „Te deranjează?”

Conor a râs. „Damian, nu ai idee cât de fericit sunt că eşti gay.”

„Nu mi-am dat seama că tu credeai că se întâmplă ceva

între mine şi
Louisa. Ea e doar o prietenă. O prietenă bună. Aşa că dacă îi faci rău, te las să putrezeşti în închisoare.”

„Notat.” Conor a dat din cap.

Damian şi-a luat paharul şi a plecat. Oaspeţii se îndreptau spre hol. Sala sa golit. La un semnal de la furnizor, Conor a început să desfacă barul. Ridica o ladă de sticlărie pe un cărucior rulant când a zărit-o pe Louisa cu coada ochiului. Se îndrepta spre un coridor. Singură.

A pus cutia pe cărucior, s-a uitat în jur şi a pornit după ea. A ajuns-o din urmă cu uşurinţă. Pasul ei era lent şi deliberat, ca şi cum ar fi mascat durerea.

„Unde te duci?”

„Mi-am încuiat poşeta în biroul meu.” Ea s-a întors şi l-a oprit cu o mână ridicată. „Nu poţi intra aici.”

„Ei bine, nu vreau să te întorci acolo de una singură.”

„E biroul meu.” Ea şi-a sprijinit o mână pe şold.

Conor şi-a încrucişat braţele pe piept. „E întuneric şi gol.” Impas.

Louisa *s-a cocoşat.* „Bine. O voi ruga pe April să vină cu mine. Întoarce- te la *slujba* ta înainte să te vadă cineva aici.”

O şoaptă furioasă de după colţ i-a oprit. „Vă avertizez.”

Conor şi-a dus un deget la buze şi a împins-o pe Louisa în spatele lui. S-a uitat după colţ. La jumătatea coridorului, o uşă era întredeschisă. I-a făcut semn Louisei să se uite.

Şi-a băgat capul în hol şi l-a tras înapoi. „Camera de copiat”, a şoptit ea.

Conor i-a făcut semn să stea pe loc. S-a strecurat până la uşa deschisă şi a ascultat.

„Am terminat cu tine.”

Vocea bărbătească şuierătoare îi părea cunoscută. Conor şi-a scos telefonul mobil şi l-a întors. A folosit spatele argintiu

al carcasei ca oglindă, înclinându-l pentru a vedea în interiorul uşii. Două siluete se aflau faţă în faţă în faţa unui copiator industrial. Ambele i-au prezentat lui Conor profiluri. Xavier English şi Isa Dumont.

Xavier se clătina pe picioare.

Isa stătea la câţiva paşi de el, cu braţele ridicate, atitudinea ei petulantă.

„Asta e o ameninţare?”

„Da”, scuipă Xavier. „Am terminat.”

„Cât de mult doriţi să vă păstraţi slujba?”

Faţa lui Xavier s-a înnegrit până la roşu aprins. „Eşti o căţea.”

„Da, dar eu sunt târfa care conduce.” Isa a rânjit.

„Ai profitat de mine.”

„Am profitat de *tine?”* Ea i-a arătat pieptul. Furia radia din ochii ei, furia ei suficient de fierbinte încât să ardă ramele de hârtie stivuite pe rafturile din spatele lor. „Cum poţi să spui asta cu o faţă serioasă? Din punctul meu de vedere, asta e karma. Tu te-ai băgat în mizeria asta. Încearcă să te controlezi puţin pe viitor. Între timp, vei face exact cum îţi spun eu.”

Ochii lui Xavier erau plini de furie. Isa a trecut pe lângă el spre uşă. Conor s-a grăbit să se întoarcă la Louisa. A ridicat un deget şi a tras-o în alcovul umbrit care ducea la toalete. Isa a trecut pe lângă ea.

Câteva minute mai târziu, Xavier a urmat-o, cu paşi grăbiţi şi neuniformi. După ce a trecut, la insistenţele Louisei, Conor a aşteptat în alcov în timp ce ea se grăbea să-şi ia poşeta din birou. Ea s-a întors un minut mai târziu, cu poşeta şi un dosar ascunse sub un braţ.

„Vino la mine acasă când ai terminat aici”, a spus ea.

„Cum ajungi acasă?”

„Damian şi partenerul său mă aşteaptă în hol.”

„Bine.”

S-au întors separat în foaier. Louisa s-a îndreptat spre hol, în timp ce Conor a ajutat furnizorul de mâncare să încarce camionul parcat pe alee, înainte de a coborî spre Rittenhouse Square. Louisa trebuie să se fi rătăcit pe drum, pentru că el a ajuns la apartamentul ei chiar în spatele celor trei.

În bucătărie, Louisa i-a îmbrăţişat rapid pe Damian şi pe Mark.

„Mulţumesc pentru escorta până acasă.”

„Oricând.”

Conor şi-a scos jacheta şi a întins-o pe spătarul unui scaun de pe insulă.

„Este normal ca Xavier să fie atât de beat?” Conor a condus-o.

„Nu.” Louisa a scuturat din cap. „E prima dată când îl văd comportându- se mai puţin ca un gentleman.”

„La fel şi eu”, a spus Damian. „Nu că am fi cei mai buni prieteni sau ceva de genul ăsta, dar m-am întâlnit cu el la alte evenimente. Comportamentul lui este de obicei profesionist.”

Conor a pufnit. „Alcoolul îi transformă pe unii oameni în măgari.” Desigur, uneori alcoolul pur şi simplu reducea capacitatea unui om de a-şi ascunde adevărata natură.

„A fost îngrozitor modul în care oamenii discutau despre crime.” Gura Louisei s-a strâns de dezgust. „Era aproape ca şi cum bârfa despre caz li se părea interesantă.”

„Oamenii sunt naşpa, dragă.” Mark i-a frecat braţul.

„Ştii ce e cu adevărat agravant şi patetic?” Ochii lui Damian au trecut la furie. „Am raportat dispariţia unei adolescente în aceeaşi zi în care a dispărut Zoe Finch. Ea a fost unul dintre copiii din programul meu after-school. Ea nu a primit un clip la ştiri. Nimănui nu-i pasă ce s-a întâmplat cu ea.”

Explozia bruscă de temperament l-a surprins pe Conor. „Louisa a menţionat că reprezinţi copii defavorizaţi.”

Mark a înfăşurat un braţ în jurul umărului lui Damian. „Încearcă să deschidă un program after-school supravegheat pentru liceeni în cartierul în care a crescut. Unii dintre aceşti copii nu au un loc sigur unde să aştepte până când părinţii lor ajung acasă.”

„Asta e grozav. Unde ai crescut?” a întrebat Conor.

„West Philly.” Damian a numit o intersecţie.

Conor a fluierat. „Zonă dură.”

„Nu glumesc.” Damian a pufnit. „Încearcă să fii un adolescent tocilar, subdimensionat, în cartierul acela acum cincisprezece ani. În fiecare zi, mersul acasă de la şcoală era ca şi cum ai alerga o mănuşă. Uneori sunt surprins că am scăpat cu viaţă.”

„Ei bine, mă bucur că ai făcut-o.” Mark a zâmbit.

„E timpul să mergem acasă.” Damian i-a dat Louisei un pupic pe obraz. „Aşează-te şi odihneşte-te”.

„Mulţumesc din nou.” Louisa i-a condus la ieşire şi apoi s-a întors spre Conor. „Mă duc să mă schimb. Odată ce mă aşez, s-ar putea să nu mă mai ridic.” A coborât şchiopătând pe hol.

Câinele nu şi-a urmat stăpâna înapoi în dormitor. Conor s-a uitat în jos la pitbull. Ochii mari şi căprui se uitau la el aşteptând.

„O scot eu pe Kirra.” A dus-o jos pentru o tură rapidă prin parc. La întoarcere, a verificat frigiderul. Nu apăruse nimic în timp ce ei fuseseră plecaţi.

„Ai mâncat ceva în seara asta?” Conor a umplut două pungi de plastic cu gheaţă.

„Nu.”

„Mai vrei brânză la grătar, sau să fac o comandă la pachet?”

„Brânză la grătar ar fi grozav”, a strigat ea din dormitor.

El a auzit sertarele deschizânduse şi închizându-se, apoi sunetul moale al unui fermoar. Ea nu închisese uşa. Încă un mic semn de încredere?

Încercând să nu şi-o imagineze pe Louisa dezbrăcându-se, Conor s-a apucat să facă sandvişuri. Când a terminat, bucătăria mirosea a unt rumenit. Ea a reapărut în pantaloni de pijama din flanel în carouri şi un hanorac. Părul îi era din nou desfăcut, căzându-i pe umeri într-un val blond. Conor a adus mâncarea în sufragerie. A mutat măsuţa de cafea şi a tras un otoman până la canapea. Louisa şi-a ridicat picioarele şi a suspinat când el i-a aşezat cele două pungi de gheaţă pe genunchi.

„Mănâncă înainte să adormi."

„Ce s-ar putea întâmpla între Xavier şi Isa?" A muşcat din sandvişul ei şi a gemut. „Doamne, aş putea mânca asta la fiecare masă."

Gemetele ei l-au făcut să se gândească la...

„Ar putea fi sex?"

Louisa şi-a şters gura cu un şerveţel. „Cred că e posibil. Nu ar fi primul profesor care se culcă cu o studentă."

Conor şi-a terminat mâncarea şi şi-a împins farfuria înapoi. „Dacă se culcă împreună, care e conflictul? Ea îl şantajează?"

„Ea face ceva." A ridicat din umeri. „Dar dacă se culcă cu Xavier şi îl şantajează, ce face cu Heath?"

„Bună întrebare." Conor a dus farfuriile goale în bucătărie şi le-a încărcat în maşina de spălat vase. Isa împărţea un apartament cu Zoe. Poliţia le percheziţionase locuinţa. Dar ce ar fi dat o percheziţie în apartamentul lui Heath? Minţile curioase voiau să ştie.

„Poţi să-mi aduci dosarul de pe tejghea?" a întrebat Louisa.

A adus dosarul şi ochelarii de citit pe care ea îi lăsase pe tejghea înapoi pe canapea. Şi-a pus ochelarii şi a scos-o pe bibliotecara sexy fără costum. Louisa s-a aşezat pe perne, relaxată. A răsfoit hârtiile.

„Ce căutaţi?”

„Nu sunt sigură. Aceasta este o listă a angajaţilor muzeului. Oricine de pe această listă ar fi putut fura pumnalul.” Louisa a suspinat şi a închis dosarul. „Dar fără mai multe indicii, lista nu înseamnă mare lucru. O să văd ce pot să fac cu ea mâine dimineaţă. Xavier este cu siguranţă un suspect. Poate că nu lucrează pentru muzeu, dar îl vizitează suficient de des încât oamenii sunt obişnuiţi să-l vadă acolo.”

Conor s-a aşezat lângă ea. Corpurile lor se atingeau de la şold la umăr.

„Cum rămâne cu şeful tău?”

Louisa şi-a coborât ochelarii în poală. „Dr. Cusack?”

„Da.”

„Nu ştiu.” Louisa a suspinat. „În seara asta părea mai preocupat de bugetul muzeului decât de uciderea lui Riki, dar asta nu înseamnă că el chiar simte aşa. Doar îşi face treaba. Mi-a ordonat să nu mai pun întrebări. M-a ameninţat că mă dă afară.”

„Şi ai spus?”

Ea a ridicat din umeri. „Am spus că nu mă voi opri. Dar *prestaţia* mea din această seară ar putea să mă susţină. Donaţiile din această seară au fost substanţiale. Abilitatea mea de a obţine fonduri pentru muzeu ar putea echilibra dezacordul meu cu Cusack în legătură cu Zoe.”

„Îmi pare rău că şeful tău este un ticălos, dar sunt mândru de tine.”

„Nu este un ticălos. Este un politician. Bine, poate că este un ticălos. Oricum, chiar nu vreau să-mi pierd slujba, dar nu

voi lăsa ca teama pentru cariera mea să mă facă să nu o mai caut pe Zoe. Familia ei merită mai mult.” Louisa a tremurat.

Conor a înfăşurat un braţ în jurul ei. „Atunci e un lucru bun că te are pe tine.”

Capul ei a căzut pe umărul lui. „Sunt obosită.”

„Ar trebui să plec?”

„Vrei să rămâi? Dorm mai bine când eşti aici.” Vocea ei era somnoroasă şi moale.

„Mi-ar plăcea să rămân.” S-a aşezat în picioare şi s-a întors pentru a face contact vizual. „Vrei să iau eu canapeaua?”

„Nu. Îmi place să dorm cu tine.” Ea a roşit. „Chiar vreau să spun să dorm.”

„Ştiu ce vrei să spui; nu aştept nimic. De fapt, prefer să aştept. Pentru mine, sexul nu are nimic întâmplător.”

El s-a ridicat şi i-a întins o mână. Ea a luat-o şi l-a lăsat să o ajute să se ridice. Înfăşurând un braţ în jurul ei, el a preluat o parte din greutatea ei în timp ce ea şchiopăta spre dormitor. Credea că i s-au înţepenit genunchii când s-a aşezat. „Dar te avertizez acum. Mi se face cald. Probabil că voi ajunge să-mi dau jos cămaşa.”

Trupul ei s-a zguduit într-un râs tăcut. „Voi încerca să mă controlez.”

Kirra le-a luat-o înainte până la pat, ghemuindu-se exact în centrul plapumei.

Conor s-a întins pe pat şi a luat telecomanda. „Dacă ţi se face prea cald, nu ezita să ţi-o dai jos. Nu mă voi supăra.”

„E drăguţ din partea ta să te oferi.” Ea a chicotit, lăsându-se uşor pe saltea.

„Da, sunt grijuliu în felul ăsta.” A luat telecomanda. „Te superi dacă dau drumul la televizor pentru o vreme? Nu sunt obişnuit să dorm atât de devreme.”

„Nu mă va deranja. Adesea dorm cu televizorul deschis pentru companie. Canalul Vremea mi se pare cel mai propice somnului.”

„Şi eu fac asta.” Conor a ales un meci de hochei şi a reglat volumul la minim.

„Crezi că e în viaţă?”

El i-a privit profilul, delicat în lumina pâlpâitoare a televizorului. „Nu ştiu.”

„Poliţia este convinsă că este moartă.”

El s-a întins peste pat şi i-a luat mâna. Le-a împletit degetele. „Ştiu.”

„Nu este corect. Oamenii nu pot dispărea pur şi simplu.” Vocea i s-a întrerupt. Lumina i-a trecut prin ochi, strălucind de umezeală. Şi-a trecut un vârf de deget peste obraz.

„Nu este responsabilitatea ta. Depinde de poliţie să afle ce s-a întâmplat cu Zoe. Noi nu putem face prea multe.”

„Vreau doar ca ea să fie bine, dar ştiu că probabil nu este.”

„Vino aici.” Conor s-a deplasat lateral şi a tras-o mai aproape. Kirra i-a aruncat o privire, apoi s-a cocoţat mai jos pe saltea şi şi-a sprijinit capul pe piciorul lui. Louisa s-a aşezat în braţele lui şi şi-a pus capul pe pieptul lui. O tresărire slabă i-a traversat corpul. El i-a mângâiat braţul cu o mişcare lentă, ritmică, până când corpul ei s-a relaxat.

Să o supraveghezi în timp ce dormea nu era greu. Dacă măcar Zoe ar fi avut pe cineva care să aibă grijă de ea. Louisa voia să creadă că stagiara ei era încă în viaţă, dar Conor se îndoia de asta. Văzuse pozele cu cadavrul lui Riki LaSanta. Oricine îi făcuse asta unei femei tinere se bucura prea mult să ucidă pentru a se opri. Şi Conor avea de gând să se asigure că oricine ar fi fost, nu a pus ochii pe Louisa.

Capitolul 23

Sullivan's era ocupat duminică seara. De la un scaun, Louisa îşi sorbea Coca-Cola dietetică şi îl privea pe Conor cum scotea de la robinet un pahar înalt de bere neagră. În ultimele două ore, el servise băuturi şi vorbise cu clienţii. Părea să-i cunoască pe aproape toţi pe nume. Dar de fiecare dată când se uita la el, acei ochi turcoaz izbitori erau aţintiţi asupra ei. Ochii lui Conor nu erau singurii pe care îi simţea pe pielea ei. Toată lumea părea să se holbeze la ea.

Chiar şi poliţistul în civil care încerca în zadar să se amestece în spatele barului.

O umbră se lăsă peste masă. Sora lui Conor, Jayne, era înaltă şi drăguţă, cu ochii de aceeaşi nuanţă ca ai fraţilor ei şi părul roşu creţ care îi cădea neglijent pe spate.

„Te superi dacă stau şi eu?” Jayne a aşezat pe masă două farfurii încărcate cu burgeri şi cartofi prăjiţi şi a alunecat în cabină.

„Deloc.”

„Bun. Ţi-am adus cina.” Jayne a sorbit un pahar de apă. „Sper că-ţi plac burgerii. Conor mi-a comandat pauza de masă. M-am gândit că am putea mânca împreună.”

„Îmi plac burgerii.” Louisa a dat jos chifla de sus şi a stropit carnea cu ketchup. A adăugat o baltă pe farfurie pentru cartofii prăjiţi.

Jayne a rânjit, o gropiţă comprimându-i o mică cicatrice de pe obraz.

„Bine.”

Louisa a pus sticla jos.

„Mor de foame.” Jayne a ridicat-o şi şi-a încărcat

burgerul. „E uimitor că o fiinţă de mărimea unei alune îmi poate face atât de foame. Am fost fie bolnavă, fie înfometată în fiecare minut al zilei de când am rămas însărcinată.”

„Felicitări.” Louisa a muşcat din sandvişul ei. „Pari încântată.”

Jayne a radiat. „Mulţumesc. Sunt încântată.”

„Când trebuie să naşti?”

„Nu până în iunie, ceea ce este bine. Reed şi cu mine ne căsătorim de Crăciun. Sper să mă simt mai bine până atunci. Greţurile de dimineaţă durează până la prânz.”

„Cum e burgerul?” a întrerupt Conor, alunecând în cabină, lovindu-se de şoldul Louisei pentru a-i face loc. A pus un braţ peste umerii ei, peste partea de sus a cabinei. Cu cealaltă mână, a furat un cartof prăjit din farfuria ei şi l-a băgat în gură.

„E bun. Nu ai de gând să mănânci?” a întrebat Louisa.

„O să iau ceva mai târziu.” A rămas cu ochii pe bar. „Nu sunt jocuri importante în seara asta. Lucrurile se vor linişti pe la şapte.” Conor s-a întors spre sora lui. „Cum se simte Scott?”, a întrebat-o pe Jayne.

„Mai bine.” Ea a zâmbit. „A ieşit de la terapie intensivă, dar va trebui să mai rămână în spital câteva zile. Reed vrea să-l aducă acasă pentru câteva săptămâni, ca să se recupereze, dar Scott se ceartă deja. A spus că a rămas deja în urmă la cursuri.”

„A te certa este un semn bun”, a spus Conor.

Un zgomot de zgârieturi a atras atenţia Louisei spre colţul camerei. Se adunaseră trei tineri. Doi ţineau chitare. Al treilea era aşezat pe scaunul din spatele setului de tobe. Feedback-ul scârţâia.

Conor s-a aplecat peste masă spre sora lui. „Cine le-a spus că pot cânta în seara asta?”

Jayne a roşit. „Am făcut-o. Îmi pare rău.”

„Credeam că avem o politică doar pentru nopţile de vineri sau sâmbătă”, a spus el, ridicându-şi vocea peste un alt ţipăt strident.

„Avem, dar ne-au rugat foarte frumos.” Jayne a zâmbit.

„Eşti o înmuiată.” Conor a scuturat din cap şi i-a zâmbit Louisei. „Sunt băieţi din zonă, care încearcă să prindă o pauză. Îi lăsăm să cânte *o dată* pe săptămână.” I-a aruncat surorii sale o sprânceană ridicată.

Ea a ridicat un umăr nepăsătoare. „Sunt nişte copii drăguţi.”

S-a uitat la bar, unde clienţii se dădeau înapoi în faţa barmanului mai în vârstă. Dându-i Louisei un pupic rapid pe gură, a alunecat din cabină. „Pauza sa terminat pentru mine.”

Formaţia a început să cânte. Muzica era decentă, dar volumul mare a împiedicat orice altă conversaţie cu Jayne. Louisa s-a aşezat pe spate, şi-a mâncat burgerul şi s-a bucurat de atmosferă. Jayne s-a întors să servească la mese. Un set mai târziu, mulţimea se subţiase.

Conor a mai luat o pauză, alăturându-se Louisei în cabină pentru a mânca un sandviş cu chiftele. Abia terminase când chitaristul vorbi la microfon.

„Hei, Conor! Ce zici să vii aici şi să cânţi un cântec cu noi?”

Conor le-a făcut cu mâna. „Nu în seara asta, băieţi.”

„Oh, haide. Un singur cântec.”

„Am o doamnă aici”, a protestat Conor.

Tipul a râs. „De parcă a cânta la chitară ar diminua vreodată şansele unui tip de a avea succes la femei.”

Conor s-a uitat la Louisa. „Te superi?”

Ea şi-a sorbit sifonul. „Deloc. Sunt intrigată.”

Suspinând, Conor şi-a şters gura cu un şerveţel şi s-a

ridicat. Cineva i-a înmânat o chitară acustică, iar el a păşit în spatele microfonului, mai confortabil decât se aştepta Louisa. Era un bărbat liniştit, fără pretenţii, nu genul pe care ea îl asociase cu spectacolele publice.

„Ce cântăm în seara asta?”, a întrebat toboşarul. „Pentru numele lui Pete, hai să nu devenim melancolici şi trişti, cum faceţi de obicei.”

„Nu mă pot abţine. E moştenirea mea irlandeză. Bucură-te că nu te pun să cânţi „Danny Boy”.” Conor şi-a trecut cureaua chitarei peste cap şi a aşezat instrumentul pe şold. „Sunt într-o dispoziţie gen Black Keys.”

„Acum vorbeşti.” Toboşarul şi-a sprijinit beţele pe coapsă. „Oricând eşti gata.”

Când Conor a scos primele câteva note, barul s-a liniştit. Melodia era bluesy şi, da, melancolică, iar tonul lui era surprinzător de plăcut. S-a aplecat spre microfon şi a închis ochii, corpul său nemişcat, cu excepţia mişcărilor mâinilor pe instrument. Restul camerei a dispărut până când ea l-a putut vedea doar pe el. Emoţia i-a cuprins vocea, căpătând forţă pe măsură ce ajungea la sfârşitul primului refren.

În timp ce cânta despre inima lui orbită şi frântă, ceva s-a topit în Louisa. Căldura a crescut până la o fierbere lentă care i-a îngroşat sângele. Trupa a început să cânte şi ritmul a crescut, dar primele două versuri au terminat-o. Conor a deschis ochii. Privirea lui s-a fixat pe a ei. Pentru câteva secunde, nevoia brută s-a revărsat din el. El a clipit, dar inima ei a recunoscut că se abţinuse de la ea, la fel de mult cum ea se abţinuse de la el.

Şi felul în care tânjea brusc după tot ce avea el de oferit o făcea să îi tremure mâinile când se întindea după sucul ei.

Ultimele note ale cântecului s-au stins. A ridicat cureaua chitarei din jurul gâtului şi a predat instrumentul unui alt

membru al formaţiei. Au urmat bătăi în spate şi camaraderie din partea celorlalţi muzicieni.

Louisa şi-a ridicat paharul şi a băut. Lichidul îngheţat i-a alunecat pe gât, dar nu a reuşit să îi răcorească restul corpului. Performanţa lui emoţională o lăsase deopotrivă deconcertată şi excitată. Dar, în apărarea ei, el o înşelase cu siguranţă. Ce fată ar putea rezista unui bărbat cu o chitară?

„Ei bine, asta nu a fost corect.”

„Nu eşti prima femeie care spune asta.” Louisa a sărit.

Jayne stătea lângă ea, cu o tavă în echilibru pe şold. „Mai vrei o Diet Coke?”

„Nu, mulţumesc.” Louisa şi-a tamponat gura cu şerveţelul. „Imi pare rau. Nu am vrut să spun asta cu voce tare.”

Conor îşi croia drum prin mica mulţime, dar toată lumea îl oprea. Mai mult de o femeie a alunecat o mână pe braţul lui pentru a-i atrage atenţia în timp ce trecea.

Jayne a râs. „Nu-i nimic.”

„Toate trebuie să îl atingă?”

„Asta nu-i nimic.” Jayne a aşezat tava pe masă. „Cu ani în urmă, practic îşi aruncau chiloţii pe el când cânta.”

„Atunci, slavă Domnului că doar îl pipăie.” Să fi fost gelozia acea căldură din burta ei? Da, era.

„Nu îţi face griji.” Jayne a zâmbit. „A fost agăţat de fiecare femeie disponibilă din cartier şi de un număr destul de mare dintre cele indisponibile, dacă mă gândesc bine. Dar în adâncul sufletului, toate ştiu că urmărirea e inutilă. Acesta este motivul pentru care toate se tot holbează la tine.”

Louisa s-a înecat. Coca-Cola i-a picurat pe bărbie. Şi-a şters faţa. „La mine?”

„Eşti prima femeie care i-a atras atenţia în ultimii ani.”

Ochii Louisei au fost atraşi din nou de Conor, care se

eliberase din strânsoarea unei femei pe antebraţ. Cu un cap deasupra majorităţii mulţimii, el se întoarse să o privească pe Louisa cu ochi plini de scuze. Îi simţise privirea, sau se grăbea să se întoarcă la ea?

El a desprins degetele femeii de încheietura sa şi s-a strecurat printr-o deschizătură ca un peşte care se strecoară printr-o gaură dintr-o plasă.

„Îmi pare rău pentru asta.” El a alunecat în cabina de lângă ea.

A verificat ora pe telefon. Opt şi jumătate. „Nu închizi curând?”

„Vom închide la nouă.” El s-a lăsat pe spate şi i-a studiat faţa. „Te simţi bine?”

„Sunt bine.”

„Bine, atunci.” A scanat barul. Trupa îşi făcea bagajele. Oamenii îşi plăteau notele şi se îndreptau spre uşă. „Mă duc să-i ajut pe Ernie şi Jayne ca să putem pleca de aici mai repede.”

$$$

Conor a întors zăvorul de la uşa din faţă a barului, apoi a condus-o pe lângă semnul NUMAI PENTRU ANGAJAŢI în holul din spate. Babysitter-ul poliţiei se mutase de la cabina sa la o maşină nemarcată de pe trotuarul din faţă, unde urma să-l urmărească pe Conor oriunde s-ar fi dus în acea noapte. Prezenţa constantă a poliţiei îi amintea că încă nu fusese confirmat că cadavrul era Zoe. Conor era încă în fruntea listei scurte de suspecţi.

Partea bună era că Louisa era mai în siguranţă cu

poliţistul prin preajmă. De la aruncarea ei pe pavaj, Conor nu voia să o lase singură. Sigur, ar fi putut fi un accident, dar dacă nu fusese aşa? Dacă ucigaşului nu-i plăceau întrebările pe care le pusese? Dacă ucigaşul era cineva pe care ea îl cunoştea şi în care avea suficientă încredere încât să îl lase să intre în apartamentul ei?

„Vrei să stau cu tine la noapte?” El spera că da, şi nu doar pentru că apartamentul lui era nelocuibil.

Louisa a fixat ochii cu el. „Da.” Privirea ei era plană şi... flămândă?

„Voi termina în câteva minute.” A ridicat tava casei de marcat în mână.

„În regulă.” L-a urmat în birou, plimbându-se nerăbdătoare în timp ce el sorta şi îndosaria hârtiile de peste noapte.

Ceva nu era în regulă cu Louisa. Pe pilot automat, a numărat banii şi a comparat totalul cu cifrele generate de computer. A băgat bancnotele într-un plic bancar şi a închis fermoarul. Nervii i-au alunecat pe şira spinării cu acelaşi zvâcnet deliberat.

„Gata?”, a întrebat el.

Ea a pivotat şi a traversat podeaua de stejar umflată pentru a sta în faţa lui. În blugi subţiri şi un pulover, picioarele ei păreau imposibil de lungi. Pantofii atletici, purtaţi ca o soluţie pentru genunchii ei răniţi, o făceau cu un cap mai scundă decât el. În ciuda ţinutei lejere, ea îşi aranjase părul într-unul din acele noduri elegante şi strâmte.

Ochii ei verzi erau strălucitori de febră. „Da.”

Pentru prima dată, ea nu a evitat privirea lui directă şi iscoditoare, ci l -a privit fix. El s-a aplecat în jos şi şi-a lipit buzele de ale ei. Ea s-a deschis fără ezitare. Corpul ei s-a lipit de al lui, făcând contact solid de la coapsă la piept. Mâinile ei

au alunecat pe bicepsul lui, degetele şi unghiile săpându-i în carne. Un geamăt a răsunat adânc în gâtul ei. În loc de săruturile dulci şi caste pe care le împărţiseră până acum, acum era vorba de limbă, dinţi şi căldură. Nevoia îl străbătea ca un vagon de metrou, ţipând în oasele şi muşchii lui cu discordanţa aspră a roţilor de oţel într-un tunel subteran. Voia mai mult de la ea decât această furtună fizică. Dar nevoia ei, pură şi crudă, i-a zdrobit hotărârea şi a făcut-o praf.

A scăpat geanta. A lovit biroul cu o bufnitură moale. Mâinile lui i-au legănat ceafa, degetele lui alunecând în părul ei des. Agrafele au pocnit pe podea în timp ce el îi desfăcea cocul de la baza gâtului. Părul îi cădea pe umeri într -o dezordine sălbatică.

„Am nevoie de tine.” Ea a tras de tivul tricoului lui. Mâinile ei s-au înfipt sub ţesătură. Una s-a întins pe pieptul lui, chiar deasupra inimii care-i bătea. Avea puterea de a o rupe în bucăţi. Mâna ei liberă a alunecat pe burta lui spre fermoarul de la blugi.

„Uşor.” El şi-a ridicat capul. Ochii ei erau întunecaţi, irisuri de un verde
strălucitor, întunecaţi de pupilele mărite, emoţii înceţoşate de dorinţă.

Un deget i-a săpat în talie. O respiraţie i-a şuierat printre dinţi.

Corpul lui striga după mai mult, în timp ce inima lui insista că un cuplaj sălbatic pe biroul lui nu era suficient.

El i-a prins încheieturile şi i-a tras mâinile la piept.
„Încetineşte.”

„Nu vreau.” Ea şi-a apăsat şoldurile pe ale lui. Presiunea pântecelui ei pe erecţia lui a trimis un val de plăcere electrică din boaşe până la baza coloanei vertebrale, care aproape că i-a îndoit genunchii. Vocea inimii, care îi spunea că nu este

suficient, a devenit tot mai slabă, dar încă îi mai putea auzi şoapta. Cu greu.

„Vom ajunge acolo. Îţi promit.” Ea a clătinat din cap. „Acum.”

Un geamăt de frustrare i-a scăpat de pe buze. El a prins sunetul cu gura. Ia dat drumul la mâini, s-a aplecat şi a prins-o de partea din spate a coapselor, ridicând-o. Ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, miezul ei creând o frecare şi mai dulce. Braţele ei i-au înconjurat gâtul când el s-a întors şi a aşezat- o pe birou. Dând la o parte hârtiile şi capsatorul, a lăsat-o pe suprafaţa de lemn.

Ea trăgea de cămaşa lui. El s-a ridicat şi a aruncat-o. Corpul ei s-a arcuit pe spate. Capul i s-a înclinat pe spate. Lumina de deasupra capta vânătaia de pe maxilarul ei ca o umbră purpurie care i se vedea prin machiaj.

În loc să lase acele mâini ocupate să se plimbe liber, el a prins-o din nou de încheieturi. „Nu vreau să-ţi fac rău.”

„Sunt bine.” Buzele ei au coborât pe gâtul lui.

„Nu eşti bine.” El şi-a ridicat capul, mai preocupat de schimbarea bruscă a personalităţii ei decât de rănile fizice. „Uită-te la mine.”

Ochii ei au clipit şi s-au întâlnit cu ai lui, iar privirea care îl fixa a trecut de la dorinţa sexuală brută la mai mult. Mult mai mult. Căldura care îi umplea burta a crescut cu douăzeci de grade.

„Louisa.” Dorul i-a adâncit vocea. „Nu vreau să fac asta aici. Nu ar trebui să fie aşa. Hai să ne întoarcem la tine acasă...”

Ochii Louisei s-au schimbat din nou. Frica a întunecat dorinţa. Corpul ei a devenit rigid.

I-a dat drumul la încheieturi şi s-a îndepărtat de ea. Louisa nu s-a mişcat timp de câteva secunde. Conor a întins o

mână spre faţa ei. Voia să o atingă, să o aline, să ajute la vindecarea a ceea ce era rupt în ea. Dar cum?

S-a ridicat brusc în picioare. Stând lângă birou, şi-a îndreptat puloverul şi şi-a netezit părul, încercând zadarnic să-şi pună în ordine înfăţişarea când totul era într-o dezordine sălbatică.

„Îmi pare rău.” A ieşit din birou şi a intrat în toaleta femeilor. Apa se scurgea prin ţevi în timp ce el se plimba pe scândurile de stejar uzate, chiar afară.

Cinci minute mai târziu, a ieşit. Avea capul ridicat, faţa palidă, ochii umezi şi strălucitori de lacrimi nespuse. „Trebuie să plec.”

„Te rog, nu.” Panica i-a umplut pieptul la gândul că ea îl va da la o parte.

Şi-a smuls poşeta de pe podea, unde o scăpase. „E numai vina mea. Ar fi trebuit să ştiu mai bine. Ar fi trebuit să ştiu că nu pot avea totul. Îmi pare rău dacă te-am rănit, dar ceea ce simt pentru tine este prea mult. Nu mă pot descurca.”

Vorbea cu el sau cu ea însăşi? Cu un mers rigid, mecanic, ea s-a îndreptat spre uşă.

„Aşteaptă!” El şi-a luat cămaşa de pe podea şi şi-a tras-o pe cap în timp ce o urma. „Lasă-mă să te duc acasă.”

„Am chemat o maşină. Ar trebui să fie aici într-un minut.” Ea a fugit pe uşă, respingerea ei lăsându-l pe el blocat.

Căldura din stomac i s-a răcit. Pielea i-a devenit umedă, transpira ca un pahar cu lichid îngheţat într-o zi fierbinte.

Ce s-a întâmplat? Conor şi-a scuturat paralizia şi a urmat-o pe uşa din spate. Picioarele lui încălţate cu cizme au atins trotuarul chiar când ea a dispărut pe alee. A alergat până la colţ, ieşind exact când maşina hotelului s-a oprit la bordură. Louisa nu l-a aşteptat pe şofer să deschidă portiera. A urcat, iar maşina a plecat în viteză.

Conor a fugit înapoi la bar şi şi-a luat telefonul mobil de pe birou. Trebuia s-o vadă pe Louisa. Dacă ea voia să pună capăt relaţiei lor, el nu putea face nimic pentru a împiedica asta. Nu o putea face să vorbească cu el. Dar nu avea de gând să o lase să se termine aşa. După toate prin câte trecuseră, ea îi datora o explicaţie.

Nu o putea lăsa să fugă de ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să trăiască cu ideea de a fi aruncat ca un gunoi încă o dată. Barbara îi făcuse un număr, iar ceea ce simţise pentru ea nu părea nimic în comparaţie cu conexiunea uluitoare pe care tocmai o împărtăşise cu Louisa.

Nu o putea pierde. Dacă ea îl respingea, asta i-ar fi doborât inima ca o mătură până la glezne, iar a renunţa la legătura preţioasă şi fragilă pe care o formaseră i se părea un sacrilegiu.

S-a urcat în maşină şi a pornit motorul. Conor a oprit la câteva semafoare roşii, dar Broad Street era liniştită într-o duminică seara. Zece minute şi trei viraje mai târziu, a oprit la Hotelul Rittenhouse şi a aruncat cheile valetului.

Frica îi zvâcnea în stomac în timp ce liftul îl ducea spre etajul Louisei şi spre confruntarea care urma.

Capitolul 24

Înşelăciunea ar trebui să fie un sport olimpic. Credeam că o crimă necesită planificare şi inteligenţă, dar să întorci foaia împotriva criminalilor era de două ori mai greu. Vinovaţii erau în mod natural precauţi, suspectându-i constant pe ceilalţi de

comiterea faptelor ilegale şi imorale care înfloreau la viaţă în mintea lor.

Vinovatul este ceea ce face vinovatul.

Am privit-o pe Isa traversând parcarea bibliotecii. Târfa. Îşi purta rucsacul de o singură curea. Strălucirea telefonului ei mobil îi lumina trăsăturile cu o lumină ciudată, adăugând umbre sinistre chipului ei frumos. Mi-am parcat sedanul neinscripţionat la trei metri de maşina ei. Chiar în afara razei de acţiune a luminii de deasupra capului. Mi-am ajustat gluga, am coborât din maşină şi mam îndreptat spre intrare. Mi-am înclinat bărbia în jos. Hanoracul universităţii era un camuflaj excelent. Cel puţin 25 la sută din populaţia studenţească masculină purta oricând un hanorac cu logo. Nu că ar fi trebuit să-mi fac griji că voi fi văzut. Nu de Isa. Avea capul plecat şi era atât de captivată de ecranul telefonului încât nu vedea nimic din împrejurimi.

Mi-am încetinit paşii. Parcarea bibliotecii era înconjurată de un mic pâlc de copaci, iar aerul mirosea a o combinaţie de frunze mucegăite şi gaze de eşapament. Peste toate acestea, mirosul de grăsime arsă venea de la McDonald's- ul de peste drum. Am vrut să o duc lângă maşina mea. Nu avea sens să-mi creez o muncă suplimentară, iar acum parcarea era goală. Cine ştia cât timp va rămâne aşa? În plus, dacă mă apropiam prea mult de clădire, camera de securitate montată sus pe stâlpul de iluminat mi-ar fi surprins următoarea mişcare. Aventura din seara asta era cea mai riscantă de până acum. Dacă ar fi fost un joc de şah, mi-aş fi pus regina în pericol. Sincronizarea era totul. M-am conectat la sunetul slab al traficului. Singurul zgomot apropiat era sunetul clar şi neîncetat al unui greiere dintr-un tufiş din apropiere.

Era timpul.

Mi-am băgat ambele mâini în buzunarul de cangur şi am

apăsat pe butonul aparatului foto de unică folosinţă.

Am trecut la câţiva metri unul de celălalt. Am scos aparatul şi am lovit. Cele două fire proeminente au lovit-o în fund. S-a prăbuşit repede, un amestec confuz de membre care au căzut la pământ. Telefonul ei a alunecat pe trotuar. I- am apucat gleznele şi am târât-o pe asfalt până în spatele maşinii mele. A fost un pic mai complicat să o bag în portbagaj. Era slabă, dar 100% greutate moartă. Alternanţa de zvâcniri şi rigiditate a membrelor ei nu a făcut treaba mai uşoară. I-am ridicat umerii în sus şi peste. Portbagajul sedanului avea un gabarit redus, lucru pe care îl verificasem înainte să-l fur. Picioarele ei au urmat. O privire rapidă în jur m-a asigurat că nu am fost văzut. Mi-au trebuit zece secunde în plus pentru a-i lega mâinile şi picioarele cu fermoar şi a-i lipi o bucată de bandă adezivă pe gură. Portbagajul s-a închis cu o bufnitură puternică. Şocul electric ar fi trebuit să o ţină liniştită pentru următoarele zece minute, dar era plăcut să ştiu că nu trebuia să mă îngrijorez că voi da drumul unei banshee când voi deschide portbagajul. I-am aruncat rucsacul pe bancheta din spate, apoi i-am recuperat telefonul, i-am scos bateria şi l-am pus în buzunar.

Isa ar fi dispărut la fel de curat ca celelalte. Poliţia îi va găsi maşina abandonată în parcare. Înăuntru ar găsi o surpriză.

Nu purta poşetă. Unde îşi ţinea cheile? Speram că nu în buzunarul de la blugi. Chiar nu voiam să mai deschid portbagajul până nu ajungeam la destinaţia finală. Ei bine, tehnic, era doar destinaţia finală a Isei. M-am întins pe bancheta din spate şi am scotocit în buzunarul din faţă al rucsacului ei. Cu un clinchet satisfăcător de metal, am găsit brelocul ei. Am căutat în propriul buzunar punga Ziploc. Înăuntru erau câteva fire de păr ale lui Conor Sullivan, luate

din pieptenele din baia lui. M-am îndreptat spre Nissanul lui Isa şi am apăsat pe clanţă. Portiera s-a deblocat cu un ciripit slab. Am presărat jumătate din firele de păr pe scaunul şoferului. Am păstrat restul pentru mai târziu.

Tehnicienii de la locul crimei ar face bine să-mi găsească micul cadou.

M-am urcat înapoi în maşină şi am ieşit din parcare. O privire aruncată la ceasul de bord mi-a spus că întreaga faptă a durat şase minute. Am zâmbit. Îmi permisesem opt, dar Isa cedase fără rezistenţă. Nu aveam timp de pierdut, totuşi. Aveam un program de respectat.

Campusul a dispărut în oglinda retrovizoare. M-am îndreptat spre Philadelphia de Vest şi spre casa dărăpănată pe care o alesesem pentru următoarea etapă a planului meu. Isa era victima numărul trei. După ce terminam cu ea, mai aveam o moarte pe agendă. Va trebui să fiu foarte atent la detalii pentru următoarea etapă, iar execuţia ei va necesita fineţe.

Capitolul 25

Louisa şi-a strâns poşeta în ambele mâini în timp ce se grăbea spre lift. Zâmbetul fals pe care îl afişase în faţa şoferului şi a portarului i se părea fragil ca un metal vechi de secole. Dacă îşi atingea faţa, faţada ei plăcută şi calmă se făcea praf. Liftul a sunat la etajul optsprezece. Uşile s-au deschis, iar holul s-a întins. Ea a bâjbâit cu cheia, ratând încuietoarea de mai multe ori, incapabilă să- şi ţină mâna fixă. În cele din urmă, s-a grăbit să intre în foaier. Kirra a întâlnit-o pe hol şi a urmat-o în bucătărie. Louisa şi-a lăsat poşeta pe

tejghea.

Se aştepta să se prăbuşească în secunda în care se afla în intimitatea casei sale. În schimb, amorţeala a alunecat peste ea ca şi cum şi-ar fi înfăşurat corpul într-un pachet de gheaţă. S-a sprijinit de tejghea, granitul de sub vârfurile degetelor ei fiind la fel de rece şi de neclintit ca şi frica ei.

Kirra s-a lovit de piciorul ei, iar Louisa s-a ghemuit să mângâie capul câinelui. Kirra fusese rănită, şi totuşi avea încredere instinctivă în Conor. Ce ştia câinele şi Louisa nu ştia?

Îl rănise şi pe el, îl rănise într-un mod care va lăsa o cicatrice. Vinovăţia ia amplificat tulburarea. Nu a vrut să-l respingă, dar nu a fost în stare să vorbească. Reflexul preluase controlul. Mintea ei a închis ceea ce nu putea accepta.

Ceea ce văzuse în ochii lui – şi simţise în inima ei – o îngrozise.

Acum, că îşi recăpătase răsuflarea, îi era dor de el cu aceeaşi intensitate.

Va putea vreodată să aibă încredere? El avea puterea să o rănească mai mult decât oricine altcineva pe care îl lăsase să intre în viaţa ei. Mama ei murise, tatăl ei o abandonase, iar mătuşa ei o trădase. Putea ea să dea cuiva puterea de a o răni din nou?

La uşa ei s-a auzit o bătaie, fermă, exigentă.

Ar fi trebuit să ştie că nu o va lăsa să scape atât de uşor. Următoarea bătaie a fost mai puternică. El nu pleca.

Îşi făcu curaj să-l înfrunte, dar nu se mişcase când îl auzi în foaier. Uitase să încuie uşa? A auzit-o închizându-se. Zăvorul a *pocnit* în loc. Tocurile cizmelor lui au răsunat pe gresie până când a ajuns în spatele corpului ei. Umbra lui a căzut peste ea.

„Louisa”, a spus el cu blândă insistenţă.

Gâtul ei nu putea forma cuvinte. Plămânii i se strângeau, inelastici şi neclintiţi. Se simţea ca şi cum cutia toracică i s-ar fi transformat în oţel, refuzând să se extindă. Ameţită, Louisa şi-a amintit brusc să respire.

Mâinile lui s-au oprit pe bicepşii ei. Căldura s-a infiltrat prin tricoul de bumbac al puloverului ei uşor. Cu o presiune uşoară, a întors-o cu faţa la el. Ea s-a holbat direct la centrul pieptului lui. „Îţi voi respecta în totalitate decizia dacă vrei ca asta să se termine între noi, dar eu cred că nu vrei. Sper că nu vrei."

Ridicându-şi bărbia, ea i-a cercetat ochii. Nu era niciun semn de furie, doar tandreţe şi îngrijorare.

„Vorbeşte cu mine." Şi-a frecat mâinile în sus şi în jos pe braţele ei.

„Nu pot." Vocea ei era abia o şoaptă. Dar a făcut un pas înainte şi şi-a lipit faţa de pieptul lui, întorcându-şi capul pentru a asculta bătăile constante ale inimii lui.

Un suspin uşurat i-a părăsit pieptul în timp ce îşi strângea braţele în jurul ei. Palma lui largă îi mângâia spatele în sus şi în jos.

„De ce eşti aici?", a întrebat ea.

„Vrei să plec?"

„Nu." Ea a ezitat. Să aibă încredere în el era înspăimântător, dar gândul că o va părăsi o speria şi mai mult. Viaţa ei nu fusese grozavă înainte să-l întâlnească, dar cum ar fi putut să se întoarcă la acea existenţă rece, fără iubire, acum că gustase din ceea ce viaţa îi putea oferi cu adevărat? „Dar trebuie să înţeleg de ce eşti aici. De ce ai venit după mine după ce am fugit de tine în mijlocul . . A fluturat o mână.

„Ce să înţelegi? Că-mi pasă de tine? Că am vrut să mă asigur că eşti bine?" Mâna lui a cuprins partea nelovită a maxilarului ei. I-a înclinat faţa în sus. O străfulgerare rapidă

de furie i-a aprins ochii şi i-a încălzit pielea.

Îi păsa suficient de mult de ea încât să fugă după ea în miez de noapte.

„Aş spera că ai avea o părere mai bună despre mine până acum.” Tonul lui era enervat. „Nu-mi pasă de sex. Sincer, sexul este uşor de găsit. Tu nu eşti.”

Îşi amintea gustul gurii lui, duritatea trupului lui, mângâierea blândă a mâinilor lui. „Dar *îmi pasă* de sex. Te-am vrut pe tine. Încă te mai vreau.” A lăsat garda jos şi l-a lăsat să vadă asta în ochii ei. „Am nevoie de tine.” Avea nevoie de reasigurarea fizică a prezenţei lui. Presiunea corpului lui pe pielea ei.

El a ezitat.

„Te rog.” Mâna ei s-a încolăcit în cămaşa lui. „Doar dacă nu mă mai vrei.” „Oh, te vreau. Nu ai idee cât de mult îmi doresc să fac dragoste cu tine.” El a apăsat un sărut pe tâmpla ei. „Dar te vreau, de asemenea, sută la sută la bord. Nu vreau ca prima noastră dată să fie un act impulsiv, la cald. În ciuda felului în care corpul meu reacţionează la tine, nu sunt un adolescent controlat de hormoni furioşi. Tu însemni mai mult pentru mine decât o eliberare fizică. Aş putea să mă ocup singur de asta. Ideea este că e vorba de tine. Pot să aştept.”

„Nu vreau să aştept.” Dacă ar respinge-o acum, ea s-ar târî într-o groapă şi ar plânge. Nu ar mai fi putut avea încredere în nimeni altcineva. Nimeni altcineva nu se străduise atât de mult să stabilească o legătură cu ea. Nimănui altcuiva nu-i păsa suficient de mult încât să persiste. „În plus, m-am obişnuit să te am în patul meu. Dorm mai bine când eşti acolo.”

„Acesta a fost scopul meu viclean: să te fac dependentă de mine ca ajutor pentru somn.” Deşi cuvintele lui erau nuanţate de umor, ochii lui erau serioşi. Degetul lui i-a

mângâiat bărbia. „Am putea doar să dormim.”

Ea i-a prins mâna în a ei, s-a întors şi l-a condus în dormitor. „Am nevoie de tine.”

„Trebuie să vorbeşti cu mine.” Ochii lui erau hotărâţi. „Nu avem cum să
scăpăm de asta dacă facem următorul pas.”

„O voi face. Doar că nu acum. M-am săturat să mă gândesc prea mult la tot. Am nevoie să te *simt.”*

„Creierul ăla mare al tău îţi stă în cale.” Ochii i s-au întunecat. „Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei mai fugi de mine. După aceea, vom avea acea discuţie lungă. Eu nu fac *doar sex.”*

„Bine.”

„Nu ţi-aş face rău niciodată.”

„Ştiu.” Ea a pus mâna pe tivul cămăşii lui şi i-a tras-o peste cap. Aruncând- o la o parte, ea şi-a pus mâinile pe muşchii fermi ai umerilor lui. Dorinţa ei anterioară fusese ca o furtună, plină de zgomote. Aceasta era o ploaie de vară constantă, caldă şi blândă, care îi pătrundea în piele ca o grădină de vară uscată. Şi-a scos puloverul şi l-a aruncat la picioarele ei. Sutienul ei de dantelă a urmat.

Un sunet bărbătesc moale îi bâzâia în gât. Mâinile lui au alunecat pe părţile ei laterale, mângâindu-i cutia toracică, alunecând până la sânii ei. „Doamne, eşti frumoasă.”

I-a apropiat capul şi l-a sărutat.

„Nu destul.” L-a împins cu spatele pe podea. Când ea l-a apăsat pe umeri, el s-a aşezat pe scaun. Privirea lui era aţintită asupra sânilor ei goi în timp ce ea îi scotea cizmele. Acestea au lovit podeaua cu două lovituri puternice. Stând în picioare, ea şi-a descheiat blugii şi a alunecat afară din ei. Bikiniul ei brazilian din dantelă era albastru pal. „E rândul tău.”

El a fost mai rapid, lăsându-şi pantalonii şi şosetele în câteva mişcări economice. Nu era genul care să poarte boxeri sau pantaloni scurţi şi se simţea complet confortabil cu nuditatea sa.

„Vino aici.” Mâini blânde au îndemnat-o la el. Stând în poala lui, ea şi-a lipit corpul de al lui, piele de piele caldă. Limba lui era în gura ei, mâinile lui pe spatele ei, mângâind-o pe dinăuntru şi pe dinafară. Erecţia apăsată între ei o asigura că el încă o dorea.

Dându-i părul la o parte, gura lui i-a străbătut gâtul, limba, dinţii şi buzele punându-i nervii pe jar în timp ce coborau de-a lungul claviculei până la sânul ei. I-a atras sfârcul în gură, cu limba lingându-l până când i s-a întărit ca o pietricică. Ridicându-şi capul, el şi-a alunecat mâinile pe părţile ei laterale. A urmărit marginile de dantelă ale chiloţilor ei, degetele trecând chiar sub elasticul de deasupra şoldurilor. O mână a alunecat peste fesele ei, mângâindu-le, strângându-i carnea prin dantelă.

Ea s-a întins între trupurile lor şi a atins lungimea tare a lui. El a gemut, un sunet profund şi masculin de aprobare. Şoldurile lui s-au ridicat în sus. Mâinile i s-au strecurat în chiloţi, palmele atingându-i fundul gol. Un deget a alunecat în jurul ei pentru a-i mângâia miezul, testând-o. Plăcerea a năvălit în ea. Involuntar, şoldurile i s-au mişcat.

Ea şi-a lipit centrul dureros de mâna lui, dar nu a fost suficient contact. Căldura creştea. Trebuia să o potolească înainte ca nevoia frenetică să revină. Înainte să-şi piardă controlul. „Acum. Te rog.”

El a îngheţat. „Eşti sigură?”

„Da. Ai un prezervativ? Te rog, spune da.” Ea s-a dat înapoi pentru a-şi arunca chiloţii.

Şi-a limpezit gâtul. „Portofelul. Buzunarul din spate.”

Erau două. L-a aruncat pe cel de rezervă pe birou.

„Nu e nicio grabă.” Dar corzile gâtului lui erau încordate, iar erecţia lui se umfla uriaşă şi tare sub atingerea ei.

Ea i-a prins şi i-a ţinut privirea. „Te vreau acum.”

Irisul turcoaz s-a întunecat. A luat prezervativul. Mâinile lui nu erau în întregime stabile în timp ce se înfăşura şi aştepta ca ea să vină la el. Ochii ei au străbătut corpul lui slab şi gol, observându-i umerii largi, abdomenul bine definit şi picioarele puternice. Era chintesenţa bărbatului, specimenul fizic ideal. Dar, în cele din urmă, bunătatea lui, generozitatea lui şi dorinţa lui de a-şi pune deoparte propriile nevoi pentru ale ei au fost cele care i-au stârnit dorinţa. Aşa cum spusese el, sexul era uşor de obţinut. Ea avusese o mulţime de oferte, dar îl voia pe el.

I-a încălecat şoldurile şi l-a luat în corpul ei centimetru cu centimetru. Corpul lui s-a întărit. Degetele lui s-au înfipt în şoldurile ei, lăsând-o pe ea să controleze mişcarea. Ea a apăsat până când el a umplut-o complet. Duritatea lui a apăsat pe durerea moale din interiorul ei. Corpul lui tremura sub ea.

Capul i-a căzut pe spate. Coloana vertebrală i s-a arcuit de plăcere. Un geamăt i-a pornit din plexul solar, i-a urcat pe gât şi i-a alunecat de pe buze. Aşa trebuia să fie. Două trupuri unite ca unul singur. Miezul ei pulsa cu bătăile inimii ei. Înăuntrul ei, simţea pulsul ecou al erecţiei lui. Orice mişcare ar spori senzaţia. Corpul ei insista, dar mintea ei făcea o pauză. Controlul ei era subţire ca o pânză de păianjen şi la fel de fragil.

Mâinile lui Conor s-au încolăcit în spatele coapselor ei, degetele săpându- i în carne. „Scumpo, unul dintre noi va trebui să înceapă să se mişte.” Vocea lui era răguşită, cu dinţii strânşi ca şi cum mişcările lui abia erau stăpânite.

Ea s-a ridicat, alunecând până la vârful lui cu

încetinitorul, apoi luându -l din nou adânc. „Iisuse”, a şuierat el. „O să mă omori.”

A făcut-o din nou. Corpul ei s-a înclinat şi mai mult spre spate, atrăgând plăcere din terminaţiile ei nervoase ca frecarea dulce a unui arcuş de vioară pe corzile încordate. Mâinile lui Conor au alunecat până la talia ei. Şoldurile lui sau ridicat, egalând ritmul agonizant de lent stabilit de ea.

„Louisa.” Şi-a îndreptat capul spre ea, efortul încordându-i muşchii abdominali. Mâna lui a trecut peste sânii şi clavicula ei pentru a-i acoperi maxilarul, îndemnând-o să-şi apropie faţa. A sărutat-o, mişcarea limbii lui în gura ei imitând alunecarea umedă a corpurilor lor unite.

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor lui. Piepturile lor s-au întâlnit, părul aspru de pe pectoralii lui frecându-se de sânii ei.

Buzele lui s-au mutat la urechea ei. „Nu mă pot sătura de tine.”

Cu o mână lipită de spatele ei, el a împins-o din nou în sus.

A închis ochii în timp ce senzaţiile o copleşeau, tensiunea devenind din ce în ce mai puternică într-un vârtej de lumină albă în spatele pleoapelor ei. Din cap până în picioare, muşchii i se încleştau, corpul ei încordându-se până la durere. Un scâncet de frustrare îi scăpă de pe buze.

Mâna lui Conor i-a părăsit spatele pentru a-i legăna faţa. „Uită-te la mine.”

Ea şi-a ridicat pleoapele. Turcoazul irisului lui era aproape eclipsat de pupilele mărite. Ea a văzut atât plăcere, cât şi posesivitate în privirea lui. Ce a văzut el în privirea ei?

„Nu te mai gândi, Louisa. Lasă-ţi mintea aia ocupată să se odihnească.” Mâna lui s-a întors pe spatele ei, palma lui caldă şi sigură. „Doar dă-i drumul. Relaxează-te. Ai încredere în

mine.”

Ochii lui o ţineau captivă.

„Respiră”, a şoptit el. „Simte.”

A expirat şi a tras aer proaspăt în plămâni.

„Asta e.” Zâmbetul lui a doborât-o. O altă împingere lentă a corpului lui ia străpuns controlul. A explodat înăuntrul ei, s-a spulberat prin ea în valuri electrice de căldură şi lumină, simţurile ei prăbuşindu-se într-o cădere liberă sălbatică care a lăsat-o ameţită şi moale.

L-a simţit cum se încordează şi se strânge împotriva ei. El a tresărit de două ori, apoi s-a relaxat. Respirând greu, i-a scanat faţa. Transpiraţia îi strălucea pe piele, iar părul umed îi era răvăşit pe frunte. Ea s-a întins să-şi netezească propriile şuviţe, dar el i-a prins mâna, i-a dus-o la gură şi a sărutat-o. „Nu face asta. Îmi place să ştiu că te-am făcut să te desfaci. Mă face să vreau să o fac din nou.”

Oh, el a dezlegat-o bine. Inima ei era la fel de stoarsă ca orice alt muşchi din corpul ei.

A tras-o la pieptul lui. Buzele lui i-au atins tâmpla. „Doamne, Louisa. Inima mea aproape că a explodat.”

Chicoteala care îi ieşea pe furiş de pe buze i se părea străină. A mai chicotit vreodată? Probabil nu de când era copil, poate nici atunci. „Chiar şi pentru tine, asta a fost o glumă proastă.”

„Am alte lucruri rele pe care aş vrea să le încerc.” El a zâmbit, ochii îi sclipeau. „Când am spus că nu-mi pasă de sex, am minţit.”

Sufletul ei se simţea mai uşor decât înainte să facă dragoste. Făcuse sex cu alţi bărbaţi, dar nu făcuse niciodată dragoste cu altcineva. Crezuse că a făcut dragoste doar pentru că nu ştia mai bine. Niciodată nu va fi *doar sex* cu Conor. El nu ar fi permis asta.

Capitolul 26

„Mă întorc imediat.” S-a ridicat şi s-a dus în baie să se ocupe de prezervativ. Când a ieşit, camera era goală.

„Louisa?”

Apartamentul nu era atât de mare. S-a îndreptat spre bucătărie.

Drapată într-un halat de mătase albastru pal care o acoperea de la gât până la picioare, umplea un pahar cu apă minerală. Părul ei era blond, ciufulit, şi îi ajungea până aproape de talie. „Doreşti nişte apă?”

Conor a acceptat paharul. Louisa şi-a luat telefonul mobil de pe tejghea. L-a deblocat şi s-a încruntat la ecran.

„S-a întâmplat ceva?”

„Încerc să iau legătura cu tatăl meu încă de ieri.”

„E în Suedia, nu?”

„Da.” A lăsat telefonul jos. „Îl sun în fiecare sâmbătă.”

„Poate că a plecat în weekend.”

„De ce nu şi-a luat mobilul cu el?”, a întrebat ea, cu o linie de îngrijorare pe frunte. „Sunt îngrijorată pentru el. Nu este stabil.”

„Ce vrei să spui prin *nu este stabil?”*

Privirea ei a căzut pe tejghea. „Bea mult.”

Conor i-a atins mâna. „Îmi pare rău.”

„Când am vorbit săptămâna trecută, mi-a spus că vine aici de sărbători. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Cred că a fost prima dată când părea treaz după mulţi ani.”

„Nu este acesta un lucru bun?”

„Cred că da.” Ea şi-a tras buza între dinţi. „Dar a spus că trebuie să vorbească cu mine şi că e ceva ce nu putea să-mi spună la telefon, iar acum nu pot da de el.”

Conor o strânse în braţe.

Woof.

Kirra stătea la uşă.

Conor a luat o înghiţitură de apă. „Mă întorc imediat.”

A tras pe el haine şi a luat lesa din dulap. I-a prins lesa şi a ieşit afară.

„A fost un moment nepotrivit”, i-a spus el câinelui. „Vorbea cu mine. Chiar vorbea. Începusem să ajung undeva. Aşa că hai să facem asta repede, bine?” A tras-o pe Kirra spre iarbă. „Am planuri.”

Câinele a cooperat, iar el s-a întors în apartament în zece minute, fără incidente. Poate că exagerase. A deschis dulapul pentru a agăţa lesa. O geantă albastră Tiffany a căzut de pe raft şi a aterizat la picioarele lui. O carte de vizită şi o cutie mică etichetată TIFFANY & CO. au alunecat pe gresie. Le-a ridicat.

„Te-ai întors?” Louisa stătea la capătul holului, cu ochii aţintiţi asupra cadoului din mâna lui.

„Imi pare rau. Am scos astea din dulap.” A întins punga. „Vrei să o pun la loc?”

Ea a dat înapoi un pas, căldura din ochii ei pălind. Cu îngrijorare, a deschis cutia. Era un pandantiv. Un velier auriu strălucea pe un lanţ subţire şi elegant. El a deschis plicul şi a citit biletul.

Dragă Louisa,

Un mic semn pentru a arăta cât de mult mi-e dor de tine. Sper că te vei răzgândi asupra mutării tale recente şi că te vei întoarce acasă. Tu eşti singura pentru mine. Am nevoie de tine. Întotdeauna am avut nevoie de tine. Te rog să mă ierţi.

A tău pentru totdeauna,

Blaine

„Cine e Blaine?” a întrebat Conor, dar el ştia. După devastarea de pe faţa Louisei, Blaine era vinovat de ceva.

Conor a lăsat punga pe masa din hol şi a traversat gresia până la ea. Ea nu se mişcase. El şi-a ridicat mâinile şi a luat-o uşor de umeri. „Vorbeşte cu mine.”

Ea a scuturat din cap, faţa ei pălind, furia luminându-i ochii.

„Nu poate fi atât de rău.” I-a tras trupul ţeapăn la piept şi i-a sărutat creştetul capului, dar corpul ei încă se simţea de lemn.

A ridicat-o să se aşeze pe un scaun de bucătărie. „Te rog, vorbeşte cu mine. Cine este Blaine?”

Ea şi-a întors privirea. „Blaine este finul mătuşii mele, copilul prietenei ei din copilărie care a murit tânără. După ce mama a murit şi mătuşa Margaret a venit să locuiască cu noi, Blaine a vizitat-o. A apărut la petrecerile familiei. Genul ăsta de lucruri. Este cu şase ani mai mare decât mine.”

„Eraţi prieteni?”

O mică tresărire i-a traversat corpul. „Nu. Dar am avut o pasiune pentru el când eram adolescentă.”

Conor i-a mângâiat braţul. Ea a inspirat, iar el a ştiut că povestea urma să vină.

„Când am împlinit şaisprezece ani, mătuşa mea a dat o petrecere uriaşă. Bineînţeles, Blaine a fost acolo. A fost zgomotos şi aglomerat cu oameni pe care nu-i cunoşteam. Majoritatea invitaţilor erau prietenii mătuşii Margaret. Tatăl meu pierduse zborul de întoarcere de la Munchen şi mi s-a frânt inima. Făcuse turul Europei, ţinuse prelegeri, şi nu-l mai văzusem de câteva luni. Blaine m-a găsit ascunsă în bibliotecă, plângând. A luat o sticlă de şampanie şi m-a convins să merg cu el la barcă. Mătuşa mea era foarte strictă, iar eu văzusem de aproape problema cu băutura a tatălui meu. Nu mai

băusem niciodată mai mult de o înghiţitură de alcool. Dar eram atât de furioasă şi de rănită, încât m-am gândit că poate îi voi călca pe urme." A făcut o pauză, pleoapele îi cădeau la jumătate, dezgustul aplanându-i buzele.

„E în regulă", l-a încurajat Conor. „Te vei simţi mai bine dacă o scoţi."

Dar ea nu a vrut să îl privească în ochi. „Următorul lucru pe care îl ştiu este că era dimineaţă şi eram amândoi goi. Nu-mi aminteam nimic. Nu făcusem niciodată sex, dar era evident că asta se întâmplase."

Imaginându-şi o Louisa tânără şi vulnerabilă, Conor a strâns pumnul şi la izbit de coapsă. „Ce a spus Blaine?"

„A fost entuziasmat să o facă din nou." Două pete luminoase de culoare iau răsărit în obraji.

„Câţi ani avea Blaine la momentul respectiv?"

„Douăzeci şi doi."

Băieţii de 22 de ani ştiau în general cum să bea. Conor văzuse mai mult de un tip încercând să îmbete o fată pentru a ajunge în patul ei. „Presupun că a mai băut alcool înainte?"

„Era într-o frăţie. Consumul de alcool părea să fie principala sa preocupare la acea vreme."

„Nu şi a ta, totuşi." Nu, Louisa avea scris *„fată bună"* pe ea.

Un zâmbet trist i-a răsucit buzele. „Nu prea aveam o viaţă socială. Ca şi Zoe, eram cu mulţi ani mai tânără decât colegii mei. La şaisprezece ani, tocmai îmi primisem diploma de bacalaureat, dar nu fusesem niciodată la o petrecere universitară. Sincer, eram o adolescentă patetic de ascultătoare. Clişeul total de a încerca să câştigi aprobarea lui tata prin a fi perfectă. Dacă o dezamăgeam pe mătuşa mea în vreun fel, primul lucru pe care îl făcea era să-l sune pe tata să-i spună."

Inima lui Conor a vibrat. Louisa se identifica cu tânăra ei stagiară singuratică.

Amândouă fuseseră prădate, dar Zoe sfârşise probabil moartă.

„Dragă, Blaine a profitat de tine. Nu poţi să te învinovăţeşti pentru tot restul vieţii pentru asta”, a spus Conor. „Cât de mult ai băut?”

„Un pahar? Nu-mi amintesc.”

Conor a îngheţat. „Ai băut un pahar de şampanie şi ai leşinat?”

„Da. De aceea nu beau. Evident, am o reacţie adversă la alcool.”

El i-a îndreptat umerii, forţând-o să se uite la el.

„Louisa, nimeni nu leşină de la un pahar de şampanie.”

„Ce vrei să spui?”

„Există condiţii de sănătate în care oamenii nu au toleranţă la alcool, dar acestea sunt rare. Ai probleme medicale ciudate? Ai luat medicamente?”

„Nu.” Louisa şi-a înclinat capul, iar el putea să-i vadă mintea făcând conexiuni. „Vrei să-mi explici la ce te gândeşti?”

Dar Conor s-a gândit că ar fi mai bine să-şi demonstreze punctul de vedere.

„Apartamentele sunt legate de hotel, nu?”

„Da.”

„Aveţi room service?”

„Da. Numărul este pe baza încărcătorului de telefon.”

A pus mâna pe receptor, a format numărul room service-ului şi a comandat o sticlă de şampanie.

„Vrei să mă îmbeţi?” a întrebat ea, ridicându-şi o sprânceană.

„Nu, vreau să fac un experiment.” El i-a întâlnit ochii. „Ai încredere în mine?”

„Da.” Ea nu a ezitat.

S-a dus la frigider şi a scos brânza. În cămară a găsit un pachet nedeschis de biscuiţi. O bătaie în uşă a semnalat sosirea room service-ului. Conor a deschis uşa. Un tânăr în cămaşă albă şi pantaloni negri a adus un cărucior în camera de zi. O sticlă de şampanie stătea într-o găleată de gheaţă. Două cupe înalte o flancau.

Chelnerul a deschis sticla şi a turnat două pahare înainte de a pleca.

Louisa s-a aşezat pe canapea. A luat un pahar şi a pipăit piciorul. „Am încercat alcoolul de câteva ori după acea noapte, dar nu am trecut niciodată de prima înghiţitură. Gustul declanşa anxietate. Mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla.”

„Uite, nu spun că e imposibil, dar nu crezi că ar trebui să ştii?” Conor a aşezat farfuria cu biscuiţi şi brânză pe măsuţa de cafea. A luat al doilea pahar. L-a atins de al ei. „Pentru adevăr.”

Louisa a sorbit. Mâna ei liberă s-a dus la baza gâtului, dar nu erau perle de frecat. Avea nevoie de o diversiune.

„Are gust bun?”

Îngrijorarea i-a întunecat ochii. „N-o să-mi placă niciodată.”

„Nu-i nimic.” Conor a scanat mesele din sufragerie. „Unde e telecomanda?”

„În sertar.”

A pornit ecranul plat agăţat vizavi de canapea şi a navigat până când a găsit un canal de filme clasice. Un Ray Milland fluierând traversa un peisaj marin alb-negru.

„Oh, îmi place filmul ăsta.”

Conor a pus telecomanda pe masă. S-a lăsat pe spate pe canapea. „Ce este?”

„The Uninvited. Este o poveste cu fantome.” Luând

înghiţituri minuscule din băutura ei, s-a aşezat lângă el.

El i-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor. Cincisprezece minute mai târziu, paharele lor erau goale.

„Să mai iau una?”

„Cum te simţi?”

„Bine. Un pic relaxată.”

„Asta e tot?”

„Da.” Fruntea i s-a încreţit. „Să mai iau una?”

„Nu. Trebuie să păstrăm integritatea experimentului şi să recreăm experienţa ta cât mai aproape posibil.” Conor a dus căruciorul în hol şi a sunat la room service pentru a fi preluat.

„Şi acum?” Ea a bâzâit.

„Mergem la culcare.” El a luat-o de mână şi a tras-o de pe canapea. Ea sa dus în baie pentru câteva minute. Când a ieşit, el a intrat să se spele pe dinţi. Întreaga rutină era normală şi domestică. Căldura i s-a răspândit prin membre când şi-a dat jos hainele şi s-a urcat în pat dezbrăcat, trăgând cearşaful până la brâu. Louisa a ieşit din dulap cu hainele în mână. S-a oprit, ochii ei trecându-i peste pieptul gol.

El şi-a mişcat sprâncenele. „Ce ai?”

„Pijamale.” Ea a râs.

„Pijama?” El a ridicat pătura. „Nu ai nevoie de alea.”

„În regulă.” Le-a aşezat pe un scaun şi i-a zâmbit în timp ce-şi desfăcea şnurul de la halat. Mătasea albastră a alunecat pe corpul ei gol şi s-a adunat la picioarele ei.

Conor a devenit tare într-o clipă.

S-a lăsat uşor în pat şi s-a întins după el.

„Nope. Fără sex.”

„Dar tu eşti, ştii tu . . .” Ea dădu din cap la interesul lui evident.

„Da, am o erecţie. Voi supravieţui.” Punându-i o mână pe şold, el a întors- o pe o parte şi a îmbrăţişat-o. Presiunea fesei

ei goale pe erecţia lui l-a îndemnat să facă mai mult. „Trebuie să păstrăm integritatea experimentului, îţi aminteşti? Vreau să mă asigur că mâine dimineaţă îţi vei aminti totul.”

„Mă îndoiesc că voi uita asta.” Braţul ei era la jumătatea drumului spre lampa de pe noptieră când ea s-a încordat în braţele lui. „Evident, nu sunt inconştientă.”

„Nu. Tu nu eşti.”

„Ce înseamnă asta?” Avea nevoie de adevăr.

„A pus ceva în şampania ta”, a spus el. „Un drog de viol ca roofies poate face fetele...”

„Ştiu ce este un drog al violului”, a izbucnit ea, aşezându-se într-o mişcare sacadată şi apropiindu-şi genunchii de piept, retrăgându-se, îndepărtându-se de el. „Doar că nu pot să cred că asta s-a putut întâmpla în propria mea casă. Îl cunosc pe Blaine de aproape toată viaţa mea. Asta ar fi. .

„Dezgustător?” a terminat Conor, urând privirea de trădare şi durere din ochii ei. „Da, orice bărbat care droghează o femeie şi face sex cu corpul ei inconştient este cea mai joasă formă de umanitate. Făcându-i asta unei fete de şaisprezece ani care practic face parte din familie, Blaine este un prădător.”

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul tibiei. „E în oraş.”

„Ce?”

„Mătuşa mea l-a invitat să ia cina cu noi vineri seara.” Vorbirea i s-a accelerat în timp ce mintea ei lucra.

„Ştia ea ce a făcut el?” Nu avea cum, s-a gândit el.

Louisa a suspinat. „M-am dus imediat la ea. Ca să fiu corectă, i-am spus că eu şi Blaine am băut. Mi-am acceptat partea mea de responsabilitate, dar am ştiut, de asemenea, că el a profitat.”

„Ce a spus?”

„Că eram amândoi de vină şi că nu puteam să-l

învinovăţesc dacă beam cu el de bunăvoie. Nu ar fi trebuit să-i spun, dar nu ştiam ce altceva să fac. Mi-era teamă să nu rămân însărcinată”.

„Poate că nu ţi-ai dat seama că te-a drogat, dar faptul că el s-a folosit de alcool şi de starea ta emoţională pentru a atinge aceleaşi scopuri este destul de rău. Faptul rămâne că ai fost supărată că tatăl tău nu a apărut, iar Blaine a profitat de asta. Dacă un tip i-ar face asta nepoatei mele, aş fi foarte supărat.”

Louisa a răsuflat greu. „Nu mi-a venit să cred când m-am dus la hotelul ei şi el a intrat în barul din hol. Poate că ea nu crede că a fost numai vina lui, dar ştie ce simt pentru el.”

„Ce ai făcut?”

„Am plecat.”

Suspiciunea îi strânse maţele lui Conor. „Ar fi putut să te urmărească?”

„Este posibil.” Louisa a ridicat ochii întrebători. „Crezi că Blaine m-a împins?”

Conor se gândea de fapt că Blaine ar putea fi vinovat de mult mai mult decât atât. „Ştii de cât timp e în Philly?”

„Nu.” Louisa a făcut ochii mari. „Nu crezi că a avut vreo legătură cu crimele.”

„El are o problemă cu tine. Este aici, în Philadelphia. Îţi cunoaşte istoria. Am stabilit deja că este un prădător.”

„Dar crima?”

„Te-ar fi putut ucide. Evident, ţi-a dat un fel de drog. Cum ar fi putut să ştie cum va reacţiona corpul tău? Fete au murit din cauza drogurilor pentru viol.” Conor a luat-o de mână pe Louisa. „Crezi că poţi vorbi mâine cu poliţia despre asta? Nu ai nicio dovadă a ceea ce a făcut, dar cred că poliţiştii ar trebui să ştie despre Blaine. Ei pot afla unde a fost în ultimele patru săptămâni.”

Ea nu a răspuns. Mâna ei era îngheţată. El a frecat-o între ale lui. „Nu te critic, dar de ce mai vorbeşti cu mătuşa ta?”

Louisa a suspinat. „Credeam că o să-mi spună ce e cu tatăl meu.”

Conor s-a urcat pe pat lângă ea şi a tras-o în braţele lui. Nu avea de gând să o lase să se retragă din nou.

Încet, muşchii i s-au relaxat. „Nu pot să cred că Blaine m-ar droga, dar ai dreptate. Simptomele se potrivesc perfect. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte, dar nu-mi place să mă gândesc la noaptea aceea.”

„Ţi-e teamă că mătuşa ta o să te lase fără bani?” Conor i-a mângâiat spatele. „Nu ai putea locui în Rittenhouse, dar cu siguranţă ai putea supravieţui pe cont propriu.”

Louisa s-a înecat. „Nu, nu mă poate rupe de banii familiei. De fapt, e exact invers. Banii sunt ai mei.”

„Ce?” Şocul l-a tras pe Conor înapoi.

„Toată averea mea provine din familia mamei mele.” Ea le-a studiat mâinile împreunate timp de câteva secunde, respirând, parcă adunând forţe. „Mama l-a iubit foarte mult pe tatăl meu, dar nu şi-a făcut iluzii în privinţa lui. El este şi a fost întotdeauna un academician pur. Provine dintr-o veche familie cu sânge albastru, cu mai mult pedigree decât bani. Nu are niciun interes să fie bogat. Câştigă îndeajuns de mult din lecturi şi predări în Europa pentru a-şi finanţa călătoriile. Asta e tot ce-l interesează. Mama mea a murit de cancer. Ştia că va muri cu câţiva ani înainte, aşa că şi-a pus cea mai mare parte a averii într- un fond. Tatăl meu primeşte o alocaţie anuală generoasă. Este mai mult decât mulţumit de acest aranjament. Nu doreşte să facă nimic din munca implicată în gestionarea fondurilor, dar sora lui este o altă poveste. Când a fost de acord să se mute cu noi şi să aibă grijă de mine, a

presupus că va avea acces la bani. Era furioasă pe mama pentru că l-a lăsat pe tata fără bani. Mi-a purtat această ranchiună şi mie. Tata îi dă surorii sale cea mai mare parte a alocaţiei sale. El nu are nevoie de ea şi simte că îi este dator pentru că a renunţat la viaţa ei pentru a mă creşte." Louisa s-a cuibărit mai aproape. „Nu s-a căsătorit niciodată şi nici nu a avut copii ai ei."

„Ei bine, slavă Domnului pentru asta." Conor a îmbrăţişat-o mai strâns. „Îmi pare rău."

Louisa şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

„Îmi pare rău că m-am răstit la tine."

Conor s-a aşezat în picioare şi a înfruntat-o. „Nu-ţi cere scuze pentru că eşti tristă sau furioasă şi nu încerca să acoperi asta cu un zâmbet fals. Nu vreau să te prefaci. Te vreau pe tine, indiferent cum te simţi. Dacă familia ta te face deprimată, e în regulă. Te rog să nu *te prefaci* niciodată că eşti într-o dispoziţie plăcută pentru mine."

Deşi Conor nu putea să nu se întrebe dacă ea era cu adevărat capabilă să *nu-şi* ascundă emoţiile.

„Există vreun mod în care Blaine ar putea beneficia de moartea ta?"

„Din punct de vedere financiar? Nu prea cred." Louisa a ridicat din umeri. „Dacă Blaine ar fi încercat să mă omoare, ar fi fost furie pură. Nu-i place să accepte un refuz şi, de obicei, obţine ceea ce vrea."

„Nu crezi că le-ar fi putut ucide pe cele două fete pentru a te destabiliza emoţional, pentru a te concedia şi, în cele din urmă, pentru a te forţa să te întorci în Maine?" a întrebat Conor.

„Ar fi nevoie de multă planificare şi ar fi . .

„Rău?" a completat Conor.

„Da. Uciderea a două fete pentru a mă forţa să mă întorc

în Maine ar fi ultimul act egocentric al răului.” S-a îndreptat. „Blaine este atât egoist, cât şi inteligent şi viclean, aşa că da, este exagerat, dar posibil. Dar este mult mai probabil ca el să fi avut o explozie de furie din cauza respingerii mele.”

„Dacă eu nu o pot avea, nimeni nu o poate avea?”

„Da.” Louisa a dat din cap. *„Asta* aş putea să cred.” A respirat lung. „Când eram copii, Blaine avea o mică barcă cu pânze. Ca pedeapsă pentru o faptă rea, tatăl său i-a luat-o şi i-a dat-o fratelui mai mic al lui Blaine. Blaine a scufundat- o din pură răutate.”

Faptul că Blaine ar putea fi nebuneşte gelos, cu accent pe *nebunie,* îl speria pe Conor şi mai mult. „Deci vei vorbi din nou cu poliţia?”

„Dacă tu crezi că Blaine le-ar fi putut ucide pe Riki şi Zoe, atunci va trebui să o fac.” Dar disconfortul ei se citea clar pe chipul ei. „Ei ştiu cine este Blaine pentru că a apărut la Urgenţe în acea noapte, dar chiar dacă este imposibil de dovedit, ar trebui să audă ce a făcut.”

Probabil că nu era un moment bun să te culci. Conor a localizat telecomanda şi a găsit filmul la care se uitaseră în cealaltă cameră. Dar niciun fel de cinematografie inteligentă nu putea face o poveste veche cu fantome la fel de înfricoşătoare ca o crimă în viata reală.

Mintea lui se zvârcolea cu toate dezvăluirile Louisei despre tatăl ei, mătuşa ei şi Blaine. Relaţia lor părea să fi luat o întorsătură în seara asta, dar cum putea el să fie sigur că ea nu-l va refuza din nou? Era ea măcar capabilă să aibă o relaţie pe termen lung? Şi dacă nu era, ce i-ar fi făcut asta?

Capitolul 27

Louisa s-a trezit într-un pat rece, gol. Mâna ei a măturat automat aşternuturile de lângă ea, căutându-l pe el.

Unde era Conor? S-a ridicat, luându-şi halatul de pe jos şi punându-l pe ea. A legat şnurul, amintindu-şi privirea de foame crudă de pe faţa lui Conor când i-a văzut corpul gol. Apoi resemnarea lui când a refuzat să facă sex cu ea a doua oară.

Îşi amintea fiecare moment din noaptea precedentă.

Avusese dreptate. Blaine trebuie să fi pus ceva în băutura ei la petrecere. De ce o făcea asta să se simtă mai bine? În orice caz, adevărul o făcea mai mult o victimă. Dar, de asemenea, a verificat ceea ce ea a ştiut întotdeauna în interior şi niciodată nu a recunoscut, nici măcar pentru ea însăşi. Blaine făcuse mai mult decât să profite de vulnerabilitatea ei şi să profite de tristeţea ei din cauza absenţei tatălui ei, şi de atunci minţise în legătură cu acea noapte.

Dar acţiunile lui Blaine au însemnat că putea ucide două fete tinere? Poliţia nu a spus dacă fetele au fost sau nu agresate sexual. Era clar că Blaine nu avea conştiinţă, dar era el un criminal? Teoria părea o mare exagerare.

Până să împlinească şaisprezece ani, îi făcuse deja avansuri de mai multe ori. Deci, Blaine a făcut, evident, orice a fost nevoie pentru a obţine ceea ce a vrut. Făcea asta acum?

Mai târziu în această dimineaţă, îl va suna pe detectivul Jackson şi îi va spune totul. Poate că informaţia, chiar neîntemeiată, l-ar putea face pe detectiv să se uite mai atent la Blaine.

Întărită de hotărârea ei, s-a dus în bucătărie şi a făcut o ceaşcă de cafea. Astăzi era luni. Avea de lucru, avea un scop şi se simţea mult mai puţin neajutorată decât în seara

precedentă.

Uşa s-a deschis, iar Conor a intrat cu Kirra. Avea o sacoşă de cumpărături într-o mână. I-a desfăcut lesa, iar câinele a tropăit până la Louisa pentru o frecare pe cap.

„A mâncat?” a întrebat Louisa.

„Nu.” Conor a intrat în bucătărie şi a sărutat-o. „O să mâncăm omletă.” A descărcat ouăle, laptele şi pâinea pe tejghea. Apoi a scos o tigaie şi s-a apucat de micul dejun cu eficienţa unui bucătar la comandă rapidă. Zece minute mai târziu mâncau ouă şi pâine prăjită pe insulă.

Kirra a adulmecat ouăle cu puţin interes, s-a dus în colţ şi s-a ghemuit în patul pentru câini.

„Apetitul ei nu pare să se îmbunătăţească.” Louisa îşi îndepărtă propriul mic dejun pe jumătate mâncat, dar se îndoia că apetitul câinelui era afectat de îngrijorare.

„O să o duc astăzi înapoi la veterinar. Nu pare bolnavă, dar nici nu se comportă normal.” Conor se încruntă de la farfuria aproape plină a câinelui la cea a Louisei. „Nu ţi-e foame?”

„Nu chiar.”

„Cum te simţi?” El i-a întors capul pentru a-i examina maxilarul. „Vânătaia ta devine o nuanţă frumoasă de verde.”

„Grozav. Sunt cu siguranţă mai puţin rigidă astăzi şi cred că mă pot descurca fără bandajele de pe mâini.” A făcut o pauză. „Îmi amintesc totul despre noaptea trecută.”

„Ştiam că o vei face.” Ochii lui scânteiau cu o posesivitate feroce care îi încălzea sângele. „Vreau să-i dau de urmă lui Blaine şi să-i sparg faţa.”

„Dar nu te gândeşti mai puţin la mine?”

„Doamne, nu. De ce aş face-o? Ceea ce simt pentru tine nu are nimic de-a face cu nimic din ce ţi s-a întâmplat în trecut.” El a fixat-o cu privirea. A lui era de neclintit. „Dar îmi

doresc să-mi fi spus mai devreme. Aş fi fost mai atent cu tine.”

Frustrarea a bolborosit în gâtul Louisei. „Nu vreau mai multă îngrijire. Vreau ceva normal. Vreau să mă tratezi ca pe o persoană normală, întreagă. Dacă vrei să mă iei în picioare împotriva peretelui liftului, atunci vreau să faci asta fără să-ţi faci griji că mă răneşti.”

„Nu mă refeream la sex. Am vrut să spun că aş fi înţeles de ce îţi este greu să ai încredere. Dar tu eşti o persoană normală, întreagă.” Îşi roti scaunul pentru a o privi drept în faţă.

Ea nu a întrerupt contactul vizual. „Sunt distrusă pe dinăuntru. Nu mă pot conecta cu oamenii.”

„Serios?” El a ridicat o sprânceană. „Atunci ce se întâmplă între noi? Toate astea sunt doar în capul meu?” A făcut o mişcare între ei.

Inima ei a sărit. „Nu.”

„Bine atunci. Ce ţi-a făcut Blaine este în trecut. Nu este o reflecţie asupra ta, dar voi păstra asta în mintea mea. Nu mă pot abţine.” Îi şterse o şuviţă de păr de pe obraz şi i-o vârî după ureche.

„Ce înseamnă asta?”

„Înseamnă că-mi pasă de tine.” El a sărutat-o, alunecând de pe taburet pentru a sta în faţa ei. „Trebuie să-ţi trimiţi creierul în vacanţă. Analizezi prea mult totul. Relaxează-te şi lasă să se întâmple.”

„Să se întâmple ce?” Ea s-a mişcat, lăsându-se pe spate. Pe sub halat era goală. Aerul rece a trecut peste pielea fierbinte.

Privirea i-a căzut la deschizătură. „Nu ştiu. Nu pot prezice viitorul.” El şi- a întins mâna pe centrul pieptului ei. Inima ei a bătut cu putere în palma lui. „Simt pentru tine lucruri pe care nu le-am mai simţit până acum.”

„Nu am lăsat niciodată pe nimeni să se apropie atât de mult. Întotdeauna am păstrat relaţiile ocazionale. Nimic din amorul nostru de ieri nu a fost întâmplător.” Vocea ei a scăzut la o şoaptă. „Te face să te simţi inconfortabil?”

„Da. Uneori este de-a dreptul înfricoşător”, a recunoscut el. „Dar sunt curajos. Dacă trebuie să facem dragoste de mai multe ori până ne obişnuim, sunt dispus să sufăr până la capăt.”

„Vei lua unul pentru echipă?”

El a rânjit. „Zeci, dacă este necesar.”

L-a bătut uşor pe umăr. „Asta e serios.”

„Nu trebuie să fie aşa.” Mâna lui s-a mişcat, dând la o parte ţesătura halatului ei pentru a-i descoperi sânii. „Sexul poate fi distractiv şi intens în acelaşi timp.”

Degetul lui îi tachina sfârcul. O dorinţă i s-a aprins adânc în burtă.

„Spune-mi. Ce ţi-a declanşat hormonii într-un sprint noaptea trecută?” El s-a apropiat, îndepărtându-i picioarele cu genunchiul. Halatul ei a căzut complet deschis, nuditatea ei expusă în faţa lui. Buzele lui i-au atins clavicula. „Ce te excită?”

Ea şi-a înclinat capul pe spate pentru a-i oferi mai mult spaţiu. „A fost chitara.”

„A funcţionat bine pentru mine în liceu.” A râs. „Dar nu am crezut niciodată că va atrage un geniu şi un savant.”

„Da, chitara este fierbinte.” Sinapsele creierului ei nu funcţionau suficient de bine pentru propoziţii lungi.

„Asta te face groupie-ul meu?” El i-a sărutat urechea şi a cântat încet. „Vreau ca tu să mă vrei pe mine.”

Respiraţia lui îi mângâia gâtul. Mâinile ei s-au înfipt în părul lui des. Capul ei a căzut pe spate, dorindu-şi gura lui pe restul pielii ei. „Nu contează ce cânţi, nu-mi voi arunca chiloţii

pe tine în public.”

El a chicotit. „Evident, ai vorbit cu fraţii mei.”

„Um. Da.” Louisa şi-a înclinat capul.

„Ce zici în particular?” I-a mângâiat gâtul, găsind locul dulce de la baza gâtului. Unde erau mâinile lui şi de ce nu erau pe pielea ei?

Picioarele i s-au desfăcut, inima ei goală apăsând pe coapsa lui tare, îmbrăcată în blugi. Cum ar putea corpul ei să îi răspundă din nou? „Poate. Nu port acum.”

„Am observat”, a gamut el. „Data viitoare când vei purta unul dintre costumele alea elegante şi strâmte, mă voi gândi la tine fără chiloţi.”

„Poate că nu voi purta”, a tachinat ea, şocată de uşurinţa cu care glumea. Poate că el avea dreptate. Poate că o relaţie ar putea fi distractivă. Cu el îşi putea imagina această posibilitate.

El a îngheţat şi şi-a luat buzele de pe gâtul ei pentru a o privi în ochi. Pupilele lui erau mari şi întunecate, foamea eclipsând culoarea strălucitoare. „Vrei să ştii la ce mă gândesc acum? Vrei să ştii fantezia mea supremă, ce mă gândesc să fac din prima zi în care te-am întâlnit în muzeul acela din Maine?”

Ea tremura. Nu putea să nu se uite în ochii lui. Privirea lui a trecut peste ea. I-a urmărit evoluţia lentă peste sâni şi burtă, până la coapsele depărtate şi din nou sus. El şi-a lins buzele.

„Iată fantezia mea.” Vocea lui s-a adâncit. „Porţi costumul acela gri, cel super conservator. Şi ochelarii aceia negri cu ramă care te fac să pari inteligentă.” Mâna lui a şerpuit şi i-a luat ochelarii de citit de pe tejghea. I i-a pus pe nas. „Eşti la muncă, stai în scaunul ăla de director, arătând deşteaptă şi pretenţioasă şi de neatins. Până când intru eu. închid uşa în urma mea. îngenunchez în faţa ta şi îţi deschei bluza. E albă şi

apretată şi tocilară. Porţi un sutien din dantelă albă, pe care îl deschid ca să-ţi pot linge sfârcurile.” Vocea lui a devenit mai răguşită, iar respiraţia lui i-a atins urechea ca o mângâiere, dar nu a atins-o. Ea putea să vadă scena jucându-se în capul ei. Se umezise din nou doar de la imaginea mentală. „Ai vrea să fac asta?”

„Da”, a gemut ea, lăsându-se pe spate şi întinzându-şi pieptul spre el.

El s-a ghemuit mai jos. Ea a privit, fascinată, cum limba lui se lăfăia caldă şi umedă pe sfârcul ei, până când acesta s-a transformat într-un boboc ţeapăn. Apoi şi-a întors gura spre celălalt sân. S-a uitat în sus la ea, cu ochii lui complet răi. „Vrei să ştii ce urmează?”

„Da.” Care părea să fie singurul cuvânt pe care creierul ei îl putea genera.

„Îţi împing fusta până la talie.” Mâinile lui mari s-au încolăcit în jurul coapselor ei. I-a ridicat un picior pentru a-i sprijini piciorul pe scăunelul de lângă ea. Pe celălalt l-a pus peste umăr. „Îţi desfac picioarele şi îmi pun gura pe tine, iar tu te pierzi.”

A alunecat pe corpul ei, gura lui coborând din ce în ce mai jos. Limba lui i-a atins buricul, apoi i-a urmărit conturul şoldului, ochii lui strălucindu-i cu un interes de mascul sălbatic. A sărutat-o tandru sub bandajul de pe genunchiul ei. „Asta am de gând să fac.” Gura lui era fierbinte pe carnea ei rece şi umflată. Limba lui sonda, testa, gusta. Degetele lui se întindeau pe interiorul coapselor ei, împingându-le larg deschise. Cu atacul lent şi chinuitor al buzelor şi limbii lui, ce altceva putea să facă decât să-şi piardă minţile? Plăcerea s-a încolăcit adânc în centrul ei şi a iradiat prin pelvisul ei. Şi-a legănat şoldurile spre el.

El şi-a ridicat capul. „Oricum, asta am de gând să fac. Aşa

că data viitoare când te sun şi îţi spun că vin să te iau la prânz, vreau să te gândeşti la ce vreau eu cu adevărat. Şi dacă ar trebui să-ţi dai jos chiloţeii ăia.” S-a ridicat în picioare.

Ea a clipit la el.

El a rânjit. „Mai vrei ceva?”

„Oh, Doamne. Să nu îndrăzneşti să te opreşti.”

„Eşti sexy când eşti autoritară.” A băgat mâna în punga de cumpărături aflată încă pe tejghea şi a scos o cutie întreagă de prezervative. „Dar trebuie să ţii ochelarii pe tine.”

S-a întins în faţă, prinzându-l de talia blugilor şi trăgându-l înapoi spre ea. Degetele ei au lucrat la fermoar şi l-a eliberat. Erecţia lui a pulsat în mâna ei. Un geamăt i-a ieşit de pe buze. Capul lui a căzut pe spate când ea şi-a închis mâna în jurul lui. Apoi el a deschis prezervativul şi i-a dat mâinile la o parte pentru a se înveli. Tricoul i-a căzut în cale. L-a tras peste cap şi l-a aruncat peste umăr.

„Acum cine se grăbeşte?”, a spus ea.

Şi-a împins blugii în jos câţiva centimetri. „Aşa te vreau, toată pielea goală. Nerăbdătoare. Fierbinte.” Ochii lui s-au îndreptat din nou spre ai ei. „Udă.”

I-a cuprins fesele cu ambele mâini şi a alunecat în ea. Plăcerea a străpuns- o. Ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui şi l-a tras mai adânc.

El s-a oprit din mişcare. „Îţi convine asta sau trebuie să ieşim în lift?”

„Te.Rog. Nu. Mai. Vorbi.” Ea a oftat. *Aproape a ajuns.*

„Da, doamnă.” A luat-o tare şi repede, propulsând-o spre punctul culminant.

Corpul lui a tresărit până la oprire în timp ce ea pulsa în jurul lui.

I-a dat un sărut rapid pe tâmplă. „Te vei gândi la asta toată ziua la muncă.” *Muncă!* Se uită la ceas. „O să

întârzii la serviciu.”

A fugit în dormitor, cu halatul fluturându-i în jurul picioarelor goale. A făcut duş într-un timp record, apoi, pentru că el o torturase să devină sclava lui sexuală când ea ar fi trebuit să se pregătească, şi-a pus costumul gri ultraconservator şi pantofii cu toc. Răzbunare.

El îşi trăgea cămaşa pe el când ea s-a întors în bucătărie. Ochii lui s-au luminat în timp ce o privea în sus şi în jos. „Spune-mi că nu porţi chiloţi.”

„Nu ţi-ar plăcea să ştii?” Ea i-a aruncat o privire senzuală pe care nu ştia că o posedă. „Te vei gândi la *asta* toată ziua în timp ce eu sunt la muncă.”

„Asta e rău.”

„Ştiu.” Ea a zâmbit.

El a urmat-o pe hol. „Ce zici dacă Kirra şi cu mine te conducem la muncă?” „Asta ar fi frumos.” Şi-a strecurat cureaua poşetei peste umăr.

„Putem vorbi despre meritele aerului proaspăt pe pielea fierbinte.” Aplecându-se, a prins lesa de zgarda câinelui.

„Lucrezi în seara asta?”

„Ar trebui să o fac.” El s-a aplecat aproape de urechea ei. „Putem face sex.”

Ea a râs. „Ai putea la fel de bine să stai aici, din moment ce apartamentul tău este distrus. Voi anunţa personalul hotelului. Poate vrei să-ţi laşi numărul de mobil în caz că e vreo problemă cu Kirra şi nu pot lua legătura cu mine.” Îi lăsă cheia de rezervă în palma deschisă.

„Bine. Mulţumesc. Gerome pare protector.”

„A fost de mare ajutor cu câinele.” Louisa şi-a adunat cheile şi poşeta de pe masa din hol. Întorcându-se spre uşă, s-a oprit.

Conor se holba la cheia din mână, cu o încreţitură

neobişnuită deasupra nasului.

„Ce s-a întâmplat?”

Gura lui se deschidea şi se închidea. Şi-a înfăşurat degetele strâns în jurul cheii. „Nimic. Să mergem.”

„Nu o face.” Muşchii ei, slăbiţi de la sex şi râs, s-au contractat, pregătin- du-se pentru veşti proaste.

„Ce să nu fac?” Şi-a netezit tensiunea de între sprâncene, dar ochii lui şi- au păstrat rezervele.

„Nu te preface.” Şi-a tras poşeta la corp şi a strâns-o la piept, dar nu a fost suficient pentru a se proteja de îndoiala din ochii lui Conor. „Fără reţineri, îţi aminteşti? M-ai făcut să-ţi promit că voi vorbi cu tine atunci când ceva mă supără. Nu crezi că merit aceeaşi consideraţie?”

$$$

Conor a apucat cheia, cu greutatea ei mică, nesemnificativă, plină de implicaţii. Ea îi dăduse cheia de la apartamentul ei. Deschise degetele şi se holbă la ea. Cum putea ceva atât de mic să aibă o responsabilitate atât de mare? Decizia ei a fost probabil mai mult practică decât emoţională, dar simbolismul îl privea. Nu ajunsese niciodată atât de departe cu Barbara. Într-o săptămână, el şi Louisa depăşiseră deja tot ceea ce experimentase într-o vară întreagă cu Barbara. Începuse hotărât să ia această relaţie încet. Ce naiba s-a întâmplat?

Sentimentele lui pentru Louisa erau ca şi cum s-ar fi lovit de apă stătătoare pe autostradă. Cauciucurile Porsche-ului său îşi pierduseră tracţiunea. Mergea prea repede, la limita pierderii controlului, şi era destul de sigur că nu se pute a opri

nici dacă conducea direct în râu.

Dacă data viitoare când ea se va confrunta cu un eveniment traumatizant, el nu o va mai putea convinge să renunţe? Dacă ea îl va exclude din nou? Ar fi putut suporta asta? Noaptea trecută îi demonstrase cât de puţin ştia despre ea. Era la fel de deschisă ca un seif. Privirea lui străbătea coridorul lung. Nici măcar nu ştia cât valora apartamentul ei.

Şi cum creierul îi dădea rateuri, tot ce i-a ieşit pe gură a fost o explicaţie penibilă. „Nu avem nimic în comun."

„Despre ce vorbeşti?"

„Sunt un tip obişnuit. Lucrez până la trei dimineaţa. Am o zi liberă pe săptămână şi, de obicei, o petrec spălând rufe şi lucrând la maşina mea. Cu ce te distrai când erai copil?"

„Înainte să moară mama mea, mergeam pe mare. Aveam un ponei, iar ea obişnuia să mă ducă la expoziţii de cai." În ochii ei a apărut înţelegerea.

„Este vorba despre bani?"

„Nu chiar."

„Asta crezi tu despre mine? Că sunt superficială şi că-mi pasă doar de lucruri precum bărcile cu pânze?" Faţa Louisei s-a înroşit de furie.

„Am vrut să spun că suntem fundamental diferiţi..."

Privirea ei i-a tăiat calea. Uh-oh. Îi simţea furia, durerea, scârţâind prin aer.

Îşi ţinea poşeta lipită de corp ca o armură, ca un scut, care o proteja de el.

„Nu am nevoie ca tu să fii bogat. Sincer, am mai mult decât suficienţi bani proprii. Oricum muncesc pentru a trăi. Ştii de ce?"

Întrebarea părea retorică, iar Conor şi-a ţinut gura. Abia se mai putea mişca, dar paria că, dacă scotea o vorbă, încă i se mai putea băga cizma motocicletei în gură.

„Pentru că nu este suficient. N-am de gând să neg că-mi place să am bani. Niciodată nu mi-am apreciat averea mai mult decât săptămâna asta. Sunt recunoscătoară că-mi pot permite această clădire foarte sigură. Dar banii nu sunt totul.”

Conor a înghiţit în sec şi a cârâit, „Eu doar…”

„Serios, îmi place să fac vacanţe în Europa. Mi-ar plăcea să împărtăşesc cu tine locurile mele preferate. Dacă ego-ul tău poate suporta.”

Ego-ul său a primit o palmă bună, şi una bine meritată.

„Nu pot să cred că, după o viaţă întreagă în care m-am ferit de bărbaţi interesaţi doar de banii mei, am găsit singurul bărbat care nu-i vrea.”

„Nu am spus…”

Dar ea nu a terminat. „Mă îndrăgostesc de tine, şi dacă asta nu e de ajuns, atunci nu pot face nimic.”

Se îndrăgostea de el? Insinua ea cuvântul cu I?

Uimit, Conor a făcut doi paşi prin foaier. „E mai mult decât suficient. Uite, nu sunt perfect. Nu pot pretinde că mă simt complet confortabil cu diferenţele noastre fundamentale.” A gesticulat între ei. „Nu am fost pregătit pentru asta.”

„Oh.” Ea a lăsat poşeta să cadă pe partea ei, dar postura ei a rămas încordată. „Îmi pare rău că m-am speriat.”

Ea şi-a sprijinit fruntea de pieptul lui pentru câteva secunde, apoi s-a îndepărtat. „Trebuie să mă duc la muncă.”

El i-a deschis uşa. „Te vei simţi bine aici, singură, în seara asta, cât sunt eu la muncă?”

„Este o clădire sigură.”

„Bine, dar nu lăsa asta să-ţi reducă garda. Nu lăsa pe nimeni să intre. Nici măcar pe cineva pe care îl cunoşti. Mai ales pe cineva pe care îl cunoşti.” Conor a închis în spatele lor. „Nu o să mă întorc până pe la trei dimineaţa.”

„Nu trebuie să te întorci aici dacă nu asta vrei.”

„Este ceea ce vreau.” El i-a luat mâna, dar tensiunea din muşchii ei a rămas.

Bineînţeles, ea tocmai făcuse o dezvăluire emoţională majoră, iar el se retrăsese complet. Care era problema lui? Nu era genul lui să fie atât de laş.

Au luat liftul până la parter şi s-au îndreptat spre uşă.

Un sedan de culoare închisă era parcat neregulamentar la bordură, în faţa clădirii sale.

Detectivii Ianelli şi Jackson au coborât din vehicul.

Jackson a păşit în faţa lor, oprindu-le înaintarea. Kirra mârâi încet. Poate că câinele nu era inutil ca protector.

„Trebuie să vorbim cu amândoi.” Jackson dădu din cap spre clădirea din spatele lor.

Micul dejun al Louisei s-a răsturnat. „Ce s-a întâmplat?”

Jackson se încruntă. „Isa Dumont lipseşte.”

Capitolul 28

Louisa a sunat-o pe April pentru a o anunţa că va întârzia. Nu a spus de ce.

Înapoi în apartamentul ei, detectivul Jackson nu a pierdut timpul. Abia se aşezase când a început.

„Isa Dumont trebuia să fie la casa părinţilor ei pentru cină aseară. Nu a apărut. Ştiind tot ce s-a întâmplat, părinţii ei au început imediat să o caute. Nimeni nu a văzut-o de când a plecat de la biblioteca universităţii la ora şapte. Maşina ei a fost găsită în parcare la ora nouă.”

„Oh, nu.” Louisa s-a prăbuşit pe un scaun. Dezamăgirea provocată de cearta cu Conor a fost măturată de o nouă durere. Stând lângă ea, cu ochii sumbri, Conor i-a strâns umărul într-un mesaj tăcut. *Spune-i.*

Ea îşi strânse mâinile în poală. „Am ceva să-ţi spun despre Blaine Delancey.”

Fruntea lui Jackson s-a ridicat cu interes. Ianelli s-a aplecat în faţă şi şi-a sprijinit antebraţele pe coapse, cu ochii negri aţintiţi asupra ei. Nu avea să-i scape nimic.

Să-şi spună povestea nu era mai uşor decât fusese noaptea trecută.

„Întotdeauna am crezut că pur şi simplu nu pot tolera alcoolul, dar acum ştiu că nu este aşa.”

Ianelli a înclinat capul, cu privirea ilizibilă. „Nu aveţi nicio dovadă că a făcut ceva.”

„Nu. Nu am nicio dovadă. Înţeleg că incidentul s-a încheiat din punct de vedere legal, dar m-am gândit că ar trebui să ştiţi de ce este capabil Blaine.”

„Bine. O să aflăm de cât timp este Blaine Delancey în oraş.” Jackson a desfăcut un pătrat de gumă şi l-a băgat în gură. A mestecat cu mişcări agresive, furioase înainte şi înapoi ale maxilarului. „Blaine moşteneşte ceva dacă tu mori?”

„Nu direct, nu.” Louisa şi-a deschis mâinile. Sângele îi curgea în degete cu vârfuri de căldură. A studiat vânătăile decolorate de pe palmele ei. „Aşa cum este structurat fondul, dacă mor fără copii, atunci banii merg la tatăl meu, dar în realitate, fondul este controlat. El ar primi atât venitul meu anual din fond, cât şi pe al lui, dar doar o parte din avere este accesibilă. Dacă eu şi tatăl meu decedăm fără moştenitori, banii sunt distribuiţi între mai multe organizaţii caritabile. Dacă am copii, atunci o parte din principiu este alocată fiecăruia dintre ei, aceştia primind un venit anual, etc. Ideea este de a păstra banii familiei pentru generaţiile viitoare.”

Jackson a asimilat informaţia. „Eşti în relaţii bune cu tatăl tău?”

O sclipire de furie a adus privirea Louisei în cea a lui Jackson. „În primul rând, tatăl meu nu este interesat de bani, de aceea i -a spus mamei mele să nu-i lase lui.”

„Toată lumea este interesată de bani.”

„Este un academician fără speranţă. Tot ce îşi doreşte de la viaţă este să îşi petreacă zilele cu cărţile şi cercetările sale. Tatăl meu nu este interesat de nimic altceva în afară de munca sa.”

„Când l-ai văzut ultima dată?” a întrebat Ianelli.

„A venit acasă în mai. A stat două săptămâni şi s-a întors la Stockholm.” Abia aştepta să scape de ea şi de eşecul ei. „Este invitat să ţină cursuri la o universitate din Suedia până în primăvara anului viitor. Tatăl meu are o alocaţie generoasă de la trust. Îi dă cea mai mare parte surorii sale, Margaret, pentru a conduce casa din Maine.” Louisa s-a oprit. „Margaret nu poate moşteni niciodată în mod direct, dar probabil că ar avea acces sporit la veniturile fondului prin intermediul lui dacă eu aş muri. Blaine este finul ei, fiul celei mai vechi prietene ale ei. Dacă ea ar controla indirect averea, ar fi foarte generoasă cu Blaine.”

„Mi se pare un motiv destul de subţire.” Gura lui Ianelli se strânse. „Nu e şi tipul ăsta Blaine bogat?”

Louisa a tremurat. „Te asigur că Blaine este foarte viclean. Încă de când era copil, s-a înclinat în faţa lui Margaret pentru favoruri. Tatăl lui a pierdut banii familiei într-o serie de decizii proaste în afaceri. Blaine a fost amărât din cauza asta toată viaţa lui. Dar, sincer, ceea ce mă face să mă simt mai inconfortabil la Blaine este gelozia lui nebună faţă de tot ceea ce percepe că este al lui. Asta m – ar putea include şi pe mine.”

Jackson făcu câteva notiţe şi îşi vârî stiloul înapoi în buzunar. „Vom avea grijă să-l verificăm temeinic pe Blaine Delancey.” Tonul lui nu promitea rezultate.

„Acum înapoi la suspecţii mai plauzibili.” Ianelli s-a concentrat din nou pe Conor. „Avem un martor care l-a văzut

pe Conor urmărind-o pe Isa Dumont ieri dimineaţă.”

A intervenit detectivul Jackson. „Eraţi parcat în faţa locuinţei ei, cea pe care o împărţea cu Zoe Finch. Ea a părăsit clădirea, iar tu ai urmărit-o.”

„Isa avea ceva cu Heath”, a spus Conor. „Şi am ştiut că m-ai urmărit tot timpul.”

„Tot nu arată bine.”

Conor îşi dădu ochii peste cap. „Nu se poate să mai crezi că eu sunt cel mai bun suspect al tău.”

„De ce nu? Pentru că eşti un mincinos bun?” Fruntea încruntată a lui Jackson i-a încreţit întreaga faţă. „Am găsit fire scurte de păr negru pe scaunul din faţă al maşinii lui Isa şi pe al doilea cadavru.”

„Şi?” Conor îşi încrucişă braţele pe piept.

„Ai părul scurt şi negru.” Jackson i-a aruncat lui Conor o privire complice. Conor a pufnit. „La fel face şi jumătate din oraş.”

„ADN-ul va spune. Nu minte.” Ochii negri pătrunzători ai lui Ianelli s-au fixat pe Conor.

„Nici măcar nu ai ADN-ul meu.” Conor s-a îndreptat.

„Nu avem?” Ianelli a ridicat din umeri.

Louisa puse o mână pe antebraţul lui Conor. „Cred că ar trebui să-l sunăm pe Damian înainte de a răspunde la alte întrebări.”

Ianelli s-a ridicat, ştergându-şi o cută de pe pantaloni. „Nu contează. Noi plecăm. Ne-am gândit că ar trebui să ştii că Isa Dumont a dispărut.”

„Stai. Nu ne-ai întrebat unde eram când a fost răpită Isa.” Louisa a ridicat un deget. „Ai spus că a fost văzută ultima dată la şapte, iar maşina ei a fost găsită la nouă noaptea trecută. Ştii că eu şi Conor eram amândoi în bar la acea oră. A fost un poliţist care ne-a urmărit toată seara.”

„Şi noi încă te supraveghem.” Jackson a luat un fir de păr de câine de pe mâneca jachetei.

„Isa a fost luată din parcare?”

„Credem că a fost înhăţată în timp ce se întorcea la maşină”, a răspuns Jackson. „Dar nu suntem siguri.”

„Atunci cum a ajuns părul atacatorului ei pe scaunul din faţă al maşinii?” a întrebat Louisa. Era poliţia atât de hotărâtă să pună aceste crime pe seama lui Conor încât să ignore logica şi faptele? Sau voiau doar informaţii generale şi încercau să îi intimideze pe ea şi pe Conor pentru a le obţine?

„Poate că acolo a aşteptat-o.” Ianelli a ridicat din umeri, dar sprâncenele iau căzut mai jos, umbrindu-i ochii. „Sau a apucat-o după ce a urcat în maşină. O mulţime de posibilităţi.”

„Asta nu are niciun sens.” Conor a scuturat din cap. „Dacă i-a lăsat maşina acolo, ar fi trebuit să aibă propriul său vehicul. Cu greu ar fi putut să o arunce pe umăr şi să o ducă ca un pompier. Cineva ar fi observat. Deci, dacă avea propria lui maşină, de ce s-ar fi deranjat să intre în a ei? Ar fi prins-o în timp ce ea îşi scotea cheile din poşetă sau deschidea portiera.”

Poliţia nu a oferit o opinie cu privire la comentariul lui Conor.

„Ai făcut vreun progres cu cazurile lui Riki sau Zoe?” a întrebat Louisa. „Au sosit rezultatele testelor ADN ale lui Zoe?”

Iniţial, Damian a speculat că testele vor fi gata într-o săptămână, adică mâine.

Poliţia nu a răspuns. În schimb, Jackson s-a ridicat. „Am terminat aici.”

„Te conduc până la uşă.” Louisa a gesticulat spre foaier. Nu voia ca Conor să mai spună nimic până când ea nu închidea ferm uşa în faţa poliţiei.

Şi-a lipit spatele de oţelul rece. „Nu pot să cred că Isa a dispărut.”

Conor se plimba prin micul foaier. „Cum poate o altă fată să dispară fără ca nimeni să observe?”

„Nu ştiu.” Groaza se învârtea în stomacul Louisei. „E foarte viclean.”

S-a învârtit, chipul său fiind o mască furioasă de frustrare. „Mai degrabă e cineva pe care fetele îl cunoşteau – şi în care aveau încredere.”

„E timpul să-l sunăm pe Damian”, a spus Louisa. „Ca să se intereseze de situaţia rezultatelor testului ADN. În cazul lui Riki, poliţia nu a făcut publică această informaţie până când familia ei nu a fost anunţată. Poate că acelaşi lucru se întâmplă şi cu Zoe.”

„Poate. Nu vreau să fiu prea optimist, dar simt că dosarul lor împotriva mea slăbeşte. E greu să învingi poliţiştii pentru un alibi.”

„Atunci de ce au fost aici?”

„Nu sunt sigur.” Conor şi-a frecat scalpul cu degetele. „Caută o nouă pistă? Să sperăm că nu a fost pentru că nu au alţi suspecţi serioşi.”

$$$

Soarele dimineţii târzii de octombrie era cald pe capul lui Conor în timp ce stătea pe banca din staţia de autobuz de vizavi de casa din oraş a lui Heath Yeager. Îşi parcase maşina la câteva străzi distanţă şi se plimbase până acolo, cu un rucsac pe un umăr. Deghizat din nou cu telefonul mobil şi hanoracul cu glugă, se amesteca printre elevii de sex

masculin, atâta timp cât îşi ţinea faţa acoperită de glugă. Doi copii au trecut pe bicicletă. Un trio de femei tinere a ieşit din casa transformată de alături şi s-a îndepărtat, absorbit de conversaţie. Cu rucsacul între picioare, cu capul aplecat spre telefon, Conor privea.

Nu-i venea să creadă că a dat-o în bară cu Louisa. Dar ce părere avea despre o relaţie reală, pe termen lung, cu o femeie care păstra secrete până când el i le smulgea cu o rangă metaforică? Şi lăsând banii la o parte, trecuturile lor *erau* polar opuse.

Mişcarea l-a scos pe Conor din introspecţia sa. Heath a ieşit pe uşa din faţă şi s-a îndreptat spre campus. Doi dintre colegii lui de cameră plecaseră cu o jumătate de oră înainte. Unde era al patrulea?

După ce Heath a dispărut după colţ, Conor s-a ridicat şi s-a îndreptat spre clădire. Pe veranda din faţă, şi-a folosit cotul pentru a suna la sonerie, apoi s-a prefăcut că aşteaptă să fie lăsat să intre. Nu a răspuns nimeni. Unde era al patrulea coleg de cameră?

Conor a încercat mânerul uşii. S-a întors în mâna lui. A împins uşa. Heath nici măcar nu încuiase uşa. Ultimul coleg de cameră trebuie să fie undeva la etaj.

Scoţându-şi capul înăuntru, Conor a ascultat. Un duş curgea la un etaj superior.

A ezitat. Când va mai avea o şansă la asta? Trebuia să fie rapid şi să spere că colegului de cameră îi plăceau duşurile lungi.

Făcu o trecere rapidă prin primul etaj, dar nu văzu nimic evident. Unde şi- ar păstra informaţiile un tip ca Heath? Privirea lui Conor a căzut pe două laptopuri aşezate pe birou. Bingo. Tinerii erau pasionaţi de jucăriile lor electronice.

Primul aparţinea unui tip pe nume Sam. Dar al doilea era marcat cu iniţialele HLY. Frumos. Era şi timpul ca norocul să fie de partea lui Conor.

A deschis computerul. Acesta era deja pornit şi se trezi instantaneu din modul de hibernare. Spre deosebire de vechiul desktop din biroul său, pe care Conor intenţiona să-l înlocuiască imediat ce avea timp, laptopul performant al lui Heath era uşor şi silenţios. Nu se clătina sau se bloca când Conor inspecta folderele. A răsfoit fotografiile. Câteva poze de prost gust cu Heath şi prietenii lui petrecând. Copiii ăştia nu ştiau să nu-şi facă selfie-uri în timp ce fumau iarbă? Fete bete îşi arătau sânii în stilul *Girls Gone Wild.* Porno. Da. Heath era un tip elegant.

Ţinând o ureche la duşul care încă curgea, Conor a început să deschidă videoclipuri. Mai multe filme porno. Heath nu-şi făcea de fapt temele? Conor a deschis al cincilea videoclip, intitulat RS1. O altă fată goală. Dar acest videoclip arăta diferit. Făcut în casă. Fata nu se uita la cameră. Nu exista niciun dialog pregătit. Ea nu părea să ştie că este filmată, ceea ce l-a împins pe Heath la un cu totul alt nivel de skeeve. Îşi filma Heath în secret isprăvile sexuale?

Simţindu-se ca un voyeur, Conor a plasat cursorul pentru a închide fereastra. Apoi a îngheţat. Imaginea se ascuţise. O mai văzuse pe fata aceea. Era Riki LaSanta? Cu siguranţă semăna cu poza ei de pe pliant. Se culcase cu Heath? Se culcase Heath cu Isa sau cu Zoe? Posibilităţile se învârteau prin mintea suspicioasă a lui Conor.

Un bărbat dezbrăcat a intrat în cameră, cu spatele la cameră. S-a lăsat uşor pe patul cu fata. Conor a clipit. Acela nu era Heath. Profilul profesorului Xavier English a ieşit în evidenţă. Se întinse pe pat lângă fată, iar ochii i se mişcară pentru a arunca o privire rapidă camerei. Profesorul ştia că

camera era acolo.

Ce. Naiba?

De ce ar avea Heath înregistrări video ale profesorului cu Riki LaSanta? Cum ar fi făcut rost de videoclipuri?

Uh-oh. La etaj, duşul se întrerupse. Trebuia să se pună în mişcare. Nu era un moment potrivit să se lase prins, nu când poliţiştii erau încă pe urmele lui Conor. Dar cum să ducă filmarea la poliţişti? A deschis e-mailul lui Heath şi a scos din portofel cardul detectivului Jackson. Bingo. A făcut clic pe NEW MAIL, a tastat adresa de e-mail a poliţistului şi a ataşat filmuleţul. O idee neplăcută i-a încolţit în minte. În timp ce videoclipul se încărca, a căutat corespondenţa cu profesorul English. Acolo era, iar videoclipul era ataşat. Heath îl şantaja pe profesor. Conform e-mailului, existau şi alte videoclipuri. Cu cine se mai culcase profesorul? Riki îi fusese studentă, aşa că relaţiile nepotrivite puteau duce la concedierea sa?

În timp ce aştepta ca fişierul să se încarce, a răsfoit restul fişierelor, oprindu-se asupra unuia intitulat ID1. Ştiind ce va vedea, Conor a deschis fişierul. Patul era gol, dar nu pentru mult timp. Profesorul English a sprijinit-o pe Isa Dumont de patul lui şi a început să-şi scoată hainele. Profesorul avea două din trei. Dacă Conor continua să caute, ar fi găsit o înregistrare video cu English şi Zoe? A ataşat al doilea fişier video şi a apăsat UPLOAD.

Paşii pe scândurile de la etaj l-au speriat. *Haide. Haide.* Bara de încărcare a devenit verde. A dat clic pe SEND, a închis ferestrele pe care le deschisese şi a coborât capacul laptopului. Nişte paşi s-au auzit deasupra capului său. Luându-şi rucsacul, a verificat pe vizor. Veranda era goală. Odată afară, şi-a pus rucsacul aproape gol pe umăr şi a traversat strada până la staţia de autobuz. Dimineaţa era răcoroasă, dar senină. Mirosul de frunze umede şi mucegăite umplea aerul şi

descoperirile îi umpleau capul lui Conor.

Un tip a ieşit din locuinţa lui Heath, a încuiat uşa şi a pornit pe jos spre campus. Aproape.

Un claxon a dat două semnale scurte lângă el. Un sedan închis la culoare a parcat la bordură. La naiba. Poliţia.

Pentru o zi care începuse al naibii de bine, cu siguranţă se dusese naibii în grabă.

„Hei, Sullivan”, a spus Jackson pe geamul coborât. „Ce zici să mergem la o mică plimbare?”

„Nu prea am timp”, a răspuns Conor. „Ce zici de o amânare?”

Ochii lui Jackson s-au îngustat cu nerăbdare. „Urcă în maşină.”

Conor a suspinat. Poliţiştii nu-l arestaseră imediat. De ce nu? Curios, a deschis portiera din spate, şi-a aruncat rucsacul pe banchetă şi a urcat după el.

„Deci, care-i treaba?”

La volan, Ianelli a ieşit în stradă. A făcut un viraj la dreapta şi s-a îndepărtat de blocurile rezidenţiale. În Philadelphia, nu trebuia să mergi prea departe ca să treci de la un cartier decent la o gaură de şobolani. La şase străzi distanţă, casele renovate erau înlocuite de cocioabe cu scânduri. Comitetul de decorare a fost mare pe cutii de spray, baroase, şi foc.

Ianelli s-a apropiat uşor de bordură. „Cred că noi ar trebui să te întrebăm asta.” Poliţistul a întâlnit privirea lui Conor în oglinda retrovizoare. „Din moment ce tocmai te-am văzut ieşind din apartamentul lui Heath Yeager.”

„Da. Nu era acasă.” Conor a spus adevărul fără ezitare. Nu era nevoie să elaboreze.

„Destul cu jocurile.” Jackson s-a întors şi a vorbit prin cuşca care separa bancheta din faţă de cea din spate. „Te-am

prins pentru efracţie şi intrare prin efracţie. Spune-mi, de ce ai căutat în locuinţa lui Heath şi ce ai găsit?”

„Tehnic, nu am intrat prin efracţie.” Conor şi-a pus o mână pe piept. „Îmi ceri ajutorul?”

Ianelli se întoarse. „Cer? Nu, noi nu cerem.”

Conor i-a evaluat pe poliţişti. Îl lăsau în pace ca suspect? Sau era un fel de şmecherie? „Heath a şantajat pe cineva de la universitate.” Nu era ca şi cum Conor nu ar fi vrut ca poliţiştii să ştie. Le trimisese fişierele prin e-mail. Doar că ura să fie intimidat.

Ochii lui Jackson s-au luminat ca ai unui şobolan de canal care tocmai a văzut un burger aruncat.

Ianelli nici măcar nu a ridicat o sprânceană. „Cine?”

Conor a aşteptat o clipă. „Profesorul Xavier English.”

„Ce a făcut?” a întrebat Ianelli, ochii lui negri sclipind de interes.

Conor a spus restul despre înregistrările video ale profesorului cu Riki şi Isa. „Nu sunt expert, dar fetele nu păreau să ştie că sunt filmate, iar English se uita direct la cameră.”

„Deci, cum a făcut Heath rost de copii?” a întrebat Jackson.

Conor a ridicat un umăr *fără idee.* „Va trebui să-l întrebi pe Heath.” Jackson şi-a mestecat buza în tăcere.

„Sexul cu o studentă merită plata unui şantajist?” a meditat Ianelli.

„M-aş gândi că asta l-ar putea costa slujba”, a spus Conor. „Dar una dintre aceste studente a fost ucisă, iar alta a dispărut. Pentru *asta* merită să plăteşti pe cineva să păstreze tăcerea.”

„Nu ai luat o copie a acestor videoclipuri, nu-i aşa?” a întrebat Jackson.

„E ziua ta norocoasă.” Conor a rânjit. „Verifică-ţi e-mailul.”

Capitolul 29

Louisa a intrat în muzeu, târziu, ameţită. Conor o condusese până la uşa din faţă şi o făcuse să-i promită că va suna la maşina de serviciu a hotelului la sfârşitul zilei. S-a înregistrat la biroul de securitate. Agentul de pază a cerut un act de identitate secundar, iar Louisa şi-a scos din portofel permisul de conducere. Pe coridorul larg care despărţea muzeul, un gardian suplimentar stătea în poziţie de drepţi, cu ochii scrutând vizitatorii.

În biroul ei, şi-a aşezat poşeta pe birou şi s-a aşezat pe scaun. Din obişnuinţă şi pentru că trebuia să *facă* ceva, Louisa şi-a pornit computerul. Monitorul nu era în unghi. A fost lovit de femeia de serviciu în timp ce ştergea praful de pe biroul ei? A ajustat înclinarea. Când ecranul a revenit la viaţă, o fereastră enervantă a anunţat că sistemul de operare s-a blocat.

Louisa s-a întins după telefon, oprindu-se cu mâna la jumătatea biroului. Voia să o sune pe Zoe – specialistul ei în calculatoare când nu voia să aştepte vizita tehnicianului de la muzeu – dar Zoe dispăruse. Louisa şi-a dus pumnul la gură şi a strâns ochii. A avut nevoie de câteva minute pentru a-şi recăpăta controlul. Neavând energie să se ocupe de computer, l-a oprit pur şi simplu. Avea să trimită mai târziu o cerere la serviciul de asistenţă tehnică.

April intră, închizând uşa în urma ei.

„Ai auzit despre Isa?”

„Da.”

„Nu pot să cred.” April s-a lăsat pe scaunul de oaspeţi din faţa biroului. Ochii îi erau sticloşi, atitudinea ei de obicei veselă se dezumflase din cauza şocului.

Aplecându-se în faţă, şi-a sprijinit coatele pe birou şi şi-a lăsat fruntea în mâini. „Riki, Zoe, Isa . . .” Vocea ei s-a stins.

Louisa s-a întins peste birou şi a prins mâna lui April. „Îmi pare rău.”

„Nu pot să cred că Zoe e moartă.” Din pieptul lui April a răsunat un mic plâns.

Louisa şi-a strâns degetele şi le-a eliberat. „Nu au confirmat asta.”

„Dar la ştiri s-a spus că anchetatorii cred că trupul găsit ar putea fi Zoe.”

„A crede nu este acelaşi lucru cu a şti.” Speranţa era crucială. Speranţa îi ţinea pe oameni în viaţă. Când speranţa murea, tot ce rămânea era disperarea. Se apropia. Louisa simţea cum adevărul îi zguduie controlul, micile cutremure de tristeţe care îi vor spulbera negarea şi o vor lăsa făcută bucăţi.

April a clătinat din cap şi a dat din cap cu buzele strânse. „Dar Isa a fost luată din bibliotecă, nu?”

Louisa s-a înecat din cauza durerii care i-a cuprins brusc gâtul. Chiar şi April credea că Zoe era moartă. Ea doar îi făcea pe plac Louisei. Dar dacă poliţia se înşela? Dacă Zoe era acolo, rănită, aşteptând să fie salvată? Lacrimile i-au apăsat ochii Louisei. Le-a respins. „Da. Poliţia a venit la apartamentul meu în dimineaţa asta să-mi spună…”

„Bietele fete.” O lacrimă a alunecat pe obrazul lui April.

Văzându-şi asistenta plină de curaj plângând, Louisa s-a prăbuşit. Lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce durerea îi

zguduia oasele. A simţit un braţ puternic în jurul umerilor ei. Plângând, April i-a mângâiat ceafa. „Las-o să iasă. O să te simţi mai bine.”

Nu, n-ar fi făcut-o. Nu mai putea nega faptul. Zoe era moartă. Fusese răpită, torturată şi ucisă. Cum ar putea accepta *asta* şi să se simtă mai bine?

Louisa s-a îndreptat, adulmecând puternic. April i-a periat un fir de păr de pe obraz, un gest matern care aproape că a făcut-o pe Louisa să cedeze din nou. Ea a smuls un şerveţel şi şi-a şters ochii şi nasul. A tras trei respiraţii lungi şi lente şi şi-a adunat controlul în jurul ei ca pe un scut. „Îmi pare rău.”

„Nu ai niciun motiv să-ţi pară.”

„Urăsc să fiu slabă”, a recunoscut Louisa, realizând prea târziu că această recunoaştere era în sine o slăbiciune.

„Nu fi ridicolă.” April şi-a suflat nasul. „Ştiu că eşti dură. Ai trecut prin nişte momente grele, dar nimic ca asta. Nu eşti un robot. Prietena noastră a fost ucisă oribil. Oricine nu reacţionează la asta e lipsit de inimă. Nu eşti slabă; eşti umană.”

Louisa a ridicat privirea. Nu era ea cea dură din cameră. April şi-a asumat acest merit. Să trăieşti cu durerea era mult mai greu decât să te agăţi de negare.

April şi-a apăsat degetele sub ochi. Furia sclipea. „Trebuie să fie cineva de la muzeu sau de la universitate.”

„Poate.”

„Cred că nu putem face nimic în afară de a le spune studenţilor să rămână în grupuri şi să fie foarte atenţi.” April a pufnit.

„Nu.” Louisa nu se simţise niciodată atât de neajutorată. Sau inutilă. Sau dezorganizată. „Nu mi-am verificat calendarul. Ce se întâmplă azi aici?”

„Nu prea multe. Directorul Cusack a programat o

întâlnire cu personalul în această dimineaţă, înainte de deschidere. Prezenţa este obligatorie.” Buzele lui April s-au aplatizat. „Doamne fereşte ca ceva să interfereze cu programu l muzeului.”

Louisa a suspinat. Sinusurile îi pulsau. Şi-a deschis sertarul biroului şi a căutat sticluţa de ibuprofen. „Mi-ai văzut Advil-ul?”

„Nu.” April a smuls un şerveţel din cutia de pe biroul Louisei şi şi-a şters

55 K 555

obrajii uzi. „Am unele în biroul meu.”

„Mulţumesc.”

April a mai scos câteva şerveţele din cutie şi le-a băgat în buzunar.

„Oricum, trebuie să ajungem la şedinţa cu personalul.”

Cincisprezece minute mai târziu, două duzini de angajaţi umpleau sala de conferinţe, unii stând la masa lungă, restul înghesuindu-se în spatele scaunelor. Stând într-un colţ, sprijinită de o măsuţă, Louisa sorbea din cafea într-o încercare disperată de a-şi limpezi durerea tristă din spatele ochilor, pe care trei ibuprofenuri nu o ameliorară. Lângă ea, April îşi tampona ochii roşii şi umflaţi cu un şerveţel împăturit. Majoritatea angajaţilor aveau expresii similare de neîncredere şi tristeţe.

Dr. Cusack şi-a dres glasul. Cu mâinile strânse la spate, s-a plimbat prin faţa camerei. „Sunt sigur că aţi auzit cu toţii despre Zoe şi Isa.”

Un mic plâns a punctat declaraţia sa introductivă.

Cusack se încruntă şi mai tare. „Am decis să amân deschiderea expoziţiei *Războinic Celtic* pentru luna decembrie.” Ochii lui i-au căutat pe ai Louisei. „Îmi pare rău, Dr. Hancock, nu am ce face. Având în vedere evoluţiile recente, organizarea unei mari petreceri ar face muzeul să

pară insensibil, ca şi cum nu ne-ar păsa.”

Louisa şi-a înclinat capul şi a vorbit cu o voce răguşită. „Sunt de acord sută la sută.” Ceea ce suna mult mai bine decât ceea ce gândea ea de fapt: *Numi pasă deloc de expoziţie.*

„Vom emite un comunicat de presă în scurt timp, anunţând că vom muta data în semn de respect pentru victime şi familiile lor.” Vocea lui Cusack se stinse în urechile ei. Ceva strălucea în ochii lui. Excitare? Frustrare? Louisei i sa întors stomacul pe dos. Era entuziasmat de perspectiva unei atenţii sporite din partea presei, sau putea exista un motiv mai sinistru în spatele strălucirii din ochii lui? Sau era doar frustrat şi furios, ca restul angajaţilor muzeului? Presupusese că Cusack nu fusese implicat activ cu stagiarii, dar poate că judecata ei fusese pripită. Cusack nu era căsătorit. Dacă acel exterior rece, ca de teflon, era doar o acoperire pentru un suflet sinistru? Cusack avea părul scurt, negru. Avea acces la dosarele personale şi studenţeşti ale fetelor şi era suficient de inteligent pentru a pune la cale o crimă complicată. Ştia despre incidentul din Maine şi despre relaţia dintre Conor şi Louisa, lucru pe care i-l ascunsese în mod deliberat.

„În cele din urmă, schimbăm serviciile de custodie pe baza unor furturi nocturne.” A ridicat o mână pentru a opri murmurele. „Nu lipseşte nimic de mare valoare pentru muzeu, dar între furtul replicii pumnalului şi micile obiecte personale care au dispărut în ultimele câteva săptămâni, schimbarea are sens. Vor fi schimbate încuietorile uşilor biroului dumneavoastră. Vă voi anunţa când
vor fi emise noile chei. Până atunci, vă sfătuiesc să nu lăsaţi nimic de valoare în birourile dumneavoastră. Aveţi întrebări?”

Scaunele se zgâriau în timp ce oamenii simţeau sfârşitul şi începeau să se mişte. „Atunci asta e tot pentru moment”, a

spus Cusack.

„Încă un lucru.” Ignorând privirea tăioasă a directorului, Louisa şi-a ridicat vocea. „Toată lumea trebuie să fie atentă. Vă rog să rămâneţi împreună. Nu mergeţi nicăieri singuri, mai ales noaptea.”

„Da”, a întrerupt Cusack. „Dr. Hancock are argumente excelente. Deşi sunt sigur că poliţia va rezolva rapid aceste crime, muzeul a sporit deja temporar securitatea. Nimeni nu va fi admis fără o legitimaţie de angajat. Nu vă alarmaţi dacă veţi vedea gărzi suplimentare patrulând clădirea. Toţi angajaţii, în special femeile, trebuie să solicite o escortă până la maşină dacă pleacă după lăsarea întunericului şi parchează peste drum. Dacă folosiţi transportul public, încercaţi să vă coordonaţi deplasările. Vă rugăm să nu consideraţi că siguranţa dumneavoastră este de la sine înţeleasă. Trebuie să fiţi la fel de atenţi şi atunci când nu sunteţi aici. Poliţia nu suspectează că vreuna dintre fete a fost luată din incinta muzeului.”

I-a concediat cu un semn autoritar din cap.

Cusack s-a apropiat, strălucirea momentană din ochii lui fiind înlocuită cu un nivel adecvat de solemnitate. „Dr. Hancock, sper că nu aţi fost luată prin surprindere de anunţ.”

„Nu, deloc. De fapt, sunt uşurată.” Louisa şi-a ţinut cafeaua în faţa corpului, ca un marcaj al limitelor personale. „Personalul ar trebui să se concentreze să ajute poliţia şi să se protejeze reciproc.”

„Sunt de acord”, a spus el, dar gura lui severă şi strânsă spunea că nu era mulţumit de ea. „Mă voi întâlni cu consiliul şi voi stabili o nouă dată pentru deschidere.”

„Mulţumesc.” Louisa a aşteptat până când toţi ceilalţi au părăsit încăperea.

„De ce li se cere angajaţilor să prezinte o a doua piesă de

identificare?” Cusack s-a apropiat şi şi-a coborât capul. „Conform înregistrărilor de securitate, o angajată aflată în concediu de maternitate şi-a folosit actul de identitate de mai multe ori în ultimele săptămâni. Când am sunat-o acasă, a negat că ar fi venit la muzeu şi nu şi-a putut găsi actul de identitate.”

„Deci cineva a folosit cardul ei pentru a avea acces la muzeu?”

„Asta crede poliţia.” Faţa lui Cusack se ciupi de nemulţumire. Ceea ce în mod normal erau mici scăpări de securitate erau amplificate în lumina dispariţiilor celor trei fete. „Şi dr. Hancock?”

„Da.”

„Nu mai lucrez până târziu în noapte”, a spus doctorul Cusack, cu privirea plată. „Nu aş vrea să te pui în pericol.”

Louisa făcu instinctiv un pas înapoi la auzul tonului lui. Să fi fost îngrijorare sau o ameninţare voalată? Dând aprobator din cap, a fugit spre biroul ei. Alături de întâlnirea ciudată cu Cusack, interviul de dimineaţă cu detectivii îi rămăsese în minte ca un gust de usturoi ars. Cine ar putea şti ce se întâmplă cu cazul? Damian. Îl sunase mai devreme, dar el nu-i răspunsese cu nicio veste.

A luat telefonul şi a format numărul lui Damian. „Eşti liber pentru prânz?”

Prin intermediul conexiunii, auzea hârtii amestecate. „Pot să schimb nişte lucruri. Este important?”

„Da.”

„Atunci sunt numai al tău”, a spus Damian. „Ce zici de un picnic la Logan Square? Eu aduc mâncarea.”

Louisa a ezitat. Damian prefera sandvişurile de la camioanele cu grăsime care parcaseră în University City, dar ea se îndoia că ar avea prea mult apetit. În plus, afară, în

mijlocul pieţei, cu fântâna sa cu gheizer, era puţin probabil ca cineva să le audă conversaţia. „Asta e grozav. La prânz?”

„E rândul tău.”

„Ne întâlnim acolo.”

„Lasă-mă să te iau”, a obiectat Damian. „Nu cred că cineva asociat cu muzeul ar trebui să se plimbe singur.”

A închis telefonul cu avertismentul lui Damian răsunând în biroul ei.

Directorul trimisese un comunicat de presă şi, folosindu-şi smartphone-ul, s-a ocupat de trimiterea de e-mailuri privind amânarea vernisajului expoziţiei.

La prânz, şi-a luat poşeta, şi-a pus jacheta şi a ieşit în biroul exterior. April desfăcea corespondenţa cu un deschizător de scrisori cu eficienţa unui măcelar. Ochii ei se îndreptau spre monitor. A rămas cu gura căscată. „Oh, Doamne.”

Louisa a trecut în jurul biroului. Un banner defila pe partea de jos a ecranului. ŞTIRI DE ULTIMĂ ORĂ ÎN DIRECT DESPRE CRIMA DE LA MUZEU.

„Ce s-a întâmplat?” April s-a aplecat peste birou.

Louisa a rotit monitorul spre asistenta ei şi a dat volumul mai tare.

Un reporter se afla în faţa clădirii Departamentului de Istorie. „Dr. Xavier English, profesor de istorie la Universitatea Livingston, a fost arestat pentru crima de la muzeu.”

Louisa şi April ascultau, cu gura căscată de şoc, cum reporterul rezuma cazul.

„Nu pot să cred.” Canalul de ştiri a trecut la o altă ştire, iar April a oprit volumul.

„Nici eu. Anunţă-mă dacă mai auzi ceva.”

„Şi tu.”

Louisa s-a dus în foaierul muzeului. Damian aştepta chiar în faţa uşilor de sticlă. O geantă maro îi atârna de o mână. Ea a împins-o prin uşile de sticlă în aerul nu prea proaspăt al oraşului.

I-a sărutat obrazul. „Nu pot să cred că Xavier a fost arestat.”

„Ştii ce dovezi au găsit?” Au mers spre piaţă. În centru, lumina orbitoare a soarelui de toamnă transforma fântâna Swann Memorial într-un spectacol spectaculos de sculptură şi apă strălucitoare. Două, posibil trei tinere femei erau moarte. Îl respecta pe Xavier. Chiar şi după comportamentul său insuportabil de la strângerea de fonduri, nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi un criminal. Cum de nu şi-a dat seama?

Damian şi-a coborât capul şi vocea. „Se zvoneşte că se culca cu o grămadă de studente ale sale şi – stai să vezi – făcea casete cu sex fără ştirea lor.”

„E atât de . . Louisa a căutat cuvântul potrivit.

„Banal? Plictisitor? Cras?”

„Îngrozitor.” Louisa şi-a imaginat tinere femei păcălite şi înşelate de un profesor fermecător. „Trebuie să se simtă atât de trădate şi umilite.” Ea ar fi putut fi una dintre victimele lui. Înainte de a fi pusă în calea lui Conor, se gândise că poate Xavier se pregătea să o invite în oraş. Ea ar fi spus da.

„Şi să nu uităm de morti.”

Louisa a simtit cum sângele i se scurge de pe fată într-un val de aer rece de toamnă. „De ce le-ar fi ucis?”

„Se pare că cineva a făcut rost de unele dintre înregistrări şi îl şantaja.”

„Cine?”

„Un alt student.”

Louisa a privit cum vântul sufla apa prin piaţă. A ales o bancă uscată. Gheizerul din centrul pieţei ţâşnea înalt în aer,

udând adesea vizitatorii. „Nu pot să cred.”

Gura lui Damian se strâmbă. „Cum se face că toată lumea simte atâta milă pentru studentele deştepte, dar lumii nu-i pasă deloc de adolescenta mea dispărută?”

„Nici o veste despre fugara ta?”

„E greu să găseşti pe cineva pe care nu-l caută nimeni.” Vocea lui Damian a devenit amară. „Iată un sfat, fetelor, nu fiţi sărace sau needucate. Nimănui nui va păsa dacă dispăreţi.”

„Îmi pare rău.” Louisa i-a atins mâna.

„Ştiu că îţi pare.” Dar zâmbetul lui Damian era fragil, iar ea se întrebă din nou de ce îi era prieten. Era bogată, educată şi născută cu privilegii, tot ceea ce Damian dispreţuia.

„Bine. Am terminat de vorbit despre nedreptăţile sociale din lume.” El şi- a ridicat bărbia. „Trebuie să fim recunoscători pentru micile succese. Astăzi, un prădător a fost oprit.”

„Nu destul de curând.” Pielea Louisei se simţea crudă de durere.

„Vestea bună este că Conor a dispărut de pe radarul poliţiştilor.” Damian i-a întins un sandviş. „Supravegherea poliţiei este un alibi irefutabil.”

Louisa l-a aşezat pe banca de lângă ea fără să-l despacheteze.

Mestecând, i-a împins sandvişul spre ea. „E carne de porc trasă. Mănâncă- l. Lumea este un loc îngrozitor, plin de oameni îngrozitori. Să te înfometezi nu va schimba asta.”

L-a deschis şi a luat o înghiţitură fără să simtă gustul.

Damian şi-a coborât prânzul. „Ştiu că îţi este greu să accepţi toate astea, dar cele trei fete nu se mai întorc.”

Următoarea respiraţie a Louisei i s-a blocat în piept. S-a uitat la soarele care strălucea pe picăturile de apă din fântâna stropitoare ca nişte diamante sub lupa unui bijutier. Frumuseţea după-amiezii se simţea ca un sacrilegiu, ca şi cum

toată plăcerea şi frumuseţea din lume ar fi trebuit să înceteze să mai existe în timp ce părinţii îşi plângeau copiii morţi. Chiar dacă un prădător a fost oprit, peste tot în lume, cei răi îi prădau pe cei nevinovaţi. Nu lipseau oportunişti răi.

A renunţat la prânzul ei. „Ştiu. Mă rog doar ca poliţia să aibă omul potrivit. Nu mai vreau ca alte tinere să fie ucise.”

Damian a escortat-o înapoi la muzeu. Louisa s-a întors la biroul ei, dar nu s-a putut concentra asupra hârtiilor. Conor a sunat să îi spună despre casetele video pe care le găsise în casa lui Heath. Fusese ocupat cu poliţia toată dimineaţa. Ea s-a hotărât să lucreze la finalizarea expoziţiei *Războinicul Celtic.* Nu conta că marea deschidere fusese amânată. Munca trebuia făcută, iar sarcinile fizice necesitau mai puţină concentrare. S-a îndreptat spre etajul al treilea cu o listă de obiecte care mai erau necesare pentru diorama în mărime naturală.

A coborât din lift şi a ocolit o scară în hol. Un tehnician în uniforma unei companii de securitate monta o cameră mică pe tavan. A petrecut o oră sortând printre pietre false şi smocuri de iarbă în camera de recuzită. Apoi s-a dus în camera de îmbrăcăminte şi a început să caute o cască potrivită pentru unul dintre manechinele ei războinice.

Louisa îşi înăbuşi un plâns. Ii va fi dor de stagiara ei, şi nu doar din cauza cunostintelor ei superioare de istorie celtică. Energia tinerească şi dinamismul lui Zoe vor lipsi cu desăvârşire din birou.

Braţele îi erau pline. De ce nu adusese o cutie cu ea? Văzând o cutie mare de carton în spatele rafturilor, a ocolit unitatea şi a deschis-o.

Dar nu era goală. Înăuntru se aflau o serie de mici obiecte personale: o sticlă de antiacide, un iPod, o lanternă, un stilou, bomboane mentolate, aţă dentară şi o sticlă de ibuprofen care arăta exact ca cea care fusese în sertarul

biroului ei. O broşură a muzeului era ascunsă sub amestecul de lucruri. Să fi găsit ea ascunzătoarea hoţului din muzeu?

Uitând de scena 3-D, ea a dus cutia în biroul directorului Cusack.

Biroul secretarei sale era gol. Louisa a bătut la uşă. „Intră”, i-a ordonat vocea lui Cusack.

Ea a deschis uşa.

„Ce este?” Cusack şi-a închis sertarul biroului cu o trântire. Gura îi era strânsă şi ochii supăraţi.

Louisa a ezitat. Frica i-a înţepat ceafa. Ascundea el ceva? Lăsând uşa deschisă, s-a dus la biroul lui. „Am găsit ceva la etaj pe care vei dori să îl vezi.”

Atenţia lui s-a îndreptat spre cutie.

„Cred că aceasta este plină cu obiecte personale furate.” Punând cutia pe colţul biroului, Louisa a explicat cum a găsit-o. „Vreţi să sunaţi la poliţie?”

„Da, mă voi ocupa de asta”, a spus Cusack. „Ar trebui să te duci acasă.” Cusack i-a scrutat faţa. „Pari obosită.”

Louisa a suspinat. *Era* obosită. „Mai am doar câteva lucruri de terminat înainte de a pleca astăzi.”

A ieşit în grabă din biroul lui. Cusack se purta ciudat. Un minut era iritat, în următorul era neobişnuit de grijuliu. Le cunoştea pe toate fetele. Avea acces la replica cuţitului. Dacă poliţia nu l-ar fi arestat deja pe Xavier, Louisa ar fi fost suspicioasă.

Capitolul 30

„Cred că eşti un mare idiot.”

Sprijinindu-se de bar, Conor şi-a ridicat privirea din teancul de facturi pe care îl ţinea în mână. „Ce?”

Lângă el, Pat îşi lăsase ochelarii de citit pe chitanţele pe care le număra. Barul nu se deschisese încă, dar era destulă treabă de făcut. „Hei, ai întrebat.”

„Îmi vărs amarul, şi asta primesc înapoi?”

„O femeie inteligentă, superbă şi dulce ţi-a spus că se îndrăgosteşte de tine, iar tu nu i-ai răspuns, deşi amândoi ştim că simţi la fel. Nu te poţi angaja pentru că ea are mai mulţi bani decât tine? Ăsta e cel mai jalnic lucru pe care l-am auzit vreodată.” Pat arătă cu degetul direct în nasul lui Conor. „Facturile medicale ale lui Danny ne-au luat pe toţi prin surprindere. Dar am plătit toate datoriile. Nu mai suntem faliţi. De fapt, fără acele plăţi suplimentare ale dobânzilor, barul a înregistrat un profit frumos în ultima vreme.”

„Dar…”

„Nu am terminat.” Roşeaţa îi urca pe gât lui Pat până la faţă. Pat nu se enerva prea des, dar când se enerva, o făcea din plin. „Ne-am petrecut toată viaţa transpirând lipsa banilor, Conor. Încă mă trezesc cu amintiri despre un frigider gol, o cutie poştală plină de facturi şi un asistent social în pragul uşii gata să-i ia pe Jayne şi Danny. Acum ai de gând să plângi din cauza posibilităţii de a avea prea mulţi bani? Lasă-mă naibii în pace”.

„Întotdeauna am crezut că voi sfârşi cu o viaţă simplă, ca tine.” Conor a făcut un pas înapoi pentru a se da la o parte, în timp ce fratele său mergea până la capătul barului şi înapoi, cu mişcările încordate şi sacadate de furie. „Louisa şi cu mine nu avem nimic în comun. Ce ştiu eu despre iahturi şi ponei?”

„Simplu? Crezi că viaţa mea e simplă?” Pat a scuturat din cap cu un amuzament ironic. „Lasă-mă să-ţi spun asta. Nimic nu e simplu. Şi mă enervează când spui că nu eşti destul de bun pentru ea. Cum rămâne cu Jayne şi Danny şi cu mine?

Suntem noi nevrednici? Pentru că toţi venim din aceleaşi rădăcini
umile. Jayne nu ar trebui să se mărite cu Reed pentru că el e bogat şi ea nu? Poate că Leena ar fi trebuit să mă părăsească cu ani în urmă. Salariul ei a fost cel care ne-a hrănit mult timp”.

Conor se simţea vinovat. Pat era cel mai bun om pe care îl cunoştea. Gândul că tocmai îl insultase – o insultă adevărată, nu obişnuita lor bătaie zilnică – îl făcea să se simtă mic de 15 centimetri. „N-am vrut să spun…”

„Ştiu că nu ai vrut.” Pat şi-a frecat fruntea ca şi cum l-ar fi durut. „Care
este adevăratul motiv pentru care fugi speriat? Din cauza Barbarei?”

Conor a suspinat.

„Ştiu că te-ai ars, dar Iisuse Cristoase, asta a fost acum trei ani. Treci peste asta”, a spus Pat. „Dacă nu mi-aş fi distrus spatele, te-aş fi pus la pământ şi aş fi stat pe pieptul tău, aşa cum am făcut când ai chiulit şi a trebuit să te acopăr.”

„Aveam 12 ani. Asta nu se compară.”

„Se compară cu faptul că a fost o prostie şi aveai nevoie să-ţi bagi minţile în cap”, a replicat Pat. „O iubeşti pe Louisa?”

Certitudinea l-a cuprins fără avertisment, ca o scufundare fulgerătoare în Cobbs Creek, iar gândul că îşi va petrece restul vieţii fără ea i-a golit pieptul.

„Da. Cum de ai ştiut?”

Pat şi-a dat ochii peste cap. „Pentru că de obicei nu eşti atât de idiot. Ceva trebuia să fie diferit.”

„E foarte muncitoare. Are probleme şi suficient bagaj încât să aibă nevoie de propriul ei catâr de povară. A fost rănită şi are probleme în a avea încredere în oameni.”

„În cazul ăsta, aveţi mai multe în comun decât credeţi.”

Pat şi-a scos ochelarii şi a gesticulat cu ei. „Nu te-am cunoscut niciodată să te temi de muncă. Lucrurile bune nu vin uşor. În plus, nu există o femeie *uşoară.”*

„Leena ţi-ar tăbăci fundul dacă te-ar auzi spunând asta.”

„Exact.” Pat a dat din cap. „Dar sincer, Conor, viaţa nu vine cu nicio garanţie. Trebuie să rişti ca să primeşti biscuitul.”

„Şi pe această notă profundă”, a râs Conor. „Mai sunt zece minute până deschidem pentru prânz. Trebuie să mă duc sus şi să verific câteva lucruri în apartament, ca să putem începe renovarea.”

„Poate că nu vei mai avea nevoie de apartament pentru mult timp.” Pat îşi flutură sprâncenele.

„Poate că nu.” Ideea de a se trezi cu Louisa în fiecare dimineaţă a trezit speranţa în Conor. După tumultul din ultima săptămână, tot ce îşi dorea era să aibă parte de timp liniştit pentru a o cunoaşte. Dacă poliţiştii l-ar găsi pe criminal, atunci toată lumea ar putea începe procesul de vindecare, inclusiv Louisa. Spera că ea îi va da o a doua şansă să-i explice de ce a fost atât de idiot în dimineaţa aceea.

„Mă întorc în câteva minute.” Conor a adunat facturile şi chitanţele. „O să

le las în birou când plec.”

„Nu te grăbi.” Pat s-a îndreptat spre uşa din faţă, cu cheile zăngănind în mână.

Conor s-a grăbit să iasă afară şi a alergat pe scările din spate. Gol. Acesta era singurul cuvânt care putea descrie apartamentul. Echipa profesionistă de curăţenie fusese nevoită să arunce la gunoi majoritatea bunurilor sale. Podelele urmau să fie finisate săptămâna aceasta. Apoi pereţii urmau să fie vopsiţi. Urma să fie instalată o bucătărie complet nouă. Totul ar fi fost nou, dar Pat avea dreptate. Conor nu mai dorea

să locuiască singur aici. Faptul că era cu Louisa îi schimbase viaţa. Ea îl schimbase pe el.

O bufnitură îndepărtată a unui câine din cartier îi stârni o tresărire de anxietate. O lăsase pe Kirra la cabinetul veterinar în drum spre bar. Urmau să facă nişte teste. Îşi verifică ecranul telefonului pentru a zecea oară, dar nu pierduse niciun apel. Dacă veterinarul nu suna în următoarea oră, Conor avea de gând să dea un telefon la cabinet.

Kirra nu ar trebui să-şi piardă nici ea a doua şansă.

Cu o ultimă privire asupra spaţiului gol asigurându-l că apartamentul era pregătit pentru renovare, Conor a ieşit şi a coborât în pas alergător treptele de lemn. Pat avea nevoie de ajutor pentru masa de prânz. Instinctul primitiv i-a cramponat burta când cizmele i-au atins asfaltul. Conor a scanat aleea, părul de pe ceafă tremurându-i. Niciun adolescent cu arme sau cuţite. Absolut nimic. Ce naiba era în neregulă cu el?

Ceva a zgâriat. Conor a încremenit, ascultând cu atenţie, dar nu a auzit decât sunetele obişnuite ale traficului şi voci înăbuşite. Conor a început să se îndrepte spre uşă. Un zgomot târşâit l-a oprit. S-a ghemuit şi s-a uitat în umbra de sub casa scării. O, rahat.

A dat înapoi de la privelişte. Scuturându-şi capul, s-a aplecat din nou, doar pentru a se asigura că nu îşi imaginase privelişte îngrozitoare.

Nu. Nu a făcut-o. Un corp zăcea sub trepte. Un oftat întretăiat l-a atras pe
Conor mai aproape.

Era gangsterul adolescent care îl urmărea, Hector Torres. Era încă în viaţă, dar după cum arată, abia.

Conor şi-a scos telefonul mobil din buzunarul din spate şi a sunat la 911. Apoi s-a târât înapoi sub scări. Trunchiul puştiului era plin de sânge şi se scursese pe tot trotuarul.

Ochii lui Hector s-au deschis, iar privirea lui s-a fixat pe Conor. Privirea glacială a adolescentului era plină de teamă, dar şi de o cantitate şocantă de ură, având în vedere forma în care se afla.

Aceasta era o zi proastă pentru ca poliţiştii să nu-l mai urmărească.

„Nu mişca.” Conor a desfăcut fermoarul hanoracului şi a găsit sursa sângerării, o rană înjunghiată chiar sub coastele lui Hector. Conor şi-a scos propriul tricou, l-a împăturit şi l-a apăsat pe rană. S-a sprijinit pe mâinile sale suprapuse pentru a aplica presiune. A părut mult timp până când vuietul subţire al sirenelor a anunţat sosirea ajutoarelor. Două maşini de patrulare şi o ambulanţă s-au înghesuit pe alee. Conor s-a dat la o parte din drum pentru ca paramedicii să preia controlul.

El a dat o declaraţie poliţiştilor de patrulare în timp ce ambulanţa l-a urcat pe Hector în spate şi a plecat. Poliţiştii de patrulare au plecat, iar un sedan de culoare închisă cunoscut a intrat pe alee. Jackson şi Ianelli au coborât.

„Dacă vreţi să vorbiţi cu mine, va trebui să veniţi înăuntru.” Conor a mers spre uşa din spate şi a gesticulat spre ea cu o mână însângerată. „Te superi?”

Jackson a deschis uşa. Conor a condus spre toaleta bărbaţilor. A deschis uşa batantă cu şoldul. Jackson a deschis robinetul pentru el.

„Mulţumesc.” Conor şi-a spălat mâinile şi antebraţele până la coate. A frecat sângele de sub unghii.

„Ţi-a scăpat un loc.” Ianelli a arătat spre coastele lui Conor. O dâră de sânge se uscase până la maro ruginit.

Conor a frecat locul cu un prosop cu săpun. S-a sprijinit de chiuvetă cu ambele mâini.

„Am auzit că alibiul tău e într-o formă destul de proastă.” Jackson s-a sprijinit de perete.

„Faci mişto de mine, nu?” Conor s-a holbat la poliţist, a cărui privire nu a şovăit. A scos un prosop de hârtie din dozatorul de pe perete şi şi-a uscat mâinile, braţele şi coastele. Ieşind din toaletă, i-a lăsat pe poliţişti să-l urmeze până la birou, unde a scos un tricou curat de la Sullivan's Tavern şi l-a tras pe cap.

Ochii lui Jackson se plimbau pe desktop. Şi ce dacă? Conor nu avea nimic de ascuns.

Veninul din ochii puştiului rănit avea să rămână cu el. La jumătatea drumului spre moarte, Hector încă voia să-l omoare pe Conor. Ce a născut acel nivel de animozitate?

„Crezi că o să reuşească?”

Încruntarea lui Jackson i-a adâncit liniile feţei. „Nu arăta bine. Eşti sigur că nu l-ai înjunghiat?” Jackson şi-a băgat în gură o bucată de gumă de mestecat şi a mestecat cu voracitate.

Conor se holbă, exasperat. „De ce naiba aş fi încercat să-l salvez dacă lam înjunghiat?”

„Am văzut şi mai ciudate.” Ianelli şi-a ridicat palmele spre cer într-un gest *cine ştie.* „Poate că doar te-ai prefăcut că încerci să-l salvezi.”

„Am sunat la 911.” Conor a renunţat. „În fine.”

Aşteaptă. Era aproape un zâmbet pe faţa lui Jackson?

„Ce se întâmplă?” Conor se lăsă pe un scaun, epuizarea inundându-l. Era sătul de toate astea.

Jackson şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a holbat la podea. Când şi-a ridicat privirea, ochii îi străluceau. „Ne pare rău. Doar ne jucam cu tine.”

Conor s-a uitat de la un poliţist la altul. În mijlocul feţei sale reci ca piatra, ochii lui Ianelli râdeau.

„Ce?”

„Nu te uiţi la ştiri?” întrebă Jackson, clătinând din cap.

„L-am arestat pe profesorul English pentru crima de la muzeu.”

„Ai făcut-o?” Conor ar fi sărit în picioare dacă picioarele i-ar fi fost mai stabile.

„Nu îţi pot da detalii, dar ne întorceam la secţie când am primit acest apel. Ne-am gândit că ar trebui să ştii.” Jackson a păşit spre uşă. „Scuzaţi-ne, trebuie să mergem să-l prindem în fund.”

„Mult noroc cu asta”, a spus Conor.

Jackson se întoarse. „Oh, şi îl aducem pe Blaine Delancey. Credem că el ar fi putut fi cel care l-a împins pe Dr. Hancock în stradă.”

„O să mă anunţi dacă puştiul reuşeşte, nu?” a întrebat Conor.

„Sigur”, a spus Jackson.

Poliţiştii au ieşit pe uşă, lăsându-l pe Conor într-o stare de neîncredere. Chiar dacă găsise dovezi că profesorul era un pervers şi luase în considerare posibilitatea ca Xavier să fie criminalul, confirmarea de către poliţişti a vinovăţiei profesorului era încă un şoc. Se terminase cu adevărat?

Telefonul lui a vibrat. S-a uitat la ecran, sperând că era Louisa. Numărul veterinarului a apărut pe ecran.

El a răspuns la apel. „Alo?”

Veterinarul nu a pierdut timpul. „Trebuie să veniţi aici imediat.”

***

Louisa şi-a verificat telefonul mobil. Nimic de la Conor. Îi promisese că o va suna când va avea veşti de la veterinar.

Poate că veterinarul nu terminase testele sau fusese ocupat la serviciu. Barul putea fi extrem de aglomerat la ora cinei. Va suna când va putea. Ea trebuia să fie răbdătoare.

Ştia măcar despre arestarea lui Xavier? Încă nu-i venea să creadă că profesorul era un deviant sexual şi un criminal.

Şi-a luat poşeta, şi-a pus jacheta şi şi-a încuiat biroul. April s-a prăbuşit la biroul ei, fără să pară mai productivă sau mai puţin nefericită decât fusese Louisa toată după-amiaza.

S-a oprit în faţa biroului ei. „Plec.”

April a adulmecat. „Bună idee.”

„Vei fi bine?” Louisa a ezitat, nesigură cum să procedeze cu relaţia mai apropiată care apăruse cu asistenta ei.

„Da.” April i-a oferit un zâmbet apos. „Trebuie să înfruntăm o zi la rând. Asta e tot ce putem face.”

Louisa a respirat adânc. Plămânii o dureau de tristeţe, luptându-se cu coastele strânse pentru a se dilata. „Presupun că ai dreptate.”

Se terminase, dar urma să treacă mult timp până să se simtă aşa.

April şi-a şters nasul şi şi-a scos poşeta din sertar. „O să ies cu tine.”

Văzând-o pe April plângând, Louisa a început să plângă din nou. A luat un şerveţel din cutia de pe biroul asistentului ei şi şi-a uscat pielea sensibilă din jurul ochilor.

April s-a încălţat în pantofi sport. S-au îndreptat spre ieşire în tăcere şi şi- au trecut ecusoanele la biroul de securitate. Afară, pe trotuarul de beton din faţa muzeului, April s-a întors spre staţia de autobuz cu un gest trist. Louisa a scanat trotuarul în căutarea maşinii de oraş Rittenhouse.

Ucigaşul de la muzeu fusese prins. Putea să meargă pe jos până acasă, dar aranjase ridicarea în dimineaţa aceea, iar membrele i se simţeau ca şi cum şi-ar fi triplat greutatea de

atunci. Fiecare pas era un efort suprem. Urma să facă o baie fierbinte, să-şi pună pantaloni de yoga şi să se urce în pat. Dar fără Kirra, apartamentul ar fi fost gol. Cum putuse să se ataşeze atât de mult de câine în mai puţin de o săptămână?

Îi veni o idee şi mai bună. Îşi va schimba hainele, apoi se va duce să-l vadă pe Conor la serviciu în seara asta şi va lua cina la bar. Poate că mulţimea şi zgomotul ar fi mai bune decât liniştea apartamentului ei. Şi ce dacă nu i-a spus şi el că se îndrăgosteşte de ea? Probabil, ar fi trebuit să aştepte înainte de a-i spune asta atât de repede. O săptămână nu făcea o relaţie.

Decizia luată, brusc a tânjit după braţele lui puternice în jurul corpului ei. Simplul fapt de a fi cu el ar fi făcut-o să se simtă mai bine. Cum a putut să se ataşeze atât de mult de *el* într-o perioadă atât de scurtă de timp? Dintr-o dată i se părea că viaţa ei începuse când intrase în barul lui cu o săptămână înainte. Înainte de el, ea fusese în viaţă, dar nu trăise cu adevărat.

Totul se schimbase din acea zi. Riki şi Zoe erau moarte, probabil şi Isa.

Vântul i-a înceţoşat vederea apoasă. A zărit vehiculul negru şi elegant la 50 de metri în faţă. Când s-a apropiat, şoferul în uniformă a coborât şi i-a deschis portiera. Scuturându-şi lacrimile, şi-a căutat în geantă încă un şerveţel. Îşi ştergea ochii şi îi curgea nasul când a intrat în maşină. Un şoc de durere a lovit- o în umăr şi i-a străbătut tot corpul. A înţepenit şi a căzut în faţă pe bancheta din spate. Picioarele ei crispate au fost împinse cu putere în maşină.

Ce se întâmpla?

O umbră se profila deasupra ei. Un genunchi i-a apăsat în spate, împingându-i faţa în scaun. Greutatea care o ţinea la pământ a stârnit un val de panică care i-a amorţit creierul.

Înainte să se poată mişca, ceva i-a legat gleznele. Mâinile i-au fost trase la spate şi fixate împreună. În câteva secunde, fusese efectiv răpită.

Greutatea i-a fost luată de pe spate. Incapabilă să îşi controleze corpul suficient cât să întoarcă capul, a surprins spatele şoferului în vederea periferică. Nu-i putea vedea capul, dar figura era prea înaltă, prea subţire. Nu era şoferul scund şi voinic de la Rittenhouse. Atunci cine era?

Uşa s-a închis. Răpitorul ei s-a urcat pe scaunul şoferului. *Zăngănitul* liniştit al încuietorilor uşii a făcut ca totul să se aşeze la locul lui.

O, Doamne. Frica o străbătu cu acelaşi impuls de electricitate cu care îşi dădea seama de adevăr. Poliţia arestase persoana greşită ca fiind criminalul.

Capitolul 31

Camera din spate a clinicii veterinare mirosea a câini şi a dezinfectant. Conor se holba la pungile de plastic cu lichid de culoarea cafelei întinse pe tava din oţel inoxidabil. „Ce este asta?”

Stând lângă el în halat albastru pal, veterinarul s-a scărpinat în cap. „Nu suntem siguri, dar suspectăm droguri”.

„Droguri”. Evenimentele şi informaţiile s-au aşezat la locul lor ca nişte zăbrele într-o încuietoare. „Şi le-ai luat din stomacul lui Kirra?”

„Da.” Veterinarul a făcut un gest către pachete. „Au existat mai multe alte cazuri recente de heroină şi cocaină lichide transportate în interiorul animalelor.” „Heroină

lichidă.” Avea sens. Hector fusese mult prea hotărât s-o recupereze pe Kirra.

„Da. Kirra este un câine norocos. Dacă una dintre aceste pungi ar fi explodat, ar fi murit.”

„Dar ai spus că va fi bine.”

„Este.” Veterinarul a dat din cap. „Poliţia este pe drum. Din moment ce este câinele tău, va trebui să rămâi şi să vorbeşti cu ei. Vrei să o vezi cât aştepţi?”

„Da.” Uşurarea a curs prin Conor în timp ce privirea lui a trecut peste câinele jalnic. Burta ei era rasă. Un şir lung de copci închidea o incizie de 20 de centimetri. O perfuzie fusese lipită cu bandă adezivă de piciorul ei din faţă. Linia şerpuia din cuşca de metal şi se conecta la punga cu lichide atârnată de gratiile de deasupra uşii.

Veterinarul a deschis uşa cuştii. „Puteţi să o mângâiaţi.”

55 5 C? 5

Conor a întins mâna şi a mângâiat capul câinelui. Ochii ei s-au deschis. Coada i s-a mişcat slab în secunda în care l-a văzut.

„Am sterilizat-o din moment ce oricum era sub anestezie. Va trebui să rămână aici peste noapte”, a spus veterinarul.

„Mulţumesc.” Conor şi-a verificat mesajele, dar nu a văzut niciun mesaj de la Louisa. O fărâmă de îngrijorare i-a alunecat prin intestine. Ea aştepta veşti despre Kirra.

Următoarea oră a fost petrecută răspunzând la întrebări pentru raportul poliţiei. Poliţiştii au verificat dacă pungile erau pline cu heroină lichidă. Mai avuseseră recent câteva cazuri de droguri transportate în animale. Era ora şapte înainte ca Conor să termine. A ieşit din cabinetul veterinar. Scoţându-şi
5 5 5
telefonul, s-a grăbit spre bar. A lăsat un mesaj pe mobilul Louisei şi i-a mai trimis un SMS. Ceva nu era în regulă.

A intrat la Sullivan's.

În spatele barului, Pat aşeza un draft proaspăt tras în faţa

unui client. „E totul în regulă?”

„Câinele era plin de pachete cu heroină.”

Pat a făcut ochii mari. „Sfinte Sisoe. Nu-i de mirare că puştiul a vrut-o
înapoi atât de mult.”

„Da.” Privirea lui Conor a măturat barul. „Louisa nu a venit?”

„Nu.” Pat a luat o comandă şi a înclinat un pahar înalt sub robinet. „Trebuia să vină aici?”

„Nu, dar nu am mai auzit de ea. Era îngrijorată pentru câine. Ar fi trebuit să mă sune imediat după muncă.” Conor s-a plimbat de-a lungul barului. „Mă duc cu maşina până acolo.”

„Du-te.” Pat a îndreptat paharul. Un cap perfect de spumă a acoperit lichidul chihlimbar. „Trimite-mi un mesaj când o găseşti, bine?”

„Da.” Conor a ieşit pe uşa din spate. Doar în dimineaţa asta îl găsise pe Hector sângerând pe alee? Părea că de mult mai mult timp. Porsche-ul lui era parcat pe stradă, la capătul aleii. A pornit motorul. Telefonul lui a sunat când sa îndepărtat de bordură. Nu a recunoscut numărul.

„Bună.”

„Domnule Sullivan?”, a întrebat o voce cunoscută.

„Da.”

„Sunt Gerome de la Rittenhouse.” Inima lui Conor a bătut de două ori. „Poliţia a fost deja anunţată, dar am vrut să ştii şi tu”, a spus Gerome. „Ştii că Dr. Hancock a aranjat ca maşina să o ia după serviciu.”

„Da. Am fost acolo.”

„Corect. Când nu a venit acasă imediat după muncă, m-am gândit că poate a vrut să se oprească undeva. Dar tocmai l-am găsit pe şoferul nostru în debaraua de la toaleta bărbaţilor. Era legat. Cineva l-a lovit cu un pistol paralizant de casă. Îi

lipsesc uniforma şi maşina. Dr. Hancock nu este în apartamentul ei.”

Lui Conor i-a căzut inima în stomac. „Cineva a furat maşina de oraş?”

„Da.”

„Ai încercat la dr. Hancock la muzeu?”

„A plecat acum două ore.”

„Vin imediat.” Conor a frânat Porsche-ul. Intrând şi ieşind din traficul de pe Front Street, a scos din portofel cartea de vizită a detectivului Jackson. I-a lăsat numele şi numărul pe căsuţa vocală a poliţistului, cu un mesaj simplu. „Louisa a dispărut.”

Doi poliţişti îl interogau pe şofer când Conor a intrat în Rittenhouse.

Gerome se plimba prin hol.

„Îşi aminteşte ceva?”

„Nu.” Gerome s-a oprit şi a scuturat din cap. „Cineva l-a electrocutat când a ieşit din cabină. Oricine ar fi fost, l-a târât în debara, i-a furat hainele şi cheile şi l-a legat.”

Unul dintre poliţişti s-a apropiat. „Tu eşti iubitul?”

„Da.” Conor i-a dat datele sale personale. „Ai vreun indiciu? Ce zici de urmărirea GPS-ului din telefonul ei mobil?”

„Maşina de oraş este echipată cu un GPS. Acum încercăm să aflăm poziţia ei.” Poliţistul părea sumbru. „Poşeta ei a fost găsită pe strada din faţa muzeului. Telefonul ei era înăuntru.”

Plimbându-se fără stare, Conor a sunat la muzeu, dar mesajul a sunat după închidere. L-a bătut pe umăr pe Gerome. „Mă duc la muzeu. Sună-mă dacă se întâmplă ceva aici?”

„Aşa voi face”, a spus Gerome.

O maşină de poliţie era parcată la bordură, în faţa muzeului. Un ofiţer era în foaier, vorbind cu paznicii şi cu un bărbat înalt pe care Conor îl recunoscuse de la strângerea de

fonduri ca fiind şeful Louisei. Conor a bătut la uşă. Cusack a deschis-o.

Conor se strecură înăuntru şi se prezentă. „Unde e Louisa?”

Cusack şi-a încrucişat braţele pe piept. „Poliţia revizuieşte imaginile de pe camerele de supraveghere. Paznicul a văzut-o pe Dr. Hancock mergând spre un sedan negru la aproximativ 50 de metri mai jos pe stradă. Asta e tot ce a văzut. Era ora de vârf. Cea mai mare parte a personalului de la birou se îndrepta afară. Nu deschidem luni seara.”

Un al doilea poliţist s-a grăbit pe hol.

„Sunteţi familiarizat cu cazul crimei de la muzeu?” a întrebat Conor.

„Toţi poliţiştii din oraş ştiu despre caz”, a spus poliţistul şi apoi s-a întors spre Cusack. „S-a întâmplat ceva neobişnuit astăzi aici?”

„Tot biroul era dezorientat. Între vestea că Isa Dumont dispăruse şi cea că profesorul English fusese arestat, toată lumea era în stare de şoc.” A făcut o pauză. „Mă îndoiesc că are legătură, dar chiar înainte să plece, Dr. Hancock a adus o cutie în biroul meu. A susţinut că a găsit-o într-una din camerele de depozitare de la etajul trei. Am avut un hoţ mărunt în muzeu în ultimele câteva săptămâni. Cutia conţinea unele dintre obiectele pe care personalul le declarase dispărute. I-am sunat pe detectivii care se ocupă de caz. Nu erau disponibili, aşa că am lăsat un mesaj.”

„Vreţi să ne arătaţi cutia?”, a întrebat poliţistul.

„Desigur.” Cusack i-a condus în biroul său. „Am schimbat contractorii de curăţenie săptămâna aceasta, în speranţa că asta va rezolva problema. Lucrurile păreau să dispară noaptea.”

Conor şi poliţistul s-au uitat în cutia cu obiecte personale

aleatorii.

Poliţistul a scos mănuşile din buzunar şi a ridicat broşura muzeului pe birou. A deschis-o şi au căzut o grămadă de hârtii, inclusiv ceea ce părea a fi o hartă scoasă de pe internet. „Este o hartă.”

Conor a arătat spre o linie groasă de pe hartă. „Drumul expres.” Şi-a mutat degetul pentru a atinge două mâzgăleli ondulate. „Râurile Delaware şi Schuylkill”.

Ei au identificat şi alte repere.

„Mă întreb ce înseamnă aceste stele?”

„Ele sunt numerotate. Unu şi doi sunt în North Kensington. Numărul trei este în West Philly. Numărul patru este în Camden.” Conor s-a uitat la semnele mici.

Poliţistul s-a uitat peste umărul lui Conor. „Astea nu sunt cele mai bune cartiere.”

„Aşteptaţi. Primele două cadavre au fost găsite în North Kensington.” Inima lui Conor se strânse. Sângele care îi pompa prin vene se răci ca un frigider. „Numărul trei trebuie să fie Isa. Louisa este a patra victimă. Asta înseamnă că e în Camden.”

„Cred că ai dreptate.” Poliţistul şi-a luat radioul şi s-a întors spre coridor. Camden, New Jersey, atunci. Trebuia să fie. Dar dacă se înşela?

„Trebuie să vorbiţi cu detectivii Jackson şi Ianelli”, a strigat Conor după ofiţer. A luat harta, a scos-o afară din biroul directorului şi a scos o copie la aparatul de lângă biroul secretarei. A luat-o la fugă pe hol înainte ca poliţistul să se întoarcă. A citit harta în timp ce gonea pe coridorul principal şi prin hol.

„Aşteaptă!”

Conor s-a oprit şi s-a întors.

„Au localizat maşina de oraş”, a strigat ofiţerul pe hol. „În

râul Delaware.”

Conor a făcut o pauză, teroarea îngheţându-i picioarele pe loc pentru câteva secunde lungi. Nu. Nu putea să creadă că ea era moartă. Nu ar fi fost capabil să funcţioneze. Ea nu putea fi moartă. „A fost cineva înăuntru?”

„Nu că ar putea vedea”, a ţipat poliţistul. „Nu vor putea deschide portbagajul până când nu va fi scoasă din apă.”

Conor a fugit de ideea că Louisa ar fi putut fi în portbagaj. Porsche-ul său era încă parcat ilegal în faţă. A sărit în el şi a plecat în trombă de la bordură. Detectivul Jackson nu sunase înapoi. Conor s-a îndreptat spre podul Ben Franklin. A alergat pe Market şi a făcut stânga pe Fifth Street. Podul strălucea pe cerul nopţii, cadrul său luminat traversând râul Delaware. Undeva de cealaltă parte a acelei ape întunecate, Louisa se confrunta cu un criminal.

$$$

Uşa maşinii s-a deschis. Louisa zăcea pe scaun. Reuşise să se rostogolească pe o parte, dar călătoria fusese scurtă, nici măcar suficient de lungă pentru a-şi recăpăta întreaga utilizare a corpului după şocul electric. A clipit, orbită temporar de lumina din interiorul vehiculului. Afară, totul era întuneric.

Răpitorul ei s-a aplecat. Lumina sclipea pe un cuţit. Louisa şi-a ridicat picioarele şi a lovit cu piciorul. Picioarele ei s-au conectat şi a dat figura înapoi.

„Târfă.”

Louisa a încremenit. Cunoştea acea voce. Dar era imposibil.

Un cuţit a ieşit, rupând legătura subţire de plastic care lega gleznele Louisei. Un pistol era îndreptat direct în faţa Louisei. „Coboară din maşină.”

Şocul a paralizat-o pe Louisa. Oare urechile ei fuseseră afectate de electricitate?

„Acum.” Pistolul tremura cu mişcări neregulate.

Louisa s-a clătinat până la marginea scaunului şi s-a aşezat. O senzaţie arzătoare de înţepături şi ace îi ardea prin picioare când îşi flexa gleznele. Mâinile legate la spate îi împiedicau mişcările. Cu o ridicare ciudată, s-a ridicat brusc în picioare. Ameţeala i se învârtea în cap. Trebuia să se fi înşelat. S-a încruntat în întuneric.

„Mişcă.” Figura a făcut semn înainte cu botul armei. Louisa s-a uitat în sus, la o casă veche şi dărăpănată. În întuneric, tot ce putea vedea era conturul clădirii pe cer. Linia acoperişului părea să aibă goluri semnificative. Un câine lătra în depărtare.

Cu o împingere a armei, Louisa s-a împiedicat pe o alee îngustă care trecea printre clădiri. Cu ţeava armei apăsându-i puternic în spate, a urcat trei trepte de ciment şi a împins o uşă. Mintea ei se zvârcolea. Mirosul de gunoaie şi de deşeuri umane i-a asaltat nările în timp ce traversa o podea instabilă, lemnul scârţâind şi mişcându-se sub picioarele ei. S-a îndreptat spre o strălucire slabă. O uşă ducea la o scară de lemn.

„Jos.”

Împingerea a făcut-o să cadă. S-a răsturnat o dată. Capul ei a lovit o talpă, iar lumina slabă s-a stins în întuneric.

$$$

Camden, New Jersey, se lupta cu Detroit şi Flint, Michigan, pentru cea mai mare rată a crimelor pe cap de locuitor din ţară. Cu fabrici închise, o mulţime de case vacante şi case de drogaţi, Camden era un model de degradare urbană. După ce Conor a trecut pe lângă clădirea Sears demolată, a ieşit de pe Admiral Wilson Boulevard pe Martin Luther King Boulevard. După ce a traversat faţada publică a oraşului Camden, clădirile refăcute şi trecerile de pietoni din cărămidă care marcau noul centru al oraşului, a ieşit în inima oraşului, o inimă căreia i -ar fi prins bine un bypass coronarian cu o mie de căi.

Conor a tras pe dreapta şi a aprins lumina de pe plafon. A numărat străzile de după Broadway, a mai trecut prin trei intersecţii şi a virat la dreapta. Înainte să parcurgă următoarele două viraje, a stins farurile şi s-a târât înainte în întuneric. Porsche-ul a bătut pasul pe loc. Străzile pavate erau pe alocuri uzate până la pavelele originale.

Pe stradă se înşirau case cu scânduri. Din când în când, un gard de sârmă ghimpată îngrădea Dumnezeu ştie ce. Clădirile care urmau să fie demolate erau marcate cu semne albe şi roşii. O casă cu vopsea proaspătă pe uşă şi flori în glastre pe trepte era cea mai tristă privelişte dintre toate, un semn că cuiva îi pasă. Felinarele erau întunecate. Jumătate din terenuri erau libere şi pline de buruieni până la genunchi. În stânga, un gard ruginit de doi metri se întindea dea lungul străzii. Câinii lătrau în spatele lui.

Mai multe viraje greşite au irosit timp preţios. Steaua de pe hartă era la capătul străzii. Conor a tras pe dreapta în spatele unui tomberon.

L-a sunat din nou pe detectivul Jackson, de data aceasta lăsându-i un mesaj detaliat cu adresa cartografiata cu stea. Poliţiştii din Philly ar fi trebuit să se coordoneze cu poliţia din

Camden. Conor nu avea timp pentru prostiile astea. Dacă Louisa era aici, o va găsi.

Apoi a coborât din maşină, a deschis portbagajul pentru levier şi s-a îndreptat spre casa de cărămidă cu scânduri de la jumătatea blocului. S-a oprit, ascunzându-se în spatele unui Cadillac ruginit pe blocuri, şi a evaluat casa. Cărămizile erau sfărâmate. Graffiti-ul acoperea majoritatea suprafeţelor.

Cu levierul în mână, Conor s-a târât spre partea laterală a casei. Ca toate celelalte, fereastra laterală era acoperită cu scânduri.

Transpiraţia îi curgea pe spate, iar inima îi bătea tare, ca o linie de bas. Dar acum era şansa lui să verifice interiorul. Mergând spre spatele clădirii, a urcat pe scara de ciment crăpată şi a verificat uşa. Era descuiată. A deschis-o. Interiorul era mai mult decât întunecat. Nici lumina lunii nu pătrundea prin ferestrele acoperite cu scânduri. A păşit într-o parte şi a ascultat, închizând uşa în urma lui. Interiorul casei era complet tăcut. Nici măcar nu auzea vreun şobolan sau vreo insectă foşnind în jur.

Şi-a lăsat ochii şi urechile câteva minute să se adapteze, dar tot nu putea vedea la 15 centimetri în faţa feţei. Nu exista nicio lumină pe care pupilele sale disperate să o absoarbă. Conor şi-a scos telefonul din buzunar, l-a ţinut la o distanţă de un braţ şi a deschis ecranul. Nimic nu l-a atacat. Şi-a dat drumul la

respiraţie. A aprins ecranul şi a măturat în jurul spaţiului. Mai multe graffiti decorau pereţii. Gunoaie, o saltea putredă şi sticle erau împrăştiate pe podea. Mirosul de fecale şi urină îi ardea nările. Şi-a îndreptat telefonul spre podea. Ceva fusese târât prin noroi. Trecând pe lângă o grămadă de ace folosite, Conor a urmat calea până la o uşă. Scările coborau în pivniţa neagră.

A ridicat luminozitatea telefonului la maxim şi a început să coboare treptele.

$$$

Durerea a străbătut-o pe Louisa în spatele globilor oculari şi i s-a umflat în tâmple, iradiind în jos prin cea mai mare parte a corpului ei. A crăpat o pleoapă pentru a ajunge în întuneric total. Judecând după frigul greu care se infiltra prin hainele ei, era întinsă pe ciment. Un subsol? Încovoiată pe o parte, se zvârcolea, dar abia se putea mişca. Mâinile şi picioarele îi erau legate şi prinse de ceva solid la spate. A încercat să deschidă gura, dar nu a putut. Şi-a mişcat buzele. Ceva lipicios îi sfâşia pielea. Banda adezivă.

Unde era? Ce se întâmplase?

În timp ce zăcea nemişcată, o amintire a depăşit agonia din capul ei. Muzeul. Se urcase în maşina de oraş şi…

Amintirea – şi toată trădarea asociată acesteia – i se clarifică în minte.

Frica şi greaţa îi urcau în gât. A închis ochii şi a respirat pe nas, dorindu – şi ca stomacul să se liniştească şi panica să dispară, dar isteria îi bubuia în piept. Poate că sufocarea cu propria vomă ar fi de preferat faţă de ceea ce o aştepta: înjunghieri multiple, un cuţit tăindu-i gâtul, focul mâncându-i carnea. Rănile de pe corpul lui Riki se derulau în propriul ei slideshow privat.

Cât de mult ar durea să sângerezi până la moarte?

Un val de durere s-a revărsat peste ea. Conor. Se îndrăgostise în sfârşit, găsise în sfârşit un om bun, doar pentru

a muri înainte să se poată bucura de fericire. Înainte ca el măcar să-i spună că o iubeşte.

Ar fi făcut-o? Ar fi el devastat de moartea ei?

O zgârietură a determinat-o să-şi redeschidă involuntar pleoapele. O duşumea scârţâia deasupra ei. Se strădui să vadă ceva, orice, în întuneric. O strălucire slabă a coborât spre ea. A clipit pentru a-şi limpezi vederea înceţoşată. Erau scări pe partea aceea a camerei. Cu o altă criză de greaţă, şi-a amintit că a căzut, că s-a lovit cu capul de o treaptă, că şi-a înnegrit vederea.

Lumina a pâlpâit peste ea. A închis ochii şi s-a pregătit pentru mai multă durere. Frica a cuprins-o. Membrele ei amorţite şi reţinute tremurau.

„Louisa?”

Conor!

Uşurarea a trecut peste durerea din capul ei. Strălucirea a traversat cimentul spre ea. Şi-a aşezat telefonul mobil pe podea lângă ea şi i-a verificat legăturile.

„Stai nemişcată. Legăturile de plastic sunt înţepenite.” Cheile zornăiau în timp ce el le scotea din buzunar şi tăia legăturile cu fermoar. Câteva minute mai târziu, mâinile şi picioarele ei erau libere. Conor i-a desfăcut uşor banda adezivă de la gură. Ea a înghiţit aer.

„Poţi să te ridici?”, a întrebat el în şoaptă, mâinile lui trecându-i peste braţe şi picioare. Ea a tresărit la fiecare mişcare a degetelor lui. Fiecare centimetru din corpul ei se simţea vânăt din cap până în picioare. „Crezi că e ceva rupt?”

A încercat să răspundă, dar tot ce putea să facă era să tuşească. Vocea ei era o răguşeală neinteligibilă.

„Am de gând să te scot de aici.” I-a ridicat partea superioară a corpului până când s-a aşezat în picioare.

Capul ei a protestat împotriva schimbării de poziţie.

Stomacul i s-a umflat. S-a răsucit într-o parte şi a vomitat pe ciment. Braţul puternic al lui Conor a susţinut-o până când a terminat. Degetele lui s-au dus la capul ei, trecând uşor prin părul ei. Când a atins un punct de pe spatele scalpului, vederea i s-a înroşit.

Aproape a leşinat.

„Te scot afară de aici.” A luat-o pe sub genunchi şi pe spate. Muşchii se încordau în timp ce stătea în picioare. Conor a încremenit când paşii au bătut în lemn.

Capitolul 32

O rază puternică de lanternă l-a orbit pe Conor. A aşezat-o pe Louisa pe ciment şi a păşit în faţa ei. O lanternă. Asta însemna o singură persoană? Era înarmat?

„Aruncă telefonul.”

Vocea familiară l-a uimit pe Conor. Şi-a aruncat mobilul. Acesta s-a izbit de ciment.

„Acum calcă pe el. Tare.”

Conor a călcat cu călcâiul pe ecran. Afişajul s-a întunecat.

Fasciculul lanternei a coborât, jucându-se pe forma nemişcată a Louisei. Apoi lumina s-a mutat spre perete. Prin apăsarea unui comutator, lumina moale a unei lanterne de tabără a luminat subsolul.

La doi metri în faţa lui, Zoe bătea din picior. Un hanorac supradimensionat îi ascundea trupul uşor. Un pistol tremura într-o mână. O geantă mare de voiaj atârna de cealaltă. „Nu se poate să mă fi găsit. Este imposibil.”

Conor nu a subliniat evidenţa.

Zoe a scuturat lanterna. Purta aceeaşi fustă mini pe care o purtase în noaptea dispariţiei ei. Era şifonată şi murdară. După mirosul care străbătea spaţiul, Zoe nu făcuse duş în acea săptămână. Părul ei negru atârna într-o coadă de cal unsuroasă. „Mai aveam nevoie doar de douăzeci de minute. Atât. Atunci totul ar fi fost la locul lui.” A făcut un gest spre Louisa. *„Ea* ar fi fost moartă. Scena ar fi fost înscenată. Ai fi intrat direct în capcana mea.” A scăpat geanta pe beton. Metalul a zăngănit. A scos din buzunar ceea ce părea a fi un aparat foto de unică folosinţă. Două fire ieşeau de la un capăt. Un Taser făcut în casă. „O lovitură rapidă cu asta te-ar imobiliza suficient cât să te pun în poziţia de a te împuşca în cap.”

Şi-a deplasat greutatea, judecând distanţa dintre ei. Putea să o atace înainte ca ea să îl împuşte?

Probabil că nu. Dacă Louisa ar fi fost în stare să fugă, ar fi încercat. Dar lovitura la ceafă o făcuse pe Louisa neputincioasă. Dacă Zoe îl ucide, Louisa va fi următoarea.

„Zoe, pune arma jos”, a spus el cu autoritate. „Nu trebuie să se termine aşa.”

„În niciun caz. Şi nici măcar să nu încerci să-mi spui că totul va fi bine”, a scuipat Zoe. „Pentru că nu va fi. Voi doi aţi stricat totul. Trebuia să *scap* săptămâna asta. Aş fi fost singurul supravieţuitor al măcelului *vostru.”*

„Deci Isa este moartă?” a întrebat Conor, tristeţea trecând prin tumultul din măruntaiele lui.

„Da. Acum nu mai e nimeni în calea mea.”

„Ce vrei să spui?”

„Grantul Pendleworth”, a suflat Louisa.

În niciun caz. „Ai ucis trei femei şi ai plănuit să-mi înscenezi crima şi sinuciderea pentru o subvenţie?”

Louisa a menţionat competiţia academică, dar ea a avut

jucătorii invers. Desigur, presupunerea majoră a teoriei ei fusese că Zoe era o victimă.

Zoe şi-a dat ochii peste cap. Albul strălucea în penumbră. „Bineînţeles. Nu a fost o întâmplare că m-am dus la apartamentul tău şi poliţia a găsit dovezile pe care le-am lăsat. Ar fi funcţionat perfect dacă poliţiştii nu ar fi fost complet incompetenţi. Ar fi trebuit să te aresteze în prima noapte.”

Poliţia nu fusese complet incompetentă, se gândi Conor. Nu l -au acuzat fără dovezi fizice care să coroboreze cele circumstanţiale. În cele din urmă îşi dăduseră seama că ucigaşul nu era Conor. Nu că ar fi vrut să sublinieze asta chiar acum. Poate că ea nici măcar nu ştia. „Păcat că nu ai putut prezice asta.”

„Le-am dat mult prea mult credit.” Ochii ei au devenit nebuneşte de mari. Faţa i s-a strâmbat într-un rânjet furios, animalic. Fata înnebunise, arma din mâna ei tremura de furie, nu de frică. „Am crezut că vor urma indiciile până la concluzia logică. Tu şi doctorul Hancock aţi fost implicaţi împreună în acea crimă rituală din Maine. Ai fost ultima persoană care m-a văzut. Am lăsat câteva fire de păr în apartamentul tău şi în maşina ta. Ar fi trebuit să fie etanş.”

„A fost o zi grea.”

Ea a fluturat arma. „Oh, bine. Va trebui să improvizez. La sfârşitul nopţii, tot va părea că ai ucis-o pe Louisa, apoi ai îndreptat arma spre tine.”

Da, să moară sau să o lase pe Zoe să o ucidă pe Louisa nu era pe lista lui de lucruri de făcut în seara asta.

Chiar în spatele cizmelor lui Conor, Louisa s-a agitat. Fără să-şi mişte capul, el şi-a lăsat privirea în jos. O putea vedea doar în vederea periferică. Se chinuia să se ridice. Chiar dacă se ridica în picioare, nu putea fugi. Nu cu contuzia pe care bănuia că o suferise. Furia concura cu panica în pieptul

lui Conor. Zoe făcuse asta – şi mult, mult mai rău. Totul pentru că nu era vedeta universităţii? Nu, trebuia să fie mai mult.

Conor trebuia să o facă pe Zoe să vorbească. Poliţia avea adresa. Era doar o chestiune de timp până să apară. „Isa era mai mare decât tine şi cu un an înaintea ta la şcoală. De ce ţi-ar fi dat profesorul English bursa în locul ei? Ea lucra deja cu el de un an. Dr. Hancock mi-a spus că probabil vei primi bursa anul viitor. De ce să nu aştepţi?”

Ochii lui Zoe s-au îngustat în furie. „Vârsta nu a fost niciodată un factor pentru mine. Am obţinut tot ce mi-am propus să obţin, cu excepţia bursei pe care târfa aia mi-a furat-o. Lucrezi cu Dr. English? Aşa crezi că a obţinut bursa? I-o trăgea. Se credea atât de deşteaptă, dar el se culca şi cu alte fete. Profesorul English nu este foarte discriminatoriu.”

„Dar Riki şi cealaltă fată? Cine este ea? De ce le-ai ucis?”

Zoe se holbă la Conor ca şi cum ar fi fost un idiot. „Le-am ucis pe celelalte două fete pentru a-mi acoperi urmele. Am băgat-o pe doctoriţa Hancock pentru a-ţi cimenta vinovăţia, pentru ca planul meu să fie un cerc complet şi pentru că mi-a scris că am întârziat de câteva ori. Întârziere. Ce naiba are întârzierea de-a face cu genialitatea?”

Conor s-a lăsat copleşit de adevăr. Zoe omorâse un coleg pentru o bursă.

Dar nu într-un acces de gelozie. Aceasta era o crimă rece, calculată, premeditată. Zoe plănuise fiecare detaliu. Profitase de ocaziile de a-şi îmbunătăţi planul pe parcurs, cum ar fi adăugarea de crime suplimentare şi înscenarea morţii lui Conor.

Şi ea făcuse o treabă grozavă. Ar fi putut să scape basma curată dacă nu ar fi devenit încrezută şi nu ar fi răpit-o pe Louisa. De fapt, se gândi Conor, holbându-se la armă, s-ar putea să mai scape.

Firele logicii ei întortocheate se desfăceau în mintea lui Conor. „Cum ai de gând să câştigi bursa dacă eşti presupusă moartă?”

„Voi fi găsită într-o altă locaţie, deshidratată, dar vie.” Ea şi-a ridicat mâinile spre el. Legături de plastic înconjurau fiecare încheietură. Legăturile prea strânse îi lăsaseră inele însângerate în piele. „Vezi? Am urme de legături pe încheieturile mâinilor. Sunt şi pe glezne.” Mândria îi strălucea din zâmbet. „Nu voi şti de ce nu m-ai ucis. Poate că ai fost împins la sinucidere când ai ucis-o pe doctorul Hancock. Nu mă voi gândi la asta. Mă voi considera norocoasă şi nu voi privi înapoi. Voi fi curajoasa supravieţuitoare a unui criminal în serie nebun.”

„Care a fost motivaţia mea pentru uciderea fetelor şi a Dr. Hancock?”

Zoe a ridicat o mână într-un gest *care e unul uşor.* „Înainte de a-ţi zbura creierii, vei scrie un bilet de scuze fraţilor tăi. Întotdeauna ai avut o latură violentă. Ai reuşit să o ţii în frâu, dar crimele din Maine ţi -au deschis apetitul. Şi cum Dr. Hancock a fost singura care a aflat adevărul despre ceea ce le făceai stagiarilor ei, a trebuit să fie ucisă şi ea. Dar o şi iubeai şi nu puteai trăi fără ea.”

„Nimeni care mă cunoaşte nu va crede asta.” În timp ce el se certa, teroarea l-a cuprins pe Conor. Ea îl studiase.

„Părerile prietenilor şi ale familiei tale nu contează cu adevărat. Poliţia o va crede. Ai fost boxer. Asta implică un anumit nivel de confort cu violenţa. Ai fost implicat în două altercaţii fizice în ultimele două săptămâni. Presa le-a exagerat pe amândouă. Heath va atesta setea ta de sânge. Dacă gangsterul ăla moare, sunt sigură că poliţia va încerca să pună moartea lui şi pe seama ta.” Ea a zâmbit ca şi cum ar fi ştiut un secret. „Am urmărit ştirile noaptea pe laptop. Ai fost

tot timpul în fruntea listei de suspecţi. Nu va fi greu să-i convingi.”

Nu, nu ar fi fost. Jackson şi Ianelli îl doreau atât de mult pe Conor pentru aceste crime. Ar fi sărit pe explicaţia lui Zoe. Conor credea deja că ştie răspunsul la următoarea lui întrebare, dar a întrebat oricum. Orice, ca să mai scurgă ceva timp. „L-ai înjunghiat pe Hector Torres?”

„Ăsta e numele lui?” Ea a ridicat un umăr *abia interesat.* „Am fost pe aleea din spatele barului tău în dimineaţa asta. Am aruncat hainele însângerate ale Isei în tomberon. El se ascundea şi m-a văzut. Nu mai puteam risca alte variabile.”

Lui Conor i s-a întors stomacul pe dos. „Poliţiştii nu au găsit hainele Isei.”

„Nu pot să spun cât de dezamăgită sunt de poliţie.”

„Chiar crezi că vei reuşi să te prefaci că eşti o victimă?” Ea nu era doar nebună. Zoe era rea. Ochii ei străluceau când vorbea despre planul ei. Nu le omorâse pe fetele alea doar ca să avanseze. Îi plăcea să fie mai deşteaptă decât toţi ceilalţi, să-i prostească pe poliţişti – şi Conor bănuia că îi plăcea şi să ucidă.

„Da. E alibiul perfect.” Zâmbetul ei cunoscător s-a estompat. „Acum, ajunge cu vorba. E timpul să mori. Dr. Hancock va trebui să fie următoarea.”

Trebuia să recunoască, planul lui Zoe era genial şi viclean. Niciodată nu a bănuit că ea era criminalul.

Brusc, o expresie de curiozitate i-a traversat trăsăturile deja înnebunite.

„Cum m-ai găsit aici?”

„Louisa a găsit harta pe care ai ascuns-o în muzeu.”

„Acelea trebuiau să ajungă în incinerator. Dar planificasem în avans clădirile pe care urma să le folosesc. Nu am vrut să fac nicio greşeală. Apoi Cusack a schimbat echipa

de curăţenie şi a întărit securitatea. Mi-a dat peste cap planul de a mă întoarce la muzeu pentru a distruge totul”.

Mulţumesc, Dr. Cusack.

„Gata cu întrebările.” Zoe a îndreptat arma spre pieptul lui Conor. Degetul ei s-a mişcat. El s-a aruncat într-o parte. În acelaşi moment, Louisa şi-a lansat corpul spre el de la pământ. Împuşcătura a reverberat pe beton. Corpul Louisei a tresărit. A lovit placa de ciment şi nu s-a mişcat. Conor s-a rostogolit şi a lovit cu piciorul felinarul de tabără. Lumina se mişca în arcuri nebuneşti.

Arma s-a descărcat din nou. Împuşcătura a luat-o razna, lovindu-se de beton şi izbindu-se de scările de lemn. Conor s-a năpustit asupra lui Zoe. Umărul lui s-a ciocnit de coastele ei. A simţit cum aerul se scurge din corpul ei în timp ce se izbeau de pământ. Arma a alunecat pe podea. Ea s-a întins după ea.

„Ba nu.” A aterizat deasupra ei, aşezându-se şi imobilizând-o la podea în momentul în care sirenele sunau afară.

Paşi au bubuit deasupra. „Poliţia.”

„Aici jos”, a strigat Conor. „Cheamă o ambulanţă.”

„Mâinile sus.” Patru poliţişti în uniformă au coborât treptele, cu arme şi lanterne puternice care măturau subsolul. Armele erau îndreptate spre Conor. „Dă-te jos de pe fată.”

Conor şi-a ridicat mâinile în aer.

Sub el, Zoe plângea. „A încercat să mă omoare.”

Un poliţist l-a atacat pe Conor şi l-a întors pe burtă. A îngenuncheat pe spinarea lui şi i-a prins cătuşele în jurul încheieturilor. Un alt poliţist a ajutat-o pe Zoe să se ridice. „Sunteţi bine, domnişoară?”

„Nu-ţi lua ochii de la ea. E o criminală.” Lui Conor i s-a răcit sângele. Încă o dată, poliţiştii credeau că el era criminalul. Atâta timp cât ei aveau grijă de Louisa, el avea să

se ocupe de orice se întâmpla mai târziu. „Şi cheamă o ambulanţă!”

Capitolul 33

Trupul Louisei a înflorit de durere. Plămânii ei au refuzat să se umfle. Ea a inspirat. În loc de aer, respiraţia ei gâlgâia cu lichid. Avea senzaţia că o maşină era parcată pe pieptul ei. O senzaţie de sufocare i-a umplut gâtul.

Ea a deschis ochii. Lumini strălucitoare şi bărbaţi în uniformă măturau subsolul. Cineva a coborât scările cu un proiector portabil. Un poliţist a înfăşurat o pătură în jurul umerilor lui Zoe. Conor era pe podea, cu faţa în jos şi încătuşat, cu doi poliţişti deasupra lui.

Un poliţist a îngenuncheat lângă ea. „Rezistaţi, doamnă. Ajutorul este la
doar câteva minute distanţă.”

Louisa şi-a adunat toate puterile. Mâna i s-a strâns în piciorul pantalonului.

„Nu el. Nu Conor. *Ea* m-a împuşcat.”

Poliţistul s-a aplecat mai aproape de gura ei. „Ce?”

„A spus că fata este criminala”. Vocea detectivului Ianelli a răsunat peste agitaţie.

Louisa şi-a folosit ultimele rezerve de energie şi oxigen pentru a da din cap. „*Ea* m-a împuşcat.” Tăcerea s-a aşternut peste subsol. Ultimul lucru pe care Louisa s-a concentrat înainte ca întunericul să coboare peste vederea ei a fost vederea detectivului Jackson scoţând cătuşele de la încheieturile lui Conor. S-a

lăsat dusă în uitare.

$$$

Conor a alunecat în genunchi lângă Louisa. Respiraţia îi intra şi ieşea din gură cu un sunet umed. „Dragă, stai cu mine.”

„Ambulanţa este chiar după colţ.” Jackson a coborât într-un genunchi. „Rahat. lanelli, vino aici. Nu poate să respire.”

„Dă-te mai încolo.” lanelli a căzut pe beton. Poliţiştii din Camden s-au dat la o parte în timp ce detectivul i-a desfăcut bluza Louisei. Rana de glonţ era jos, pe cutia toracică stângă. „Plămânul ei este perforat. Aerul pătrunde înăuntru. Am nevoie de plastic.”

Jackson şi-a căutat prin buzunare şi a găsit un pachet de gumă nou-nouţ. A rupt ambalajul de celofan şi i-a dat-o partenerului său, care a folosit-o pentru a sigila rana de glonţ.

Respiraţia Louisei s-a uşurat puţin. Câteva zeci de respiraţii rarefiate mai târziu, o nouă sirenă s-a apropiat.

„Ambulanţa este aici”, a strigat un poliţist în uniformă din casa scării. Ianelli s-a ridicat. Paramedicii au preluat comanda.

Jackson l-a bătut pe umăr pe partenerul său. „lanelli a fost medic militar.”

Conor se legăna pe călcâie, urmărindu-i pe paramedici lucrând în tăcere. Unul dintre ei a înfipt un ac uriaş între coastele Louisei. Conor a tresărit.

Mâna lui Ianelli a poposit pe umărul lui Conor. „Doar uniformizează presiunea”. Poliţistul l-a ajutat să se ridice în picioare. „Haide. Să mergem la spital.”

A fost pusă o perfuzie. Louisa a fost pusă pe o placă şi

transferată pe o targă.

Conor a urmat targa pe scări şi a ieşit în aerul rece al nopţii.

Jackson şi Ianelli erau chiar în spatele lui.

„Nu trebuie să rămâneţi la locul faptei?”

Jackson şi-a băgat o gumă în gură. „Nope. Nu este jurisdicţia noastră.”

Zoe a fost târâtă până la o maşină de patrulare şi pusă în spate. În timp ce poliţistul îi împingea capul în jos, ea s-a întors şi s-a uitat la Conor.

El a tremurat. Ochii ei erau răutate pură.

Capitolul 34

Conor se plimba prin sala de aşteptare a blocului operator. Cu trei ore înainte, Louisa fusese dusă de urgenţă în sala de operaţie. S-a aşezat pe un scaun, a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos perlele Louisei, pe care i le-a dat una dintre asistentele de la Urgenţe. Aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi, a întins şiragul între mâini. Mărgelele erau netede sub degete, dar petele de sânge ale Louisei se uscaseră până la un maro ruginit pe finisajul lucios, petele fiind o insultă la adresa perfecţiunii colierului. Mintea lui retrăia imagini cu pielea palidă a Louisei acoperită de roşu, cu rana de glonţ din coasta ei, cu bluza ei de mătase îmbibată de sânge. Frumuseţea şi eleganţa ei amplificau violenţa şi oroarea din subsolul Camden.

Pierduse mult sânge. Aproape se înecase în el. Plămânul ei cedase. Putea să moară.

Frica şi realitatea i-au invadat mintea şi inima.

În dimineaţa asta, ea îi spusese că îl iubeşte, iar el se retrăsese. Pat avea dreptate. Era un laş.

Îşi pierduse el şansa? Ar fi murit ea fără să ştie că îi revendicase inima?

Pat şi Jayne au intrat. Jayne i-a întins lui Conor o ceaşcă de cafea din carton. „Stai jos un minut.” L-a târât spre un scaun şi l-a împins în el. Stând lângă el, i-a înfăşurat un braţ în jurul umerilor. „O să fie bine.”

„E mai dură decât pare”, a spus Damian de pe un alt scaun de plastic.

Conor a pus cafeaua neatinsă pe masa laminată. Nu putea răspunde. Glonţul intrase prin coastele Louisei şi i se înfipsese în plămân. O intubaseră în ambulanţă. Nici măcar nu respira singură. Cum putea fi bine?

Detectivii Jackson şi Ianelli rămăseseră prin preajmă. Stăteau în cealaltă parte a camerei, iar din când în când se strecurau pe hol pentru a răspunde la un apel.

Toată lumea s-a ridicat în picioare când un chirurg sumbru, cu freză verde, a intrat în cameră. O mască îi atârna liberă în jurul gâtului.

„Cine e aici pentru Louisa Hancock?”

Conor a făcut un pas înainte, cu inima izbindu-i cutia toracică până când a simţit-o vânătă.

Doctorul şi-a luat pălăria de pânză de pe cap. Transpiraţia îi perla fruntea.

„A trecut cu bine prin operaţie.”

Conor nu a auzit detaliile. Vocea chirurgului a fost înecată de valul de sânge din urechile lui. Mâna uriaşă a lui Pat l-a bătut pe spate. Conor şi-a întărit genunchii îndoiţi. „Nu sunt leziuni permanente?”

„Lăsând la o parte riscul de infecţie, ar trebui să-şi revină

complet. O vom ţine la terapie intensivă pentru următoarele 24 de ore, ca măsură de precauţie. O puteţi vedea imediat ce iese de la recuperare.” Doctorul a părăsit camera.

Conor a dat înapoi până la un scaun şi şi-a lăsat picioarele să se prăbuşească. În următoarea oră, a fost ocupat să fie recunoscător şi să-şi numere binecuvântările. Jayne i-a adus cafea proaspătă şi un baton de ciocolată de la automat. Când asistenta l-a escortat la patul Louisei, aproape că s-a simţit uman.

Era palidă şi conectată la o duzină de fire şi tuburi, dar bătăile inimii ei erau constante pe monitorul de lângă pat. Frumoase şi puternice şi constante. Ia luat mâna şi a ţinut-o timp de cinci minute. Nu a fost suficient. Niciodată nu va fi suficient.

$$$

Două zile mai târziu, Louisa sorbea apă dintr-un pai în timp ce detectivii Jackson şi Ianelli îi puneau întrebări blânde. Conor i-a luat cana din mână şi a aşezat-o pe tava cu roţi.

„Zoe chiar a ucis trei femei doar pentru a o elimina pe Isa din competiţia ei academică?” Louisa şi-a schimbat poziţia şi a tresărit.

Conor i-a pus o mână la spate pentru a-i susţine greutatea în timp ce îi potrivea perna.

„Nu chiar.” Jackson a suspinat. Din moment ce cazul ajunsese la o concluzie, neîncrederea şi dezgustul erau gravate mai adânc în liniile feţei sale deja crăcănate. „Era obişnuită să obţină tot ce-şi dorea. Părinţii ei şi-au dat viaţa pentru a o educa. Întotdeauna a fost eleva numărul unu din

clasa ei. Nu a fost niciodată refuzată pentru nimic. Până când nu a primit bursa Pendleworth. Dar când am intervievat-o, a fost clar că totul îi plăcea. Deci, ceea ce a început ca un plan de a obţine bursa Pendleworth a escaladat pe măsură ce şi-a dezvoltat gustul pentru crimă."

„Nu pot să cred." Louisa îl lăsă pe Conor să se agite. Sincer, durerea din piept o facea să fie mai mult decât de acord ca el să aibă grijă de ea. „Era atât de inteligentă, atât de talentată."

„Nu uita de nebunie." Jackson şi-a băgat o bucată de gumă în gură. „Şi-a pus inteligenţa în aplicare, asta e sigur. A planificat întreaga operaţiune până la cel mai mic detaliu."

„Poliţiştii de la muzeu au găsit alte lucruri personale ale ei ascunse în depozitele muzeului. Se pare că a dormit acolo de când a „dispărut". De asemenea, am găsit trei obiecte mici, câte unul de la fiecare dintre fetele moarte, într-o altă cutie. Sunt amprente peste tot pe ele. Plus notiţe, programe şi observaţii despre amândoi şi despre cele trei victime ale crimei. Avea un laptop şi o cartelă de internet. Se pare că s-a ascuns în podul muzeului ca cocoşatul de la Notre Dame", a explicat Ianelli. „Aşa că, în momentul în care am primit al doilea mesaj de la casa din Camden, bănuiam deja că a fost Zoe."

Corpul lui Isa a fost găsit în casa marcată de a treia stea pe harta lui Zoe.

„Sunt complet înfiorat." Ianelli a tremurat. „Asta e o fată rea."

„Nu pot să cred că a făcut lucrurile pe care le-a făcut acelor fete." Louisa era încă şocată de descoperirea că Zoe era în spatele crimelor. Medicamentele îi amorţeau atât emoţiile, cât şi durerea, ceea ce era în regulă cu ea.

„A crescut la o fermă", a spus Ianelli. „A sacrificat o

mulţime de animale. Este puternică din punct de vedere fizic.”

„Cine a fost a doua victimă?” a întrebat Conor.

„O fugară care se învârtea în jurul universităţii. Zoe a ales-o pentru că se potrivea descrierii sale fizice de bază”, a declarat Jackson.

„Încă nu pot să mă gândesc la asta.” Conor a scuturat din cap.

„A fost destul de cooperantă în timpul interogatoriului”, a declarat Ianelli. „De asemenea, a furat un act de identitate de la un angajat aflat în concediu şi a cumpărat un teanc de permise de acces general la muzeu pentru a avea acces în timpul zilei. Ea a cartografiat fiecare cameră de supraveghere. Patrulele paznicilor erau foarte obişnuite. Nu era dificil să ocolească patrulele lor. Din moment ce îşi ajuta în mod obişnuit colegii cu calculatoarele lor, cunoştea parolele şi datele de acces ale mai multor persoane. A ascuns haine de schimb în depozitul de îmbrăcăminte, inclusiv o pereche de salopete de la serviciul de curăţenie, şi a împrumutat peruci din colecţia muzeului pentru a le folosi ca deghizări.”

„Ce se va întâmpla cu ea acum?” Louisa a tremurat. Conor a tras pătura albă până la bărbia ei, i-a luat mâna în a lui şi i-a frecat degetele reci.

„Nu sunt sigur dacă va face pe nevinovata sau pe nebuna.” Ianelli îşi vârî mâinile în buzunare.

„Nu e nebună.” Jackson a desfăcut o bucată de gumă. „Şi dovezile se adună.”

Louisa a încercat să se concentreze, dar durerea atingea un punct culminant. Voia mai multe răspunsuri înainte de a-şi atinge perfuzia cu morfină.

„Dar profesorul English?”

Maxilarul lui Jackson a mestecat guma cu hotărâre. „Este acuzat, doar că nu de crimă. Nu suntem siguri cum va decurge

asta. English nu şi-a vândut sau distribuit colecţia de filme acasă. Procurorul trebuie să demonstreze că fetele nu erau conştiente că sunt filmate. Isa şi Riki sunt amândouă moarte. Ei trebuie să le identifice pe celelalte fete şi să le facă să depună mărturie. Profesorul avea zeci de videoclipuri pe computer şi se pare că folosea bursele şi postul de asistent universitar ca recompensă pentru sex. În ultimii 12 ani, nu a avut niciodată un asistent universitar bărbat. Ar putea ajunge să execute o pedeapsă de câţiva ani. Cel mai probabil, cazul se va prelungi până când nimănui nu-i va mai păsa."

„Cariera lui s-a terminat, indiferent." Conor o privea, cu ochii aţintiţi, ca şi cum ar fi simţit nivelul ei crescând de durere.

„Se pare că Isa a fost cea care a găsit camera", a continuat Jackson. „Ea nu ştia ce să facă. Nu a vrut să piardă grantul sau postul de asistent universitar, cu doctoratul aproape, sau să rişte să fie prinsă într-un scandal universitar urât la acea vreme, aşa că a renunţat să îl denunţe pe profesor. A găsit înregistrările video pe computerul acestuia, le-a copiat şi s-a dus la Heath pentru sfaturi. Heath vorbise cu ea în timp ce se întâlnea cu Zoe. Heath este cel care a sugerat şantajul ca răzbunare. Isa a fost suficient de furioasă încât să fie de acord. Heath s-a ocupat de proces, iar ei au împărţit banii. Îl mulseseră deja pe profesor de douăzeci de mii de dolari şi nu aveau de gând să se oprească."

„A ales să se folosească de el în loc să fie folosită de el." Într-un fel, Louisa a crezut că era potrivit. A respirat adânc, iar durerea a despicat-o în două ca fierăstrăul unui magician. Conor i-a pus butonul de morfină în mână. Ea l-a apăsat. Dacă mai erau şi alte detalii, avea să audă despre ele în altă zi. Medicamentul a alunecat prin venele ei, netezind şi estompând toate marginile ascuţite şi dureroase.

„Zoe a văzut filmul pe computerul lui Isa.” Vocea lui Jackson se stinse.

„Ce s-a întâmplat cu Hector?” a întrebat Conor.

Jackson a scuturat din cap. „Nu a reuşit.”

„O căutăm pe Louisa Hancock”, a spus o voce de femeie din hol.

Groaza i-a contractat muşchii Louisei şi i-a amplificat durerea. Ea a luptat împotriva efectelor drogului şi a vulnerabilităţii pe care o produceau.

Conor şi-a lăsat mâna jos. „Am înţeles.”

$$$

Conor a ieşit din camera Louisei. O femeie subţire, mai în vârstă, îmbrăcată într-o rochie şi o haină cu aspect scump, strângea o poşetă mică cu degetele îngrijite. Lângă ea, un tip în costum privea în jur. Părea îngrijorat. Aşa cum ar fi trebuit.

Picioarele lui Conor l-au dus la birou. „Scuzaţi-mă. O căutaţi pe Louisa?”

Femeia l-a evaluat şi a ridicat o sprânceană îngâmfată. „Ce fac eu aici nu este treaba ta.”

„Tu trebuie să fii mătuşa Margaret”, a spus Conor. Şi-a mutat privirea spre bărbatul blond. „Asta te face Blaine Delancey?”

„Da.” Blaine a tras de o manşetă. „Şi tu eşti?”

Conor l-a pocnit în plin în faţă. Sângele a ţâşnit pe linoleumul gri pal. Blaine a căzut pe spate, aterizând în fund pe podea. Cu o clipire uimită, şi -a acoperit nasul sângerând cu o mână.

„Ce naiba e în neregulă cu tine?” S-a ridicat în picioare.

„O, Doamne!” Margaret s-a repezit lângă Blaine şi i-a împins şerveţele în mână. „Cineva să cheme paza.”

Conor a ridicat un deget în aer. „Ştiu ce ai făcut.”

„Habar n-am despre ce vorbeşti.” Blaine şi-a lipit şerveţelele de nas.

„Ştiu ce i-ai făcut Louisei.” Conor a enunţat cuvintele individual. „În debarcader.”

Blaine a pălit, apoi s-a scuturat de şoc. „Toată lumea de aici a văzut cum m-ai atacat.”

Detectivii stăteau în uşă.

„Nu am văzut nimic.” Detectivul Jackson a ridicat din umeri. Şi-a bătut partenerul cu pumnul în spate pe braţ. „Tu ai văzut ceva?”

„Nu.” Ianelli şi-a încrucişat braţele peste piept. „Îmi verificam e-mailul. Îmi pare rău.”

„Margaret.” Blaine i-a pus o mână pe umăr. „Sper că mă vei scuza. Evident, nu sunt dorit aici. Mă întorc la hotel.”

„Aşteaptă, Blaine. Eu sunt ruda cea mai apropiată a Louisei. Am dreptul să iau deciziile ei medicale.” Margaret a aruncat un ochi de oţel asupra lui Conor. O femeie obişnuită să obţină ce voia. „Nu ştiu cine eşti, dar nimeni altcineva nu poate intra să o vadă în afară de mine. Nu trebuie să pleci, Blaine. Ei trebuie.”

„Mătuşa Margaret.” Vocea Louisei era slabă, dar clară. „Sunt aptă să iau propriile decizii. Poţi să intri. Blaine poate să se ducă dracului.”

Margaret a ezitat înainte de a intra în cameră cu paşi nesiguri.

„Cred că ar fi mai bine să iei loc”, a auzit-o Conor pe Louisa spunând.

Blaine a plecat. A luat o grămadă de şerveţele proaspete

de la staţia infirmierelor şi s-a îndreptat cu paşi grăbiţi spre ieşire.

Jackson s-a îndepărtat de cadrul uşii. „Mai bine am pleca.”

„Ce ai de gând să faci cu el?” Conor arătă cu un deget spre uşile liftului, care tocmai se închiseseră cu Blaine.

„Am găsit o cameră de trafic cu o vedere decentă asupra străzii Broad, în faţa hotelului Ritz.” Gura lui Ianelli a tresărit. „Bătrânul Blaine era chiar în spatele doctoriţei Hancock când s-a răsturnat în trafic. Acum să mergem.” Jackson se îndreptă spre lift. „Vreau să-l ţin în vizor. Imediat ce trece înapoi în Philly, e al nostru.”

După plecarea poliţiştilor, Conor a îndreptat o ureche spre uşa Louisei. Ea şi mătuşa ei vorbeau în şoaptă. S-a sprijinit de perete şi a aşteptat.

Cincisprezece minute mai târziu, Margaret a ieşit. A trecut pe lângă Conor fără să se oprească, cu bărbia înaltă, gura strânsă, cu lacrimi de furie strălucindu- i în ochi.

S-a întors în camera Louisei, aşteptându-se ca ea să pară obosită. În schimb, expresia ei era mai uşoară. „Eşti în regulă?”

„Sunt.” Vocea şi ochii îi erau înceţoşaţi. „Ea îl susţine pe Blaine. Am decis
că nu-mi pasă. I-am spus să nu mă mai sune niciodată.”

„Bravo ţie.” El şi-a băgat mâna în buzunar şi i-a scos perlele. „Oh, am uitat. Asistenta mi-a dat astea când ai venit.”

„Vrei să le păstrezi pentru mine? Au fost ale mamei mele. Nu vreau să se piardă.”

„O voi face.” El i-a strâns uşor mâna. Corpul ei s-a relaxat, iar vocea i s-a stins.

Conor îşi luă cartea de pe noptieră şi se aşeză în fotoliul de lângă pat, pregătit să vegheze. Ameninţarea la adresa vieţii

Louisei luase sfârşit, dar avea nevoie de timp pentru a se recupera.

Capitolul 35

O săptămână mai târziu

Louisa a deschis ochii. Pentru primele câteva minute a fost surprinsă că se afla în apartamentul ei. Lumina soarelui pătrundea în dormitor pe câinele întins lângă ea. Un rând de cusături de cinci centimetri urmărea burta roz a lui Kirra. Louisa şi-a pus mâna în interiorul conului de plastic şi a scărpinat-o pe cap. Câinele a suspinat.

„Eşti bine? Ai nevoie de ceva?”

Ea a întors capul. Conor stătea într-un scaun supradimensionat pe care îl adusese din sufragerie. O carte era deschisă în poală. Nu o părăsise de când o adusese acasă cu o zi înainte.

„Sunt bine.” S-a mişcat. Durerea îi înconjura cutia toracică, scurtându-i respiraţia, dar era mulţumită. Acasă, cu bărbatul şi câinele ei, era suficient pentru azi.

„Poate ar fi trebuit să mai rămâi în spital câteva zile.” El s-a mutat pe marginea patului şi a ajutat-o să-şi aranjeze pernele.

„Nu.” Se săturase destul de ace, tuburi şi perfuzii. „M-am simţit atât de bine să dorm în propriul meu pat noaptea trecută.”

„Pun pariu.” Conor şi-a lăsat greutatea pe marginea

saltelei. A mângâiat spatele câinelui. Coada i s-a mişcat.

„Eşti sigur că poţi sta aici tot timpul? Nu trebuie să lucrezi?” Louisa s-a întins după paharul cu apă de pe noptieră.

Conor îl ridică şi i-l înmână. „Nu. Logodnicul lui Jayne s-a întors. El îmi va ţine locul. Sunt aici până vă puneţi amândouă pe picioare. Angajăm un nou barman, aşa că o să-mi reduc o parte din ore în mod permanent.”

Sorbind prin pai, s-a aşezat pe pernă. „Cum e apartamentul tău?”

„Renovarea va dura cel puţin o lună.” Mâna lui s-a aşezat pe coapsa ei. „Speram să pot sta aici până se termină.”

„Poţi sta aici cât de mult doreşti.” Pentru totdeauna i-ar conveni.

Ea i-a strâns mâna. „Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc.” El s-a aplecat în faţă şi a sărutat-o, apoi i-a periat un fir de păr rătăcit de pe obraz. „Vrei să închid perdelele ca să poţi dormi?”

„Nu. Nu vreau să dorm.”

„Pari epuizată.”

S-a uitat la ceas. „Cum pot fi atât de obosită? Cea mai mare ispravă a zilei a fost să merg la baie de câteva ori.”

„Nu te forţa”, a spus el. „Asistenta vine la ora trei. Dacă îţi dă undă verde, poţi să faci un duş.”

„Oh, Doamne. Vreau să-mi spăl părul mai mult decât orice acum.”

„Atunci ar trebui să te odihneşti.” Conor s-a ridicat. „Ce zici de un prânz?” Louisa pufni. Stomacul îi zvâcni cu primele senzaţii de foame de când fusese împuşcată. „Ce e mirosul ăsta?”

„Am pus pui şi legume în slow cooker în această dimineaţă.”

„Am un slow cooker?”

„Nu. L-am împrumutat de la Jayne.” Conor a râs. „Ce vrei la prânz?”

„Aş putea avea un sandwich cu brânză la grătar?”

„Vine imediat.” I-a înmânat telecomanda. Telefonul din bucătărie a sunat în timp ce el ieşea. „Răspund eu.”

A schimbat canalele şi a mângâiat capul câinelui. Privirea ei a alunecat spre aranjamentele florale de pe comodă şi de pe mese. Buchetul de margarete galbene şi albe de pe noptieră era de la April. Dr. Cusack trimisese un buchet pastelat de trandafiri şi garoafe. Mai erau câteva de la colegii ei de la muzeu, plus flori de la familia lui Conor şi de la Damian. Locuia în Philadelphia de doar câteva luni, dar deja îşi făcuse o casă aici.

„Îţi place apartamentul ăsta?”, l-a strigat ea pe Conor.

Conor a intrat pe uşă cu o farfurie în mână. A aruncat o privire ascuţită spre ferestrele cu vedere spre Rittenhouse Square. „Ce să nu-ţi placă?”

„Mă gândesc să-l cumpăr.”

„Doar să nu-mi spui cât costă.” I-a aşezat prânzul pe noptieră, i-a luat braţele şi a ridicat-o mai uşor în picioare. „Capul meu ar putea exploda.”

„S-a făcut.” După o săptămână de lichide şi mâncare de spital, brânza la grătar a fost cel mai bun lucru pe care l-a mâncat vreodată.

La auzul soneriei, Conor a ieşit din nou din cameră.

Mai multe flori?

Conor îşi vârî capul înăuntru. „Louisa, ai chef de puţină companie?”

Îşi trecu automat o mână peste părul ei moale. Şamponul uscat nu era un substitut pentru cel adevărat.

„Arăţi minunat.” Conor s-a dat la o parte.

Louisa a tresărit la figura din uşă. Tatăl ei purta ca de

obicei: cizme de lucru ponosite, un pulover zdrenţuit şi blugi, cu faţa prematur desenată de depresie şi alcool. Sub o claie de păr cărunt, neglijent şi neîngrijit, ochii verzi o priveau fix. Erau de aceeaşi nuanţă cu ai ei, singura trăsătură fizică pe care el i – o transmisese. Nimeni nu l-ar acuza pe Ward Hancock că este sclavul modei. Îşi dădu drumul la respiraţie cu o repeziciune de durere şi trecu o mână peste mănunchiul gros de bandaje de sub hanoracul ei.

Conor s-a uitat peste umărul tatălui ei. „Eşti în regulă?” Ea a dat din cap.

A mers până la pat şi a ridicat-o cu grijă pe Kirra în braţe. „O să duc câinele să şchiopăteze prin parc.” A sărutat-o pe buze înainte de a părăsi camera. După ce uşa s-a închis în urma lui Conor şi a Kirrei, tatăl ei a mers lângă pat. A tras scaunul lui Conor mai aproape şi s-a aşezat tare. Privirea lui a trecut peste ea. Rânduri furioase i s-au strâns în jurul gurii.

„Mi-a fost dor de tine”, a spus ea.

Gura lui se deschidea şi se închidea. O linie i s-a încruntat între sprâncene, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele. „Nu pot să cred că fiica mea a fost împuşcată şi nu m-a sunat.” Vocea lui era stabilă, fără urmă de şovăire. Era treaz?

„Îmi pare rău, tati.” Vinovăţia a inundat-o pe Louisa.

„Nu. Nu e vina ta.” Aplecându-se în faţă, i-a luat mâinile între ale lui şi sa uitat în jos la ele. „Vina este numai a mea. Îmi pare rău. Pentru tot.”

„Nu ai…”

„Louisa, când a murit mama ta, nu m-am descurcat bine. Nu m-am descurcat deloc. M-am folosit de muncă şi de scotch pentru a-mi scoate din cap întreaga situaţie. Nu am vrut să mă gândesc la asta. La ea. La viaţa fără ea pentru următorii cincizeci de ani. Restul vieţii mi se părea atât de… lung.” El a suspinat.

„De fiecare dată când mă uitam la tine, o vedeam pe ea. M-ai făcut să-mi amintesc, iar eu am fost prea laş ca să o înfrunt.”

O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul Louisei. Gâtul i s-a înfundat cu sarea durerii. „Îmi pare rău.”

„Nu ai de ce să-ţi pară rău.” El s-a uitat la ea, cu ochii umezi.

Trebuia să-l fi sunat. „Cum ai aflat?”

„Conor m-a sunat imediat după ce ai ieşit din operaţie săptămâna trecută. Aproape am zburat aici în acea zi, dar am vrut să clarific câteva lucruri mai întâi.”

Da, munca. Întotdeauna prioritatea lui numărul unu. Dezamăgirea apăsa pe pieptul Louisei, la fel de dureroasă ca şi cusăturile ei. Cel puţin rana ei de glonţ se vindecase. „Îmi pare rău să te târăsc înapoi în State. Ştiu că îţi place Stockholm-ul.”

Capul lui s-a ridicat brusc. „Oh, nu, nu am vrut să spun asta. Mi-am luat un concediu.”

„Nu înţeleg.”

„Rămân.” Zâmbetul lui era trist. „Am fost un tată groaznic pentru o lungă perioadă de timp. Nu mă pot revanşa faţă de tine. Asta e imposibil. Dar pot face mai bine. Sunt sigur că nu pot face mai rău.” S-a uitat în altă parte. „Nu sunt complet sincer. Am ajuns la fund primăvara trecută. Văzându-te atât de tristă...” S-a uitat la mâinile lui şi şi-a limpezit gâtul. „Oricum, în loc să stau aici şi să te ajut, m-am grăbit să mă întorc în Suedia. Am băut o săptămână întreagă. Am apărut beat la o prelegere. Decanul m-a tras deoparte şi mi-a *sugerat* un concediu de odihnă. Nu am mai lucrat de trei luni.”

„Ce ai făcut?”

„La început, nimic în afară de tăvăleală.” A expirat puternic pe nas. „Apoi decanul mi-a făcut o vizită. M-a târât la

o întâlnire AA în fiecare zi timp de o lună. Sunt treaz de nouă săptămâni.”

„Asta aveai de gând să-mi spui de Ziua Recunoştinţei?”

El a dat din cap. „Trebuie să o iau de la capăt. Nu vreau să mă întorc în Maine sau la Stockholm. Sunt prea multe asocieri rele cu aceste două locuri.”

„Ştiu totul despre nevoia de un nou început.” Louisa respiră adânc. În ciuda durerii din coaste, plămânii ei se simţeau mai relaxaţi. Tatăl ei urma să fie bine. „Unde stai?”

„Nu ştiu. Nu am avut ocazia să caut un apartament. Sau un hotel. Am venit aici direct de la aeroport.” El i-a frecat dosul mâinii.

„Poţi sta în camera mea de oaspeţi cât timp cauţi.” Ea a zâmbit. „Kirra şi cu mine suntem destul de întreţinute acum. Conor ar avea nevoie de o mână de ajutor. Nu poate fi aici tot timpul.”

„Doar până când eşti sănătoasă. Aceste ultime două luni au fost cele mai grele din viaţa mea. Dar trebuie să fac asta singur dacă vreau ca schimbările să fie permanente.” Tatăl ei i-a întins un şerveţel. „Conor pare un om bun.”

„Este.” Louisa a pufnit.

„Am vorbit cu Margaret.” Tatăl ei i-a strâns mâna.

Louisa s-a crispat. Îi venea să se târască sub pătură şi să se ascundă. „Mi – aş fi dorit să te simţi suficient de confortabil să-mi spui.”

Louisa a cules marginea aşternutului.

„Dar asta e vina mea, nu a ta.” Tatăl ei a expirat. I-a dat drumul la mână şi şi-a frecat ambele palme pe faţă. „Sora mea este o căţea, ceea ce nu mi-am dat seama pentru că mă ascundeam în Suedia.”

Gâtul Louisei era prea ascuţit pentru cuvinte. Şi-a sorbit apa şi şi-a înghiţit disconfortul. Tata era aici. Vorbea cu ea.

„Mi-ar plăcea să-l bat până rămâne fără suflare.” Mâna tatălui ei s-a încleştat.

„Conor a făcut deja asta.”

„Ţi-am spus cât de mult îmi place de el?” În ciuda glumei, el îşi lovi uşor coapsa.

„Mă bucur că eşti aici.” Louisa şi-a pus mâna peste pumnul lui. „Ce ai de gând să faci?”

„Primul meu lucru este să găsesc o întâlnire AA. Mă vor pune în legătură cu un sponsor. Încă am nevoie de întâlniri zilnice. Este prea uşor să greşesc. Am făcut-o deja o dată.”

Uşa exterioară s-a deschis. Plăcuţele de identificare ale câinelui au
zăngănit. Kirra a tropăit în dormitor, târându-şi lesa roz.

„Întoarce-te aici.” Conor a alergat după ea. „Fără sărituri.”

„Am prins-o.” Tatăl Louisei a interceptat câinele la marginea patului. Mângâindu-i capul, a aşezat-o uşor pe saltea. Kirra a păşit lângă Louisa şi s-a întins lângă ea. Capul mare era greu pe coapsa ei, dar nu-i păsa.

„Nu are voie să sară în sus sau în jos pentru încă două săptămâni.” Conor i-a desfăcut lesa şi şi-a înfăşurat-o în mână. Ochii lui i-au întâlnit pe ai Louisei. Sprâncenele lui s-au ridicat, punând o întrebare tăcută. *Eşti în regulă?* Ea a dat din cap. „Tata va sta în camera de oaspeţi.”

„Îi voi pune geanta acolo.” Conor se făcuse confortabil în dormitorul ei – şi în patul ei – pretinzând că este acolo în caz că are nevoie de ceva în timpul nopţii. Noaptea trecută, ea se trezise şi îl găsise privind-o cum doarme. Imaginea era reconfortantă. A închis ochii, brusc epuizată.

„Pari obosită. O să te las să te odihneşti puţin.” Tatăl ei s-a ridicat.

A plecat cu Conor. Mulţumită, Louisa a închis ochii şi a

ascultat câinele sforăind.

$$$

Două luni mai târziu

Se holba la e-mailul ei. Îşi petrecuse prima dimineaţă înapoi la serviciu sortindu-şi căsuţa de primire. Dr. Cusack trecuse de două ori pe la ea pentru a-i spune să nu se taxeze şi să plece mai devreme dacă este necesar. Se pare că fusese uimit de tatăl ei, care vizitase muzeul de mai multe ori şi urma să ţină o prelegere la universitate. Cusack chiar citise pe furiş ultima carte a lui Ward, pe care o ascunsese de Louisa în biroul său.

Uşa biroului ei s-a deschis. „Sincer, April, sunt bine."

„Arăt eu ca April?" Conor a intrat, cu o sacoşă termică de prânz în mână. A închis uşa în urma lui şi s-a sprijinit de ea. „Am vrut să mă asigur că nu munceşti prea mult."

„M-ai adus aici în dimineaţa asta. Sunt bine. Doctorul mi-a dat voie să fac toate activităţile normale."

Ochii îi străluceau. „Toate activităţile normale?"

„Ei bine, fără triatlon, dar în afară de asta, pot face tot ce vreau." A încuiat uşa în urma lui. Ea a înghiţit, gura i s-a uscat brusc.

Conor s-a îndreptat spre birou. A îngenuncheat în faţa ei. Ea i-a mângâiat maxilarul nebărbierit. „Te iubesc."

„Şi eu te iubesc." El şi-a întors capul în palma ei. „Am două lucruri pentru tine."

„Două?" Louisa se putea gândi la un singur lucru în acel moment. A aşezat geanta pe biroul ei. „Primul este prânzul tău."

„Este un sandviş cu brânză la grătar?"

„Este, deşi ar trebui să te fi săturat de ele până acum."

Conor a scuturat din cap. „Ai mâncat unul aproape în fiecare zi timp de două luni.”

„Niciodată.” L-a sărutat puternic pe gură.

Renovarea apartamentului lui Conor se terminase cu săptămâni în urmă, dar el nu părăsise niciodată apartamentul Louisei. În schimb, închiriase apartamentul de deasupra barului noului barman de la Sullivan şi îşi parca cizmele de motociclist lângă patul ei. Avea o bucată de spaţiu în dulapul ei – şi în inima ei.

El a sărutat-o înapoi. Gura lui avea gust de cafea. Conor şi-a înclinat capul şi a adâncit sărutul, limba lui mângâind-o pe a ei.

Furnicături au urcat pe coapsele Louisei. „Ai spus că ai două lucruri pentru mine.”

„Am.” El a sărutat-o din nou. Faţa lui s-a despicat într-un zâmbet răutăcios. Mâinile lui au alunecat în jurul gleznelor ei şi au urcat pe coapsele ei. Dorinţa a încălzit-o. „Porţi chiloţi?”

„Cred că va trebui să afli.”

„Mă omori.” Vocea lui era răsuflată şi, ca întotdeauna, acea strălucire sexy din ochii lui turcoaz îi făcea pulsul să danseze fericit.

„E fantezia ta.” Ea i-a mângâiat obrazul cu degetul mare. „Am deja mai mult decât am visat vreodată.”